

Mạc Nhian

Người tình

nguy hiểm

Editor: ngọcquynh520

Beta: Syrachien + Ngọc Vũ

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Rốt cục tới tay

Sở Tương Bình nắm chặt con chip (nhỏ nhỏ, lưu trữ dữ liệu trong máy tính) trong tay, thật vất vả mới lấy được chương trình giấu mật mã từ trong tổ chức của trùm thuốc phiện thành công, có được cái này cô có thể hoàn thành nhiệm vụ, báo cáo kết quả công việc, cũng có thể thoát khỏi thân phận vũ nữ giả mạo, làm năm vùng hai năm, vất vả bấy lâu cuối cùng cũng có được kết quả.

Chạy suốt đêm về đến nhà trọ, khẩn trương thu thập đồ nữ trang chuẩn bị đào tẩu, để tránh đêm dài lắm mộng cô phải nhanh chóng biến mất khỏi nơi này, nếu không, một khi lão đại của tổ chức này phát hiện con chip quan trọng bị mất, ắt sẽ rất nhanh tìm tới cô.

"Tương Bình, Tương Bình! Không được rồi!" Là Phi Phi - vũ nữ khách sạn, vẻ mặt khẩn trương chạy vào.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?" Cô bình tĩnh hỏi, đồng thời đáy lòng cảm thấy dấu hiệu của một loại điềm xấu.

"Có một đám đàn ông không khách khí xông vào khách sạn chỉ tên muốn tìm cô, bọn họ người người vạm vỡ, hơn nữa lại hung dữ vô cùng, khiến tất cả mọi người sợ hãi, cô không phải đã gây ra phiền toái gì chứ?"

Quả nhiên! Vẫn là chậm một bước, xem ra tạm thời không đi được. Để phòng nguy hiểm, cô đồng thời lén lút đem con chip giấu vào trong người,

lập tức có hai người đàn ông tướng mạo không tốt đi đến, hung tợn trừng mắt nhìn các cô quát hỏi: "Ai là Sở Tương Bình?"

Phi Phi sớm bị dọa đến chân mềm ra, dựa góc tường run rẩy như lá khô ngày mùa thu.

"Là tôi." Sở Tương Bình bình tĩnh đáp lại, đã có giác ngộ khi cần thiết phải đánh ra vòng vây.

Bọn họ kèm hai bên, đem cô đến sảnh trước, hung thần ác sát Hùng Bưu ngồi ở trên sô pha, khách sạn đã bị thủ hạ của hắn vây quanh kín không kẽ hở, không ai ra được, đương nhiên, cũng đừng mong đi báo cảnh sát.

"Anh Bưu, các phòng đều soát qua, không tìm được." Một gã thủ hạ ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng báo cáo.

Hùng Bưu hung hăng trừng mắt nhìn vũ nữ khách sạn kiều diễm tuyệt mỹ lại hiển nhiên có mưu đồ khác này, hắn thiếu chút nữa bị cô mê hoặc quay vòng vòng mà không biết.

"Thứ đó đâu?" Hắn hỏi cô.

"Cái gì vậy? Anh Bưu, đây là có chuyện gì?" Sở Tương Bình giả bộ sợ hãi vô tội.

"Đừng có giả bộ, con chip ở đâu, mau giao ra đây!"

"Đừng hung dữ như vậy, hồn của tôi đều bị anh dọa bay mất, anh Bưu, anh không phải bởi vì tôi không chịu làm người tình của anh mà vu oan tôi chứ!" Giọng nói của Sở Tương Bình mềm mại dụ dỗ, cùng với dáng người kiều mỹ trấn an Hùng Bưu, hy vọng có thể giấu giếm lừa gạt qua.

Nhưng đánh mất con chip quan trọng nhất của tổ chức, điều đó khiến cho Hùng Bưu mất đi tính nhẫn nại, một phát hấn bắt được cô hung tợn nói: "Đừng tưởng rằng như vậy là có thể đã lừa gạt tao, đem cha mày mê hoặc quay vòng vòng, cái gì ngon ngọt cũng chưa cho, lại còn dám trộm con chip của cha mày!"

Tay cô bị hấn bóp đến bầm tím, nhưng vẫn chịu đựng đau đớn, dáng vẻ vô tội nói: "Tôi không biết con chip gì cả, hơn nữa không phải thủ hạ của anh đã nói không tìm được sao? Không bằng không chứng làm sao có thể vu oan cho tôi, buông tay ra!"

"Phòng đã kiểm tra qua, nhưng mà trên người mày vẫn chưa có soát." Gương mặt dữ tợn của Hùng Bưu giương lên nụ cười tục tĩu. "Không bằng chúng ta vào phòng đi, dùng thân thể để chứng minh mày không trộm."

"Không cần! Dừng tay —" thảm rồi, cô không phải đối thủ của Hùng Bưu, huống chi bọn họ lại nhiều người như vậy; mắt nhìn thấy yếu không địch lại mạnh, tình huống này tương đối nguy cấp, vì thế trong lòng cô đã quyết, cho dù đánh không lại cũng bắt buộc phải đánh.

Cô thình lình ra tay đánh vào ót Hùng Bưu, với sự tập kích bất thành lình này khiến Hùng Bưu vô cùng hoảng hốt, sau khi kiềm chế hai tay cô lại, không thể ngăn cơn giận mà mắng: "Thì ra mày có luyện võ, lại lừa cha mày lâu như vậy, hôm nay không giày vò mày đến chết là không được!"

Tay cô gần như sắp bị hấn vặn gãy, nghĩ đến mình chẳng những nhiệm vụ thất bại còn sắp bị thất thân nhục nhã, cô vẻ mặt kiêu căng, đáy lòng đã quyết định, thà rằng tự sát, cũng không thể chịu nhục. Nhưng mà sự tình cũng không có phát triển như cô mong muốn, khoảng chừng vài giây sau, Hùng Bưu biến sắc, một khẩu súng để ở gáy hấn, mà cô cũng bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào trong một vòm ngực rộng lớn rắn chắc.

Lôi Đình Lạc thần không biết quý không hay xuất hiện, lạnh lùng cười nói: "Hùng Bưu, với phụ nữ thì ôn nhu một chút, nếu chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài sẽ làm nhục thanh danh của cậu."

Hùng Bưu thấy Lôi Đình Lạc - đối thủ một mất một còn, mang theo người khổng chế toàn bộ thủ hạ của hắn, liền mắng: "Cha mày chơi gái, mắc mớ gì tới mày!"

"Cô gái này cậu chơi không nổi, cô ấy — tôi muốn ."

Lưng Sở Tương Bình vọt lên một trận lạnh run, Lôi Đình Lạc là người khó đối phó nhất trong tổ chức trùm thuốc phiện, rất nhiều việc đều chạy không thoát ánh mắt của hắn, năm vùng hai năm, cô từ đầu đến cuối đều tránh né hắn, đơn giản là hắn thông minh khó dò khiến cô sợ hãi, trực giác nói cho cô biết người đàn ông này không dễ chọc, nhưng vì sao hắn xuất hiện vào lúc này?

"Là tao chấm cô ta trước, trước sau có trình tự, chẳng lẽ mày muốn vì con đàn bà này mà cùng người một nhà trở mặt?"

"Nếu là vì cô ấy. . ." Lôi Đình Lạc cúi đầu yêu thương nhìn người đẹp đang kinh hoàng trong lòng, tươi cười gợi cảm mà lạnh lùng. "Rất đáng giá."

Chuyện Lôi Đình Lạc để ý tới vũ nữ khách sạn Sở Tương Bình mọi người đều biết, đáp án rất rõ ràng, nếu có người can đảm không muốn sống khiêu khích tâm tình của hắn, hắn sẽ không hạ thủ lưu tình, bao gồm cả 'người một nhà'.

Hùng Bưu tự biết mình không phải đối thủ của hắn, lực lượng hai phe rất chênh lệch, hơn nữa đối phương dùng súng chỉ vào đầu của mình, muốn cứng rắn cướp người là không có khả năng.

"Tao hoài nghi ả ta trộm con chip."

"Thật?" Hãn nhìn về phía cô.

Sở Tương Bình khó khăn nuốt nước miếng, cực lực bình tĩnh nói: "Tôi không có."

Đối mặt với con người sắc bén quý dị của Lôi Đình Lạc, cô tựa hồ có thể cảm giác được — Lôi Đình Lạc nhìn thấu cô.

"Hôm nay tôi tới, là muốn đưa quà sinh nhật cho cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng." Hãn lấy ra một cái đồng hồ quả quýt tinh xảo đeo lên cho cô. "Sinh nhật vui vẻ." Ôn nhu hôn lên môi của cô.

Sở Tương Bình cảm thấy trái tim cơ hồ muốn ngừng, hành vi của hãn luôn đột ngột, cô vĩnh viễn không đoán được bước tiếp theo Lôi Đình Lạc muốn làm là gì.

Lúc này Lôi Đình Lạc chuyển hướng Hùng Bưu cười nói: "Vì chứng minh sự trong sạch của cô ấy, cậu cùng tôi liền phái một nữ thủ hạ vào phòng kiểm tra thân thể cô ấy, cậu đồng ý quyết định này chứ?"

"Tốt, cứ làm như thế!"

"Nếu tìm không ra, mang người của cậu đi, không cho phép quấy rầy cô ấy nữa."

"Được! Nhưng nếu lục soát ra, con đàn bà này nhất định phải giao cho tao." Hùng Bưu tràn đầy tự tin đáp ứng. Vì thế hai phe phái ra một cô gái mang cô vào phòng, Sở Tương Bình nhắm chặt hai mắt ngằm cầu khẩn, biết mình xong đời rồi.

Nhưng sự tình phát triển ngoài dự đoán, kết quả soát người chứng minh con chip không ở trên người cô, không chỉ Hùng Bưu ngoài ý muốn, ngay cả cô cũng không thể tin, con chip kia lại không cánh mà bay!

"Làm sao có thể?" Hùng Bưu giận dữ, nữ thủ hạ kia nơm nớp lo sợ trả lời: "Anh Bưu, chỗ nên soát em đều soát, thật sự không có."

Lúc này Hùng Bưu mới hoảng, tìm không thấy con chip lão đại nhất định không tha cho hắn, nếu con chip không ở trên người con đàn bà này, hắn không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, liền mang theo thủ hạ nhanh chóng rời khỏi khách sạn, ân oán với Lôi Đình Lạc về sau còn có cơ hội tính toán.

Nguy cơ tạm thời giải trừ, Sở Tương Bình lặng lẽ thở ra, lập tức buồn bực vì sao con chip không thấy? Nhưng vừa ngẩng đầu lại thành hình nhìn thấy cặp mắt đen thâm thúy như báo của Lôi Đình Lạc.

"Cám ơn ngài." Nói lời cảm tạ, đồng thời muốn khéo léo đẩy người ra, nhưng cánh tay bên hông lại thu vào làm cô ngã vào trong ngực Lôi Đình Lạc.

Nhẹ vỗ về hai gò má của cô, tiếng nói của Lôi Đình Lạc mang theo ngả ngớn cười nói: "Em nợ tôi một nhân tình."

Cô dùng gương mặt luôn luôn dùng để làm ăn của nữ hầu rượu, cười nói. "Cảm tạ Lôi tiên sinh chủ trì công bằng, lần khác tôi mời Lôi tiên sinh đến tiệm ăn tạ lễ."

"Không, tôi nói là một cái nhân tình liên quan đến sống chết." Bàn tay khẽ vuốt mặt cô liền dờ xuống trên bộ ngực trắng nõn mê người, giống như ở trong tối nói rõ cái gì.

Lòng của cô run rẩy, đối với giọng nói mềm nhẹ của hắn sinh ra chút sợ hãi, chẳng lẽ — hắn đã biết!

Ý cười của Lôi Đình Lạc càng sâu. "Muốn báo đáp tôi rất đơn giản, làm người phụ nữ của tôi."

"Không, tôi nói rồi, tôi đã có người trong lòng."

"Người trong lòng em không bảo vệ được an toàn của em."

"Chính mình tự bảo vệ mình." Cô kiên quyết giữ khoảng cách giữa hai người sau đó cầm lấy áo khoác choàng lên vai, che đi bờ vai loã lồ, lạnh nhạt nói: "Tôi không thoải mái, muốn trở về nghỉ ngơi sớm chút."

Cô biết rõ người này là một nhân vật khó giải quyết, mình không thể ứng phó được, cho nên chỉ có thể cách hẵn càng xa càng tốt. Nhưng mà ngay lúc cô lướt qua hẵn đi về phía cửa, Lôi Đình Lạc đột nhiên bắt lấy cánh tay của cô, tuyên thệ nói: "Một ngày nào đó, tôi sẽ lấy được em."

Đẩy tay hẵn ra, Sở Tương Bình cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi khách sạn ngồi lên taxi, vỗ vỗ ngực đang đập loạn, lời nói của hẵn khiến cô sợ hãi.

~~~~~

[1]Tiền thính: ko biết giải thích thế nào, thường là các phòng lớn, mà vừa đi vào cửa sẽ thấy... Rồi mới đi vào phòng trong... như thế này.

[2]Đồng hồ quả quýt: cái này nhìn quen mắt, mà chả bik gọi là gì, nên thôi gọi như convert vậy

Lòng bàn tay hạ xuống dường như chạm vào cái vòng cứng rắn, cô buồn bực cúi đầu nhìn, thì ra là đồng hồ quả quýt Lôi Đình Lạc tặng cô, chiếc đồng hồ này thực đặc biệt, bình thường không thấy được ở chợ, tựa hồ là đặc biệt đặt làm. Cô như hiểu ra rõ ràng Lôi Đình Lạc thừa lúc đeo đồng hồ quả quýt cho cô mà thuận tay lấy đi con chip, kỹ thuật của hẵn cao siêu khiến cô hoàn toàn không có phát hiện. Nhưng không biết vì sao hẵn không có vạch trần cô?

Lôi Đình Lạc, thật sự là người đàn ông khiến cho người ta vừa sợ hãi vừa nghi hoặc

.....

Ngoài cửa sổ tối tăm yên tĩnh hé ra màn mưa phùn nặng trĩu như lưới, bao phủ căn phòng nhỏ trên núi phía đông bắc Nhật Bản, ngọn đèn nhỏ duy nhất bên trong khi mờ khi sáng, bất đắc dĩ chiếu rọi chủ nhân ốm đau nằm trên giường, cảm thán sinh mệnh này chết đi là do số mệnh.

Căn phòng nhỏ vốn đã mờ mịt còn lại hơi thở bất an, tiếng ho khan hỗn tạp cùng tiếng thở dốc khiến cho không khí càng thêm vẻ ngưng trọng. Ông cụ nằm ở trên giường kiên trì không chịu đi bệnh viện, tựa hồ hiểu được đại nạn đã đến, thầm nghĩ canh giữ chặt căn phòng cũ ông đã ở năm mươi năm này.

Sau khi ho nặng vài tiếng, ông cụ bình ổn lại hơi thở, miễn cưỡng bày ra tiếng nói khàn khàn mỏng manh, nhìn cô gái ngồi trông nom ở bên cạnh mấy ngày nay.

"Nhã Tử, sau khi bác chết, đem bác chôn cùng chỗ với bạn già phía sau núi, rồi con có thể rời đi."

"Bác, đừng nghĩ lung tung, bác sẽ tốt thôi,." Trên gương mặt thanh lệ của Nhã Tử hiện lên vẻ ưu thương, cho dù cô cố nén nước mắt, nhưng sau mỗi một lần ông cụ ho nặng mắt cô lại xuất hiện một chút lệ quang (rơm rớm nước mắt).

"Đừng buồn, kỳ thật, bác rất vui, rốt cục cũng có thể đi theo bà ấy, để bà ấy cô đơn hơn ba tháng, ở dưới đó nhất định bà ấy thầm oán bác đã để bà ấy chờ lâu như vậy."

Cô cười khổ. Bác gái qua đời ba tháng trước, từ khi đó thân thể bác trai ngày một tệ hơn, thường nhắc tới "bạn già", một khi mất đi bạn đời,

một nửa khác sẽ rất nhanh đi theo. Về mặt bác trai thư thái, hoàn toàn nhìn không giống với vẻ mặt của người sắp ra đi, nghĩ tới có thể cùng bạn già gặp gỡ ở thế giới kia, tâm tình của ông thật sung sướng.

Chẳng qua, trước khi lâm chung có một chuyện chưa xong, đó là Nhã Tử — cô gái xinh đẹp ông cứu về một năm trước, ông phải nói về chuyện có liên quan đến thân thể của cô.

"Nhã Tử, về thân thể của con. . . . Khụ, khụ. . . ."

"Bác, đừng nói nữa."

"Không, hãy nghe bác nói, nếu không nói bác sợ không còn kịp. Kỳ thật việc này sớm nên nói cho con, một năm trước khi bác cùng bác gái cứu con trở về, từng xảy ra một vài chuyện bất thường, có vài người đàn ông đi vào thôn dưới chân núi hỏi thăm tin tức của con, lúc ấy bác đang xuống núi mua thuốc cho con, bởi vì tưởng mạo những người đó không tốt, cho nên bác cũng không nói ra hành tung của con, sợ sẽ đưa tới nguy hiểm, bác đoán có lẽ chính là bị những người này bức bách cho nên con mới mất đi trí nhớ."

" Những người đó trông thế nào hả bác?"

"Thoạt nhìn tựa như du côn lưu manh, cũng không phải người lương thiện, vì để con an tâm dưỡng thương, lúc ấy bác không nói chuyện này cho con biết."

Đây là lần đầu cô nghe được manh mối liên quan chuyện mình mất đi trí nhớ, cô đau thương nói: "Có lẽ cháu là một cô gái hư, nhưng bác à, bác vẫn mạo hiểm cứu cháu. . . ."

"Đừng nói ngốc nghếch, bác tuy rằng lớn tuổi, nhưng ở trên ngọn núi ngăn cách này tu hành nhiều năm, đã luyện thành một thân công năng khác thường, có thể nhận người tốt cùng người xấu."

Cô cười khẽ, cho dù bệnh nặng nằm trên giường nhưng tính cách hài hước của ông cụ vẫn không thay đổi.

Ông cụ ho nhẹ vài tiếng giọng nói chậm chạp, tiếp tục: "Tuy rằng con nhìn yếu đuối, lại có một đôi mắt kiên nghị, bác biết con sợ hãi chạm đến những gì trải qua trước khi mất đi trí nhớ, có lẽ bởi vì trước khi con bị thương từng phát sinh qua chuyện gì đó không thoải mái, nhưng bác cùng bác gái đều tin tưởng con là cô gái tốt, hy vọng con không nên trốn tránh quá khứ." Tiếng ho kịch liệt lại vang lên, kèm theo ho là máu đen, người sáng suốt nhìn cũng biết là bệnh nặng không thể cứu.

"Bác..... "

"Đừng buồn nữa, có thể chấm dứt đau khổ không hẳn không phải chuyện tốt, chúng ta rất vui khi cứu con, một năm nay chúng ta có con làm bạn, tựa như có thêm một cô con gái, đây là duyên phận, mặc kệ con có nguyện ý tìm về phần trí nhớ đã mất hay không, người còn sống quan trọng nhất là không làm mình thất vọng, mặc kệ quá khứ tốt hay không tốt đều là cuộc đời của con, chỉ cần con nắm chắc tương lai là được."

Cô cười nhẹ, hai tay nắm tay bác trai lắng lắng nghe lời dặn dò cuối cùng trước khi chia tay của ông, đến khi hết mưa rồi, tất cả về yên tĩnh, Nhã Tử lắng lắng chảy xuống nước mắt đau thương.

Lo xong xuôi hậu sự của bác trai, theo di ngôn của ông, đem ông chôn ở chỗ trống ở bên cạnh mộ vợ ông. Đôi vợ chồng hiền lành này không có con, cũng không có người thân thích, lễ tang đơn giản mà trang nghiêm, những người tham gia đều là hàng xóm trong thôn dưới chân núi mà họ thường lui tới.

Ngày thường đều là hai vợ chồng cung cấp cho cô ăn ở, hiện tại không có người dựa vào, chẳng khác nào cắt đứt nguồn lương thực, từ nay về sau Nhã Tử phải một mình nuôi sống bản thân.

"Thật đáng thương, không nơi nương tựa không chỗ dựa vào, một cô gái ngược mắt không quen làm sao sống tiếp?" Vài người trong thôn xì xào bàn tán thảo luận.

"Nghe nói cô ấy bị mất trí nhớ, là hai vợ chồng tốt bụng nuôi dưỡng, nhưng hiện tại họ đã chết, xem bộ dáng yếu đuối của cô ấy, chỉ sợ ngay cả cầm cái cuốc cũng không làm được, căn bản không thể làm ruộng nuôi sống chính mình, hơn nữa lai lịch không rõ ràng như thế sẽ không người nào dám nhận nuôi dưỡng, về sau cô ấy làm sao bây giờ!"

Lời xì xào bàn tán của những người trong thôn rõ ràng truyền đến tai cô, nhưng rất kỳ quái cô không một chút phản ứng cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ là cảm thán mình cuối cùng cũng phải rời khỏi nơi này để tìm kiếm quá khứ.

Trong những người dân của thôn tới tham gia lễ tang, có một gã đàn ông tên là Nhất Lang, hắn có một đôi mắt linh lợi như kẻ trộm, thủy chung ở trên người cô đảo quanh. Từ khi Nhã Tử xuất hiện ở nơi sơn dã hẻo lánh này, Nhất Lang luôn để ý đến gương mặt đẹp trắng nõn của cô, đối với bọn họ lấy nghề nông làm công việc chính mà nói thì thân thể gầy yếu của cô, không đủ cường tráng để làm việc đồng ruộng.

Nhưng không sao, hắn coi trọng da thịt trắng nõn của cô hơn những cô gái trong thôn, dung mạo không có tàn nhang, cùng với bộ dáng mảnh mai nhìn đẹp đến quên cả ăn cơm.

Khi hai vợ chồng ông cụ còn sống hắn từng đề cập việc muốn cưới cô về nhà, nhưng bị cự tuyệt, hiện tại vợ chồng này đã chết, tốt, không có người vướng bận ngăn cản vừa vặn là thời cơ cho hắn.

"Nhã Tử, bác trai cùng bác gái đều đi rồi, nay một mình cô phải tự sinh tồn ở nơi hoang dã này cũng không dễ dàng!"

Nhã Tử lạnh lùng liếc hẳn một cái, lạnh nhạt nói : "Không nhọc công anh quan tâm, tôi sẽ tự nghĩ cách."

"Cô là một cô gái thì có biện pháp gì chứ? Da thịt mịn non mềm không thể cày cấy, vừa cầm cái cuốc sẽ mài xước da, ánh mặt trời nóng bức mùa hè sẽ phơi nắng tổn thương cô, mùa đông dưới 0 độ sẽ khiến cô tổn thương do giá rét, cần gì để bản thân phải chịu vất vả, không bằng gả cho tôi làm bà bé, thay tôi làm ấm chăn giường, hầu hạ tôi vui sướng là được." Một bàn tay tham lam vươn tới tính chiếm tiện nghi của cô.

Ngoài dự đoán của mọi người, hẳn ngay cả một cộng đồng tở cũng chưa đụng tới, liền đột nhiên bị Nhã Tử nhanh chóng trở tay bẻ lại, liên tục kêu đau, đau đến quỳ trên mặt đất.

Tất cả mọi người kinh ngạc trừng mắt hướng về cô, ngay cả chính cô đều cảm thấy kinh ngạc, ý thức được ánh mắt sợ hãi của mọi người, cô buông Nhất Lang ra.

Nhất Lang hung tợn mắng to: "Mày — mày rốt cuộc là ai! Giả trang bộ dáng mảnh mai, nguyên lai là con cạp mẹ! Thiếu chút nữa bẻ gãy xương cốt của tao!"

Cô ngớ ra nhìn tay của mình, chẳng qua là động tác phản xạ lạ trong lúc vô ý đánh ra bẻ tay lại, Nhã Tử cũng không hiểu được vì sao mình có hành động này?

Trưởng thôn từ trước đến nay vẫn bài xích người từ bên ngoài đến, nghiêm túc hỏi: "Cô không phải là người trong hắc đạo chứ, một năm trước có người từng đến thôn chúng tôi, lục soát từng nhà, có lẽ... là vì tìm cô."

"Tôi không biết." Cô lắc đầu, phát hiện thân phận mình có lẽ không tầm thường.

Một phụ nữ khác thăm oán nói: "Lần lục soát đó bọn họ đá hồng lan can của tôi, làm hại hai con heo của tôi chạy mất."

"Đúng nha, ao cá của tôi cũng bị đánh hỏng rồi, làm ướt cả thóc vừa phơi nắng."

"Tôi tổn thất lớn hơn nữa, bọn họ ngay cả trứng gà cũng đánh vỡ, gà mái của tôi sợ tới mức hai tháng cũng không đẻ trứng."

Mọi người cùng nhau bàn luận thăm oán thán, cuối cùng toàn bộ ánh mắt hướng cô — một cô gái lai lịch không rõ, từ khi cô xuất hiện, tai hoạ liền giáng xuống ở trong thôn, nói không chừng vợ chồng ông lão cũng bị cô khắc chết.

"Thôn này của chúng tôi từ trước đến nay tự cấp tự túc, không gặp rắc rối, tôi không hy vọng có người phá hủy những ngày an bình ở nơi này." Ngụ ý của trưởng thôn đã biểu hiện rất rõ ràng.

Tưởng rằng cô sẽ cầu xin khóc lóc náo loạn, nhưng không thể tin được cô vẫn bình tĩnh như thường, chỉ thản nhiên quyết bọn họ một cái. "Tôi sẽ rời đi."

Quảng xuống một câu này, cô liền xoay người trở về trong phòng.

Trưởng thôn buồn bực, cô quả nhiên không giống như những cô gái trong thôn, cũng không giống như người thành phố bình thường, nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền phát hiện cô không giống người thường, nhìn thấy rắn trên cây không sợ hãi, nhìn thấy gấu núi hung mãnh cũng không khóc không náo loạn, nhìn dáng vẻ cô nhu nhược, mềm yếu nhưng gặp tình huống bất ngờ thì ngược lại còn bình tĩnh hơn đàn ông.

"Thôn trưởng, nhìn cô ta thật u ám, có phải là quỷ núi biến thành không?" Vài cô gái sinh lòng nghi ngờ đoán, bộ dáng thập phần hoảng sợ.

"Đừng nói bậy bạ, lễ tang đã xong, mọi người về lo việc đi, dù sao cô ta cũng sẽ rời khỏi, về sau sẽ không ảnh hưởng tới chúng ta nữa."

Sau khi mọi người trong thôn rời đi, Nhã Tử khẽ thở dài. Cái thôn này tính khép kín quá mạnh, động một chút liền náo loạn lên nói quý quái, lúc trước nếu không có bác trai bác gái kiên trì thu giữ cô, chỉ sợ cô đã sớm chết nơi đất khách.

Nhã Tử cúi người, từ dưới sàng lấy ra một cái hộp làm bằng gỗ, bên trong hộp để những thứ cô đeo mặc trên người khi được bác trai cứu về năm đó, phỉ đi lớp bụi, bên trong có bộ quần áo cô mặc trên người khi đó và một cái đồng hồ quý quýt, ngoài ra còn có những thứ không phải người dân bình thường nên có, đó là một khẩu súng và năm bản hộ chiếu.

Cô có chút nghi hoặc. . . . Vì sao cô lại có súng? Chẳng lẽ cô thật sự là người trong hắc đạo?

Năm bản hộ chiếu thuộc năm quốc gia khác nhau — nước Mỹ, Singapore, Trung Quốc, Nhật Bản và Đài Loan, tên khác nhau và ngày sinh khác nhau, điểm chung duy nhất đó là người trong ảnh chụp của năm bản hộ chiếu đó là cô. Tên trên hộ chiếu Nhật Bản viết là Phương Hạ Nhã Tử, cũng không đại biểu đó là tên thật của cô.

Trong lòng căng thẳng, có lẽ. . . Cô là một tội phạm bị truy nã . . .

~~~~~

"Chưa tìm được sao?" Một gã đàn ông đứng ở cửa sổ, bóng dáng anh tuấn đưa lưng về phía thủ hạ, dùng giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm trầm giọng hỏi.

"Vẫn chưa có tin tức." Bọn thủ hạ kính sợ đáp.

Lôi Đình Lạc nhìn phương xa, mỗi một lần hồi báo, đều làm cho trên mặt hắn hiện ra vẻ mất mát khó thấy.

"Tiếp tục điều tra." Chỉ cần chưa nhìn thấy thi thể, hắn vẫn tin cô nhất định còn sống.

"Tìm một năm rồi bây giờ còn chưa có tung tích, tám phần là lạnh ít dữ nhiều ." Một người đàn bà xinh đẹp lão luyện đi về phía hắn, giọng điệu tuy rằng bình thản, kỳ thật trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, nhưng cô ta che dấu rất khá, lại cẩn thận để không bị anh Lạc nhìn ra ý nghĩ trong đầu mình đều kỳ vọng người đàn bà kia đã không còn ở trên đời.

Lôi Đình Lạc liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: "Đây không phải nơi cô nên đến."

Chu Mỹ Lệ tự cầm lấy ly rượu của hắn nhấp một ngụm nhỏ. "Lạnh nhạt quá, em đặc biệt đến gặp anh đấy!"

"Nơi này rộng rãi lẫn lộn, ba ngày hai phía đã có người đột nhiên chết ở trong ngõ tối, nếu cô có cái gì sơ xuất, tôi rất khó ăn nói với Chu tiên sinh."

"Bớt khinh thường em đi, em biết làm sao bảo vệ chính mình, hơn nữa cả ngày cha kêu một đám bảo vệ đi theo, phiền chết đi được, em chỉ tới nơi này tìm sự thanh tĩnh." Thân là hòn ngọc quý trên tay lão đại hắc bang Đông Nam Á - Chu Siêu, Chu Mỹ Lệ mười chín tuổi suốt ngày bị giám sát, hai mươi bốn giờ đều có người bảo vệ.

"Chỗ của tôi không phải nhà trẻ, cô mau trở về!"

Cô kháng nghị nói: "Đừng xem em như con nít, em đã là người lớn rồi."

"Đưa cô ấy trở về." Coi nhẹ kháng nghị của cô, Lôi Đình Lạc ra hiệu cho hai gã thủ hạ.

Chu Mỹ Lệ đâu chịu ngoan ngoãn nghe lời, lập tức ra tay chống cự, thi triển công phu mà cô có được, không tới hai ba quyền liền đánh lui hai gã đàn ông, cô cực kỳ đặc ý, tâm tư vừa chuyển, đột nhiên công kích về phía Lôi Đình Lạc, lại liên tiếp chụp không khí, chỉ chốc lát sau liền bị hấn một tay bắt lấy.

"Đau quá!" Cô đau kêu.

"Bằng công phu mèo quào của cô muốn thành nghề còn sớm, thủ hạ của tôi sợ tổn thương đến cô cho nên mới cố ý bị thua, đừng có không biết tốt xấu."

"Anh thì sao? Không sợ làm tổn thương em?" Tuy rằng cô bị hấn vô lễ chế trụ, nhưng lại càng ái mộ hấn hơn.

Lôi Đình Lạc híp đôi mắt sắc bén, lộ ra tươi cười luôn luôn lạnh lùng nói: "Đương nhiên sợ, cô là con gái mà Chu lão đại thương nhất, không người nào dám làm gì cô, cho nên tôi đã báo cho bảo vệ mang cô trở về, đợi lát nữa bọn họ sẽ tới."

Chu Mỹ Lệ vừa nghe vội vàng kêu lên: "Em không muốn trở về, em muốn ở chỗ này!"

Không chút để ý tới sự cầu xin của Chu Mỹ Lệ, hấn xách cô lên đẩy về phía thủ hạ, ra lệnh: "Đem cô ấy nhốt vào trong phòng canh chừng cho tốt, đến khi bảo vệ của Chu lão đại đến mới thôi."

Vài người lập tức tiến lên mang cô gái bốc đồng này đi, đồng thời ngoài cửa cũng vang lên một trận ồn ào.

"Anh Lạc, Hùng Bưu đến đây." Một gã thủ hạ ghé vào lỗ tai hẩn nhỏ giọng báo cáo.

Mới nói, một gã đàn ông lưng hùm vai gấu nghênh ngang tiến vào địa bàn của Lôi Đình Lạc, không khách khí ngồi vào sô pha, cũng đem hai chân gác ở trên bàn, hoàn toàn không xem người khác ra gì.

Lôi Đình Lạc lập tức ra hiệu cho thủ hạ đang phần nộ an tâm một chút chớ vội nóng nảy, rồi hẩn liền thay lên khuôn mặt tươi cười luôn luôn khó dò cảm xúc.

"Hùng Bưu, là cơn gió nào đưa cậu tới đây?" Hẩn biết rõ ý đồ đến của Hùng Bưu đều là không tốt.

"Ai muốn đến chỗ chó má này của mày, đương nhiên là Chu lão đại phái tao tới."

"Chu lão đại có chỉ thị gì?"

"Khách đến đây, ngay cả chén nước trà cũng không có, các người có hiểu đạo đãi khách hay không?" Ngậm thuốc, Hùng Bưu khiêu khích gạt gạt tàn thuốc trên thảm.

Ánh mắt của Lôi Đình Lạc ra hiệu cho thủ hạ bên cạnh, lập tức có người bưng chén trà đưa tới trước mặt Hùng Bưu, nhưng Hùng Bưu vừa uống một ngụm, đột nhiên đem trà nóng hắt về phía tên thủ hạ kia, khiến cho mọi người một phen kinh ngạc.

"Mày định làm bỏng chết tao à! Đưa trà nóng như vậy!" Hùng Bưu mắng, nói rõ ý định đập phá.

Thủ hạ bị phỏng mặt đau đớn thống khổ lăn lộn trên mặt đất, người bên ngoài liền mang hẩn qua một bên cấp cứu, có người thậm chí giận không kìm được trừng mắt nhìn Hùng Bưu, nhưng cho dù tức giận đến đâu

nhưng do bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh không có mệnh lệnh của Lôi Đình Lạc thì không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hùng Bưu này cầm lông gà xem như lệnh tiễn, kỳ thật là thừa cơ đến đập phá, bởi vì Lôi Đình Lạc và hắn là hai đại thủ hạ của trùm thuốc phiện lớn nhất Đông Nam Á — Chu lão đại, tranh quyền hiềm khích lẫn nhau đã lâu, Hùng Bưu sớm muốn tìm cơ hội đối phó Lôi Đình Lạc, lần này hắn theo mệnh lệnh của Chu lão đại tới đây, trên thực tế là muốn thừa cơ khiêu khích, mượn đề tài để nói chuyện của mình, để đến chỗ Chu lão đại cáo mình một tội, sao Lôi Đình Lạc lại không biết.

Dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của Hùng Bưu khiến cho những người khác hận nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ có Lôi Đình Lạc vẫn không thay đổi, khuôn mặt tươi cười đi ra phía trước, con người sắc bén chột lóe, mạnh mẽ nhắc Hùng Bưu lên ném thật mạnh lên bàn, tốc độ nhanh đến khiến cho người tôi không kịp phản ứng, lúc này một con dao nhỏ lấp lánh chói lập tức để ở cổ họng Hùng Bưu, hai phe nhân mã đều giơ súng lên, bầu không khí không thể cứu vãn.

Hùng Bưu hắc hắc cười nói: "Muốn giết tao? Làm sao ăn nói với Chu lão đại, mà không sợ bị khép vào tội danh phản bội tổ chức?"

"Giết cậu? Chúng ta đứng trên cùng chiếc thuyền, tôi làm sao có thể ngược đến nỗi làm thọt người chèo thuyền?"

"Không dám giết tao liền thả tao ra, tao hảo tâm đưa tới lời nhắn của lão đại, bọn mày lại ngay cả một chút đạo đãi khách cũng không hiểu!"

"Người tới là khách, tôi tự nhiên lấy lễ đối đãi, chẳng qua muốn xem đối phương có thức thời hay không..."

"Mày dám động tao, cẩn thận hậu quả!"

"Cậu không phải muốn tìm cơ bức tôi ra tay, để đến trước mặt Chu lão đại cáo tội tôi? Tôi không thể khiến cậu tay không mà quay về, cậu rất băn khoăn đúng không."

Khuôn mặt tươi cười của Hùng Bưu không còn nữa. "Mày muốn làm gì?"

"Tặng cậu lễ vật kỷ niệm." Lôi Đình Lạc mạnh mẽ lấy một nhúm lá trà nhét vào trong miệng hắn, cũng cầm lấy ấm trà trên bàn đổ vào trong miệng hắn, sau đó che miệng hắn, thanh thản cười nói: "Đây là trà Hoàng Phủ tốt nhất, có thể làm giảm cơn tức, cậu cũng đừng khách khí."

Mắt to của Hùng Bưu trừng lên che kín tơ máu, nước sôi làm hắn nóng máu lên tận não, tay chân bị giữ chặt chỉ có thể run run giãy dụa, ngay cả thủ hạ của hắn cũng không thể cứu hắn.

Lôi Đình Lạc cúi người ghé sát vào bên tai của hắn, giọng điệu vô tình lạnh như băng. "Một chuyện này chỉ sợ là cậu đi không được gì, chuyện Chu lão đại cùng với người Nhật Bản nói chuyện làm ăn tôi đã sớm biết, sáng nay ông ta còn gọi điện lại đây nói, tỏ vẻ giao vụ làm ăn này cho tôi đi nói chuyện với đối phương, thật đáng tiếc cậu chậm một bước. Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên nhắc nhở cậu, tôi cấm hút thuốc, lần sau đến làm khách đừng làm dơ thảm của tôi nữa." Lấy đi điều thuốc trên tay Hùng Bưu rồi đập tắt trên lồng ngực loã lồ của hắn, sau khi để lại một dấu vết, Lôi Đình Lạc liền đẩy hắn về phía đám thủ hạ của hắn.

Hùng Bưu lão đảo đứng lên, tức giận đến toàn thân nổi gân xanh, nếu không phải thủ hạ đúng lúc giữ lấy hắn, hắn thiếu chút nữa mất đi lý trí đánh về phía Lôi Đình Lạc, cũng may dù sao không có động thủ, nếu không hẳn liền thực trúng kế của Lôi Đình Lạc.

"Lôi Đình Lạc! Mày đừng đắc ý, cẩn thận ngày nào đó bị tao bắt được nhược điểm, nhất định cho mày chết không có chỗ chôn, chúng ta đi!"

Sau khi quẳng xuống lời độc ác Hùng Bưu bỏ đi, rồi hướng tất cả thuộc hạ ra lệnh. "Bọn mày nhất định phải tìm được ả đàn bà kia trước Lôi Đình Lạc, tao muốn lợi dụng con ả kia khiến cho Lôi Đình Lạc quỳ xuống chân cầu xin tao tha thứ!"

"Anh Bưu, làm gì khổ tâm lớn như vậy, không bằng để em thay anh âm thầm xử lý hẳn!" Một gã thủ hạ trong đó xung phong nhận việc nói.

"Bọn mày không phải đối thủ của hẳn, có thể âm thầm xử hẳn tao đã sớm làm, sao còn chờ đến bây giờ? Tóm lại mấy người đi trước tra xét tung tích của Sở Tương Bình, chỉ cần ả ta rơi vào trong tay của tao, tao cũng không tin Lôi Đình Lạc còn có thể ra vẻ bao lâu!"

"Anh Bưu, Sở Tương Bình chẳng qua là loại con gái từng trải, Lôi Đình Lạc chưa chắc sẽ đi vào khuôn khổ."

"Bọn mày không hiểu, họ Lôi kia tìm tung tích con ả đó một năm rồi, đến bây giờ còn không có buông tha! Có thể thấy được hẳn cực kỳ vừa ý ả, tao muốn lợi dụng nhược điểm này của hẳn để làm khổ chết hẳn."

"Đến lúc đó thiếu họ Lôi, anh Bưu ở trong tổ chức chúng ta liền trở thành người tâm phúc nhất trước mặt Chu lão đại."

"Này còn phải nói, đến lúc đó toàn bộ miền nam này — không, phải nói này toàn bộ thị trường thuốc phiện Đài Loan đều là phạm vi thế lực của Hùng Bưu tao."

"Anh Bưu mưu tính sâu xa, chúng em theo anh là đúng."

"Muốn thăng quan phát tài liền chăm chỉ chút, đi tìm người đàn bà kia, mặc kệ sống hay chết đều phải có kết quả."

"Vâng! Anh Bưu."

Tươi cười âm hiểm, Hùng Bưu không chút nào che dấu tâm tình hận thấu xương của hắn với Lôi Đình Lạc. Nếu không có Lôi Đình Lạc, Chu lão đại đã sớm đem thị trường Đài Loan giao cho hắn quản lý, không nghĩ rằng nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim như hắn làm hỏng chuyện tốt của mình, mà ngay cả con ả kêu Sở Tương Bình kia cũng bị hắn cướp đi, Chu lão đại trọng dụng hắn, ả ta thương hắn; còn Lôi Đình Lạc - Hùng Bưu hắn còn xông pha cái gì!

Hơn nữa từ một năm trước hắn làm mất con chip, ở trước mặt Chu lão đại dần dần không được tin tưởng, may mà sau đó tung tích của con chip kia vẫn không rõ, cũng không nghe nói rơi vào trong tay cảnh sát, Chu lão đại mới buông tha cho hắn một đường lui, nhưng thù mới thêm hận cũ, hắn không thể không tìm cơ hội đánh Lôi Đình Lạc!

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sân bay Thành Điền Nhật Bản

"Lôi tiên sinh, chúng tôi chờ ngài đã lâu rồi." Năm người đàn ông Nhật Bản tây trang thẳng nếp, vẻ mặt nghiêm túc có lẽ bắt tay với hắn.

Lôi Đình Lạc dùng tiếng Nhật lưu loát cười nói: "Được Cao Kiêu tiên sinh đích thân nghênh đón, tôi cảm thấy vinh hạnh sâu sắc." Lúc nói chuyện, hắn ung dung tản nhiên quan sát địa hình bốn phía, phát hiện có vài chỗ đều là người bọn họ an bài, xem ra đối phương phòng bị tương đối mạnh, người Nhật Bản làm việc quả nhiên thật cẩn thận.

"Tôi không phải Cao Kiêu tiên sinh, tôi họ Kim Tĩnh, là Cao Kiêu tiên sinh phái tôi đến phụ trách lần giao dịch này."

Lão đại không ra mặt, phái tiểu lâu la đến thu xếp, thành phần dò xét chiếm đa số, như vậy xem ra muốn gặp đến thủ lĩnh đằng sau của tổ chức Thanh Sơn phía Nhật Bản không phải dễ dàng như vậy.

"Đã an bài tốt chỗ ở cho các anh, xe ở bên ngoài chờ, mời đi qua bên này."

Đoàn người Lôi Đình Lạc theo Kim Tĩnh tiên sinh đi ra cửa, thành linh, ở góc đại sảnh xa xa, một bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt của hắn, vẻ mặt nguyên bản nhàn tản không kiềm chế được lập tức chuyển thành ánh mắt sáng rực, lúc mọi người còn không kịp phản ứng, Lôi Đình Lạc đã nhanh như gió hoả tốc chạy về phía bóng người kia.

Hành vi của hắn khiến cho mọi người lâm vào cả kinh, tất cả người Nhật Bản đều kinh ngạc không hiểu, ngay cả thủ hạ của hắn cũng không hiểu ra sao, nghĩ đến có cảnh sát quốc tế xuất hiện, mọi người lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác.

Lôi Đình Lạc thu chặt tâm, từ trước đến nay cảm xúc nặng trĩu bó buộc lại trào lên hiềm thấy, là cô! Tuy rằng chỉ thấy được bóng dáng, nhưng hắn tin tưởng là cô! Người trong lòng mong nhớ ngày đêm cả một năm, cho dù hóa thành tro hắn cũng nhận được.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng vẫn chụp khoảng không, hắn lạc mất cô, lại tìm kiếm chung quanh lần nữa, cũng đã không còn thấy bóng hình xinh đẹp của cô nữa.

Thủ hạ của hắn cùng Kim Tinh và vài người Nhật Bản nữa cũng theo sau tới, vẻ mặt mọi người đều kinh hoàng.

"Lôi tiên sinh, có chuyện gì vậy? Anh phát hiện ra cái gì sao?" Kim Tinh khẩn trương hỏi, khóe mắt còn bất chợt quan sát bốn phía.

Nhưng mà Lôi Đình Lạc chỉ là cười đáp: "Không có gì, tôi chỉ là tùy tiện nhìn xem, đi thôi!" Hắn lướt qua những gương mặt nghi hoặc kinh ngạc này đi về phía cửa lớn.

Trước khi ra cửa lớn sân bay, hắn quay đầu lại nhìn nơi vừa mới truy tìm. Tương Bình — cái tên ở trong lòng trước sau quanh quẩn không đi, hắn thề không tìm được cô quyết không không bỏ.

Mà ở bên kia đại sảnh, chuyến bay đi Đài Loan sắp cất cánh.

Từ sau khi Nhã Tử ở Nhật Bản tìm tòi một tháng không có thu hoạch gì, lại trong một lần ngẫu nhiên phát hiện mình nghe hiểu được tiếng Trung, vì thế cô quyết định tới Đài Loan một chuyến, có lẽ có thể tìm được manh mối có liên quan trí nhớ của mình.

Trên máy bay rất nhiều hành khách nói tiếng Trung Quốc cùng tiếng Đài Loan, cô hoàn toàn nghe hiểu được nội dung, điểm này rất không bình thường, cũng bởi vậy cô cảm thấy quyết định đi Đài Loan là đúng.

Một dòng khí rối loạn khiến cho hành khách trên máy bay nổi lên chút xô xao, chấn động kịch liệt khiến cho mọi người nhất thời mất đi thăng bằng.

"A — si mi ma sen (tiếng Nhật, có nghĩa là thật xin lỗi), việc này —" cô gái bên cạnh không cẩn thận đem nước trái cây hắt tới trên người Nhã Tử, bối rối lau đi cho cô, thực cố gắng dùng tiếng Nhật không thuận thực hướng cô nói xin lỗi.

Nhã Tử cười nhẹ, dùng tiếng Trung lưu loát nói: "Không sao, dùng nước tẩy là được rồi."

"A! Thì ra cô là người Đài Loan, tôi còn nghĩ cô là người Nhật Bản a!" Cô gái thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Không, tôi đúng là người Nhật Bản."

"Hả? Làm sao có thể?"

"Vì sao lại không thể?"

"Bởi vì tiếng Trung của cô hoàn toàn không có khẩu âm (âm điệu nói) của người ngoại quốc."

Lời này khiến cho Nhã Tử giật mình sửng sốt. "Đúng không?"

"Cô nhất định là lớn lên ở Đài Loan đúng không? Nhìn kỹ, kỳ thật bộ dạng của cô không giống người Nhật Bản, mắt hai mí thật to, dáng người lại đẹp, một chút cũng không giống phụ nữ Nhật Bản mắt một mí, vóc dáng

thấp, chân củ cải — a, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý phê bình." Phát giác mình rất thẳng thắn, cô gái thụt đầu lưỡi về mặt chột dạ nhìn cô.

"Không sao! Tôi không ngại." Trên mặt Nhã Tử duy trì tươi cười, lại cảm thấy ngạc nhiên không thôi, chẳng lẽ cô thật sự không phải người Nhật Bản? Vì xác nhận khẩu âm của mình, cô thử hỏi: "Trung Quốc cùng Singapore đều là nói tiếng Trung, vì sao cô lại trực giác nhận định tôi lớn lên ở Đài Loan?"

"Khẩu âm của Trung Quốc cùng Đài Loan khác rất nhiều, không cùng một dạng, nhưng mà Singapore thì không nhất định, hay là — cô lớn lên ở Singapore?"

Nhã Tử chỉ cười cười, không hề nói cái gì, tâm tư ủ dột nổi lên một loại dự cảm, chuyến đi Đài Loan này dường như có cái gì đang đợi cô.

Đến Đài Loan mấy ngày nay, Nhã Tử — không, hẳn là Sở Tương Bình, cũng là tên trên hộ chiếu Đài Loan, vì tiết kiệm tiền, cô tìm một khách sạn nhỏ trong ngõ nhỏ ở tạm.

Đầu tiên cô phải tìm việc kiếm tiền sinh hoạt, vấn đề là cô cũng không có giấy chứng minh, bởi vậy hẳn là công ty chính quy đều khó có khả năng thuê người như cô, tiền bác trai để lại cho cô cũng không nhiều, vé máy bay đã tốn hơn phân nửa, tiền còn lại chỉ đủ duy trì ba ngày ăn ở.

Nhìn đồng hồ đã mười một giờ khuya, hôm nay lại là một ngày vô ích, cô đi ở trên đường không mục đích, tự hỏi nên đi nơi nào, nhưng vào lúc này ngõ tối mơ hồ truyền đến tiếng kêu kéo đi suy nghĩ của cô.

Tiếng giày cao gót vội vàng chạy cắt qua đêm tối yên tĩnh, sau đó là tiếng bước chân hỗn độn theo sát phía sau.

"Cứu mạng nha —" một cô gái dáng người đầy đặn trang phục diêm lệ thét chói tai, thỉnh thoảng hoảng sợ quay đầu nhìn sài lang hổ báo đuổi theo

sát phía sau.

"Con ả kia! Mày chạy chỗ nào!"

Bốn gã đàn ông gương mặt dữ tợn mắng to, trên tay đều cầm dao dĩa hầu (chắc loại dao lớn), cô gái mang giày cao gót đương nhiên chạy không qua nổi bốn gã thân thể cường tráng vạm vỡ, chỉ chốc lát sau liền bị bốn đàn ông đuổi theo, vây khốn ở bên trong.

"Hãy tha cho tôi!" Cô gái đau khổ cầu xin.

"Đàn bà thúì, cha mày cũng dám đùa giỡn, lá gan rất lớn rồi!" Lưu Nhất Bá – tên đàn ông cầm đầu trong đó không lưu tình chút nào kéo lấy tóc của cô, dùng dao để ở cổ họng của cô.

"Anh Bá, anh.. . . anh đừng nóng giận, tôi đem tiền trả lại cho anh là được, dao không có mắt, cẩn thận chút. . . ."

"Không công liền trộm tiền của tao đi, mày cho là trả tiền có thể xong việc sao?"

"Bằng không.. . . Lần khác tôi mời anh đến quán trà tốt nhất, để cho anh giảm khí nóng."

"Muốn tiêu cơn tức, có mày đủ rồi." Vẻ mặt Lưu Nhất Bá không đàng hoàng cười, ánh mắt bắn thủ đảo quanh ở bộ ngực đầy đặn của cô.

Cô gái khó khăn nuốt nước miếng cười nói: "Có thể hầu hạ anh Bá là vinh hạnh của tôi, trước thu hồi lại con dao đi, không bằng. . . Trước tìm khách sạn, sau đó hãy nói."

"Đàn bà thúì, tao lại ngu cho mày lợi dụng cơ hội đi khách sạn để chạy trốn sao? Phòng trọ ăn mày không có, nhưng thật ra có phòng tôn (cái

thùng bằng tôn to ơ là to áh), mày muốn chơi, bốn người chúng tao liền chơi với mày đến cùng."

Cô gái vẻ mặt hoảng sợ. Bốn người! Đừng nói giỡn, muốn làm như vậy chẳng phải muốn tính mạng của cô?

"Không cần nha anh Bá, cầu xin anh! Lần sau tôi không dám, buông tha tôi — ô —" băng dán che lại miệng của cô, cô không còn cơ hội kêu cứu.

Bốn gã đàn ông đem một cô gái kéo vào ven đường vút vào phòng tôn, dự định khoe thú tính hết mức. Ở trong bóng tối, một câu thanh âm lạnh lùng truyền đến: "Buông cô ấy ra!" Đầu súng lạnh như băng để ở đầu Lưu Nhất Bá, cô im hơi lặng tiếng xuất hiện, không ai nhận thấy được, cũng kinh ngạc không biết làm sao cô xâm nhập mà lại khiến cho người ta không hề phát hiện.

Lưu Nhất Bá chậm rãi đứng lên, giơ cao hai tay căn rắng hỏi: "Là ai?"

"Người qua đường nhìn không vừa mắt."

"Cô tốt nhất đừng xen vào việc của người khác, con ả này thiếu tiền tôi."

"Tôi chỉ nhìn đến bốn tên đàn ông rất thú tính muốn cưỡng gian một cô gái, mau thả cô ấy ra!"

Lưu Nhất Bá vì tình thế, đành phải ra hiệu những người kia buông cô gái ra. Sau khi tay chân cô gái kia được tự do, nhảy dựng lên bay qua, xé đi băng dán ngoài miệng, khẩn cấp chạy về phía cửa.

"Cám ơn cô cứu mạng!" Vốn định vừa đi, sau khi nhìn ân nhân cứu mạng một cái, cô gái dừng bước chân kinh hỉ kêu lên: "Tương Bình!"

Sở Tương Bình cũng kinh ngạc nhìn lại cô, đến nơi này chín ngày, lần đầu tiên nghe được có người kêu tên của cô.

"Cô là?" Cô nghi hoặc .

"Cô chạy tới chỗ nào rồi? Trời ơi! Không thể tin được còn có thể gặp lại cô! Tôi là Phi Phi, cô không nhận ra sao? Sao vẻ mặt lại mờ mịt?"

"Phi Phi. . . ." Cô nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, cố gắng nhớ tới tên này nhưng lại cảm thấy rất đau đầu.

Lưu Nhất Bá lập tức thừa cơ xoay người bắt lấy tay cô muốn đoạt súng, mắt thấy tình thế nghịch chuyển, Phi Phi hoảng sợ thét chói tai, nhưng mà Lưu Nhất Bá cũng không có thực hiện được, bởi vì Sở Tương Bình lập tức dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp công kích chỗ yếu của hắn, tuy rằng những gã đàn ông khác cũng nhảy lên nhưng ngoài ý muốn toàn bộ thua ở dưới tay của cô.

Mỗi chiêu của cô đều đánh trúng điểm yếu, bốn gã bị cô đánh cho tơi bời tan tác, toàn bộ đều nằm trên mặt đất thống khổ kêu đau.

Nhưng cô đột nhiên nhìn hai tay ngẩn người. Lại thế nữa rồi! Mỗi khi cô gặp nguy hiểm, sẽ không tự giác xuất ra công phu quyền cước, cô rốt cuộc là ai? Vì sao học được những công phu này? Mờ mịt nhìn hai tay ngẩn người, bất quá cô cũng không có thời gian ngẩn người, Phi Phi bắt lấy tay cô không nói hai lời liền kéo cô trốn đi.

Hai người chạy thật lâu, thẳng đến khi Phi Phi rốt cuộc chạy không nổi, cả người giống bóng cao su xì hơi ngồi chồm hõm trên mặt đất.

"Không. . . . Không được. . . ." Cô nhin không được ói ra, thở hỗn hển không ra hơi.

"Cô có khỏe không?" Sở Tương Bình ngời xồm một bên hỏi.

"Cô. . . . Cô làm sao . . . Không có việc gì. . . ." Cô mệt nửa chết nửa sống, Sở Tương Bình lại thoải mái tự nhiên, giống như chưa từng chạy qua.

"Cô nghỉ ngơi ở đâu? Tôi đưa cô trở về."

"Đưa tôi trở về?" Phi Phi trừng lớn mắt nói. "Chúng ta ở chung mà, cô làm sao vậy, một năm không thấy không phải ngay cả chỗ mình ở cũng quên rồi chứ? Một năm nay cô rốt cuộc chạy đi đâu? Rồi khỏi cũng không biết nói một tiếng, uống phí chúng ta là chị em tốt, đồ của cô đều còn đặt ở nơi đó a!"

"Chúng ta ở chung?"

"Đúng vậy, cô làm sao vậy, Tương Bình? Sao vẻ mặt xa lạ như vậy? Tôi là Phi Phi nha!"

Sở Tương Bình nhìn cô gái tên Phi Phi trước mắt, thoát nhìn cũng không giống đang nói dối, vì thế cô trầm ngâm trong chốc lát đáp: "Thực ra tôi không nhớ cô, bởi vì tôi bị mất trí nhớ."

Phi Phi trừng lớn mắt nhìn cô một hồi lâu, nếu không phải gió lạnh vù vù thổi khiến cô lạnh hoàn hồn, chỉ sợ còn ngây ngốc trong chốc lát nữa.

"Tóm lại, chúng ta vẫn là đi về trước đi, sau đó cô hãy nói cho tôi biết đây rốt cuộc là như thế nào."

.....

Ngồi ở trước bàn làm việc, tốn bốn giờ nghiên cứu tư liệu liên quan đến vụ án, đó là công việc mỗi ngày liên tục không thay đổi của Đinh Húc Nhâm.

"Tổ trưởng, mời uống trà." Nữ cảnh sát văn phòng bưng tới một ly trà nóng được pha đặc biệt tốt, then thùng nói.

"Cám ơn." Đinh Húc Nhâm có lễ gật đầu, sau đó lại vùi đầu vào đồng tư liệu chong chất như núi.

Nữ cảnh sát mở cờ trong bụng lui về phòng trà nước, tụ cùng một chỗ với mấy vị nữ cảnh sát khác xì xào bàn tán.

"Thật sự nha, chỉ có lúc đưa trà cho Tổ trưởng uống, mới có cơ hội nhìn đến khuôn mặt tươi cười của anh ấy."

"Tôi đã nói mà, ngoại hiệu của Đinh tổ trưởng là "Người mặt sắt", muốn xem anh ấy cười chỉ có thừa lúc dâng trà."

Nữ cảnh sát đưa trà vừa đến nhận việc không bao lâu, tò mò hỏi: "Vì sao bình thường anh ấy không cười, lại rất nghiêm túc uy vũ!"

"Cô vừa mới đến không biết, trước kia Đinh tổ trưởng là người hay mỉm cười chào hỏi người khác, nhưng từ sau khi bạn gái hắn chết, con người hắn liền thay đổi trở thành khốc ca không nói cười tùy tiện."

"Bạn gái hắn đã chết?"

"Đúng vậy, nghe nói là hy sinh khi làm nhiệm vụ, là một đại mỹ nhân, thật sự là đáng tiếc."

"Oa, rất si tình nga, tôi thích loại đàn ông này nhất."

"Cô đừng vọng tưởng, Đinh tổ trưởng không gần nữ sắc, hiện tại anh ấy một lòng chỉ có phá án, đối với phụ nữ không có hứng thú."

Mấy nữ cảnh sát nóng bỏng thảo luận, cho đến khi tổ trưởng phát hiện các cô ở phòng trà nước buôn chuyện liền giận dữ, đến lúc đó các cô mới đều tự tản ra quay về cương vị công tác tiếp tục bận rộn.

"Đinh tổ trưởng, cục trưởng mời anh đến văn phòng ông ấy một chuyến." Cảnh sát văn thư (chuyên lo giấy tờ, tài liệu) nói với hắn.

"Cám ơn, tôi đây phải đi." Hấn đứng lên, thân mình anh tuần đi đến văn phòng cục trưởng, sau khi gõ cửa, tiến vào văn phòng cục trưởng.

Cục trưởng vừa thấy đến hấn liền vẻ mặt tươi cười, tha thiết mời hấn ngồi xuống.

"Trưởng phòng pháp vụ (luật pháp) gửi thư đến, khen tỷ lệ phán án trong tháng này của cục hình sự chúng ta liên tiếp lên cao, thậm chí là cao nhất toàn tỉnh, toàn bộ đều thuộc về công lao chăm chỉ của cậu, biểu hiện của cậu tốt lắm."

"Cám ơn cục trưởng đã khen tặng." Đinh Húc Nhâm khiêm tốn khom người, cho dù được cấp trên ra sức ca ngợi, cũng sẽ không lộ rõ vui mừng trên nét mặt, không tùy tiện nói cười luôn luôn là biểu tình của hấn.

"Một năm nay cậu quá bận rộn công vụ, cũng nên nghỉ ngơi đi chơi hoặc quen biết bạn gái."

"Cám ơn cục trưởng quan tâm, tôi thích làm việc, bắt tội phạm là chuyện tôi muốn làm nhất trước mắt."

Cục trưởng cố ý ho một tiếng nhuận nhuận cổ họng, tiếp tục nói: "Kỳ thật tôi tìm cậu đến, là có chút việc riêng muốn nói, có liên quan chuyện con gái của tôi - Huệ Úc, cậu cũng biết, Huệ Úc rất yêu quý cậu.. ."

"Cục trưởng —" hấn đánh gãy lời nói của cục trưởng. "Thực xin lỗi, tạm thời tôi không muốn bàn chuyện tình cảm."

"Là vì Sở Tương Bình sao? Đừng quên, cô ấy đã chết."

"Tìm không thấy thi thể, kết luận còn quá sớm."

"Cậu vẫn là cố chấp như vậy, ngẫm lại xem, nếu cô ấy không chết vì sao đến bây giờ cũng chưa liên lạc với cậu? Không cần lừa gạt bản thân

nữa, tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ kết giao với Huệ Úc, con bé đối với cậu một mảnh tình thâm, tôi lại rất coi trọng cậu, cũng chờ mong cậu có thể tiếp nhận vị trí của tôi."

"Cám ơn cục trưởng, nhưng tôi chỉ xem Huệ Úc như em gái của mình, cũng không có ý tứ khác, huống hồ hiện tại tôi một lòng điều tra vụ án, không thể phân tâm làm chuyện khác."

Cục trưởng thở dài nói: "Được rồi, không còn chuyện gì khác, cậu đi ra ngoài đi!"

Sau khi hơi khom người, Đinh Húc Nhâm rời khỏi văn phòng, hẳn mới quay người lại rời đi, Trịnh cục trưởng liền trầm mặt xuống. Xem ra cá tính của Đinh Húc Nhâm quá mức cố chấp, muốn thu phục hẳn còn phải tốn nhiều công sức.

"Ba ba." Theo tiếng nói mềm mại, một cô gái xinh đẹp ôn nhu từ trong phòng đi ra, dựa vào bên cạnh cha mình.

"Con gái ngoan, lời nói vừa rồi con cũng nghe được?" Từ dung nhan ưu sầu của cô, ông liền có thể đoán được.

"Vâng .. . Ba ba, người đừng ép hẳn quá, con lo ép hẳn quá ngược lại sẽ sinh ra hiệu quả ngược."

"Nhưng ba làm sao để cho con gái bảo bối của ba vì một người đàn ông mà cả ngày trà không nhớ cơm không nghĩ? Hơn nữa hẳn luôn nhớ một cô gái đã chết, cũng không tránh khỏi rất không có tiền đồ."

"Đừng nói hẳn như vậy, con chính là thích hẳn có tình sâu như vậy, hơn nữa kỳ thực Húc Nhâm tốt với con lắm."

"Thật vô dụng, phải tự nhích lên mới có thể, không đi làm sao tiến triển được?"

Huệ Úc cúi đầu không nói, bởi vì bị cha nói trúng tâm sự nên không thể nói gì chống đỡ.

Cha cô vỗ nhẹ cô an ủi nói: "Yên tâm, Húc Nhâm là nhân tài xuất sắc, ba cũng thực coi trọng hẳn, chỉ tiếc hẳn không có mắt, con gái như hoa như ngọc của ba lại mặc kệ, chỉ nhớ cô gái đã chết kia, ba làm sao không ép hẳn được, mà con cũng đừng theo hẳn, khi cần thiết tích cực chút, muốn gả cho hẳn phải bỏ chút công sức, ba cũng không tin không người đàn ông nào lại không động tâm với con gái xinh đẹp ôn nhu của ba?"

Trịnh Huệ Úc nghe theo dựa vào trong lòng cha cười duyên, nhưng lập tức lại chuyển vui thành lo.

"Cha, Sở Tương Bình kia. . . Thật sự đã chết rồi sao? Ngộ nhờ ngày nào đó cô lại xuất hiện"

"Không có khả năng, một năm trước đã phái nhiều người đi tìm như vậy cũng không có tung tích, khẳng định là hi sinh vì nhiệm vụ, nếu cô ấy còn sống, nên có một chút tin tức xấu chứ! Yên tâm, không có ai tranh người trong lòng với con đâu."

"Uh. . ." Cô không hỏi nữa, chỉ là nhẹ dựa vào vai cha làm nũng, tuy rằng may mắn tình địch biến mất, nhưng đồng thời cô cũng ngầm trách ý xấu của mình, nhưng cô thật sự rất thích Húc Nhâm, chỉ cần cô không ngừng cố gắng, tin tưởng Húc Nhâm rất nhanh sẽ tiếp nhận cô.

Sau khi Lôi Đình Lạc từ Nhật Bản trở lại Đài Loan, dù chưa nhìn thấy bộ mặt thật của lão đại Cao Kiêu tiên sinh - trùm thuốc phiện Nhật Bản, nhưng đã cùng tổ chức Thanh Sơn của Nhật Bản trao đổi thành công hiệp nghị bước đầu, ít nhất xác lập không gian hợp tác về sau, hoàn thành nhiệm vụ mà Chu Siêu bàn giao.

Mặt khác hẳn phân phó thủ hạ tiến hành nhiệm vụ trọng đại nhất, bởi vậy vừa về Đài Loan hẳn liền lập tức gọi thân tín đến, muốn biết kết quả.

"Điều tra như thế nào?" Hẳn hỏi thân tín.

"Trong danh sách nhập cảnh liên tục một tuần nay, cũng không có tên Sở tiểu thư."

"Có lẽ cô ấy dùng thân phận giả để nhập cảnh."

"Chúng tôi đi tìm toàn bộ khách sạn ở Đài Bắc, cũng lấy ảnh chụp đến quầy hỏi qua, nhưng cho tới bây giờ cũng không có người gặp qua cô."

"Vậy sao?" Ngữ khí Lôi Đình Lạc bình thản, đôi mắt ngăm đen lại ẩn giấu thất vọng; chẳng lẽ hẳn nhìn lầm rồi, lầm xem bóng lưng cô gái khác trở thành cô?

Một lần lại một lần không công mà về đã là việc nhìn quen lắm rồi, nếu tìm không ra manh mối gì, báo cáo chút tin tức khác còn hơn là không! Bởi vậy thân tín lại nói tiếp: "Tuy rằng không tra được tin tức gì, nhưng mà lại nghe được một chuyện thú vị, hôm kia nghe ba anh em trong bang nói, có một lão đại cùng ba thuộc hạ của hẳn bị một cô gái tay không đánh bại, hơn nữa mỗi chiêu đều đòi mạng, đến bây giờ còn nằm ở trên giường, thật thú vị, bốn gã đàn ông nhưng lại đánh không lại một cô gái, lời này cũng truyền rất phóng đại."

Đôi mắt lạnh lùng của Lôi Đình Lạc thoáng chốc sáng lên, lập tức bắt lấy cổ áo thân tín hỏi: "Cậu vừa nói cái gì?"

"Tôi, tôi nói bốn gã đàn ông đánh không lại một cô gái rất phóng đại, anh Lạc.. . Tôi không phải nói sai cái gì. . ." Đột nhiên bị lão đại nét mặt mãnh liệt của lão đại khiến giật mình, làm cho hẳn đáp lắ bắ mà chột dạ.

Bốn gã đàn ông bị một cô gái đánh bại? Cô gái có năng lực này cũng không gặp nhiều, nếu là cô cũng rất có thể. Nghĩ đến đây, hắc nử nụ cười, nụ cười kia khiến những thủ hạ khác kính sợ, nhất là tên thân tín bị lão đại bắt lấy vạt áo, sớm bị dọa trắng mặt.

Cũng khó trách bọn họ sợ hãi, bởi vì lão đại của bọn họ không giống người thường. Bình thường Lôi Đình Lạc rất ít mỉm cười, trừ phi có người chọc hắc phát cáu, tức giận hiện ra ngoài là có thể suy đoán đánh giá, tươi cười khác thường ngược lại đáng sợ, hơn nữa khi ý cười của hắc thân trầm liền tỏ vẻ có người sẽ chết thật sự thảm, mà lần này ý cười của Lôi Đình Lạc biến hoá khó dò không hiểu ra sao, khẳng định là chuyện gì chọc hắc phát cáu.

"Lập tức tìm bốn tên kia đến cho tôi, tôi muốn biết tình hình cận kề."

"— Ách?" Thủ hạ còn ngu ngơ tại nguyên chỗ đột nhiên đáp lại, nghĩ đến mình nghe lầm.

"Đừng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi!" Ngữ khí không giận lại uy khiến cho bọn thủ hạ không dám có gì trì hoãn, lập tức hành động như bay.

Lôi Đình Lạc có dự cảm, người đàn bà kia có liên quan với Sở Tương Bình, nói không chừng người kia chính là cô, suy nghĩ điều này, gợn sóng che dấu ở sâu trong nội tâm nhịn không được rục rịch.

Không cần đến mấy giờ, bốn người Lưu Nhất Bá rất nhanh đã bị chộp tới, Lưu Nhất Bá vốn dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo, sau khi biết đối phương là tử thần Lôi Đình Lạc tiếng tăm lừng lẫy trong giới, sợ tới mức tay chân như nhũn ra, lập tức ngoan ngoãn đem chuyện xảy ra hôm đó tự thuật một lần, bất quá tự mình để sót đoạn tình tiết cường gian kia, đoạn tình tiết này vẫn là không nói tốt hơn.

Lôi Đình Lạc nghiêng dựa vào lưng ghế dựa, cánh tay chống lên sườn mặt yên lặng nghe Lưu Nhất Bá nước miếng tung bay thuật lại tình hình gặp gỡ cô gái kia, điệu bộ tuy rằng nhàn tản, nhưng con người lợi hại như báo lại trùng Lưu Nhất Bá ứa ra mồ hôi lạnh.

"Cô gái đó trông thế nào?" Hãn chậm rãi mở miệng.

"Báo cáo Lôi lão đại, cô gái kia giống với đàn ông cường tráng tựa như đầu trâu, toàn thân khổng lồ mãnh liệt hữu lực, vừa đánh liền như nổi điên, ngay cả bốn người đàn ông chúng tôi đều đánh không lại, có thể nghĩ diện mạo của cô, dùng quỷ trâu thần rắn để hình dung cô là thích hợp cực kỳ."

"Ý của mày là diện mạo cô ta giống Chung Quỳ sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Lôi lão đại hình dung đúng, tựa như Chung Quỳ."

"Nói như vậy, gặp được loại phụ nữ này, đàn ông không lùi tránh chín mươi dăm cũng không được." Giương lên khóe miệng tuần dật, hãn nở nụ cười.

Những thủ hạ khác thông minh lặng lẽ tránh lui, trước đó ngăn cách chút khoảng cách miễn cho lát nữa không cẩn thận bị Lôi điện bổ tới, chỉ có Lưu Nhất Bá không biết tình cảnh còn không biết sống chết cười cười.

Đột nhiên bá một tiếng, một trận gió lạnh xẹt qua gò má Lưu Nhất Bá, vẽ ra một vết máu trên má trái của hãn, một con dao nhỏ sắc bén cắm vào ván cửa phía sau. Lưu Nhất Bá ngây ngốc kinh ngạc, nếu con dao nhỏ kia lệch qua phải một chút, hãn đã có thể đi đời nhà ma. Đây là dấu hiệu tức giận của Lôi Đình Lạc.

"Lôi, Lôi lão đại..... ?" Ý cười của hãn cứng ngắt ở trên gương mặt nóng đau.

"Nghe nói dao nhỏ bắn trúng mắt người, có ba giây thời gian người sẽ không có cảm giác, mày thấy đúng không?" Lôi Đình Lạc vẫy vẫy phi đao trên tay, ánh mắt ra hiệu một cái, hai gã thủ hạ lập tức tiến lên bắt lấy Lưu Nhất Bá, hấn thành bia ngấm có sẵn.

"Lôi đại gia tha mạng a!" Hấn sợ tới mức quỳ xuống hai chân mềm nhũn.

"Cho mày một cơ hội nữa, nói thật." Ngữ khí của Lôi Đình Lạc nhẹ đến không thể nhẹ hơn, cúi liếc qua một ánh mắt lạnh như băng tuyết, ý cười trước sau đều đông lạnh.

"Tôi nói, tôi nói, là một cô gái trẻ tuổi, đại khái hai mươi mấy tuổi."

"Diện mạo giống quý trâu thần rắn?"

"Không phải, bộ dạng của cô không giống quý trâu thần rắn chút nào."

"Cô cường tráng như đầu trâu?"

"Không có, kỳ thật đáng người cô thon thả, không hề cường tráng, là tôi nói bừa."

"Cô ta vừa không cường tráng cũng không giống trâu, vì sao bốn người chúng mày cộng lại còn đánh không lại cô ta?" Lôi Đình Lạc giơ lên dao nhỏ khoanh vòng ở bức tranh trước mặt, dọa Lưu Nhất Bá ra một thân mồ hôi lạnh.

"Đây, đây là bởi vì. . . Thân thể của cô quá nhanh, bốn chúng tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị cô đánh cho chống vó, nằm bò trên mặt đất không đứng dậy nổi."

Thủ hạ bốn phía nghe xong đều bật cười, Lưu Nhất Bá thối phòng không thành ngược lại thành trò cười cho mọi người, về sau ở trên đường

chỉ sợ cũng nâng đầu không dậy nổi đây.

Lúc này Lôi Đình Lạc lấy ra ảnh chụp để ở trước mắt hẳn.

"Đánh ngã bọn mày, có phải cô gái này hay không?"

Lưu Nhất Bá cẩn thận nhìn ảnh chụp chăm chăm, nuốt nước miếng nói: "Nói thực ra, lúc ấy sắc trời thực tối, tôi không dám xác định.. . ." Nhưng ở dưới ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chăm của Lôi Đình Lạc hẳn lại vội vàng nói: "Không. . . . Bất quá, lúc ấy một cô gái khác từng kêu lên tên của cô ta, tôi nhớ rõ — hình như là cái gì Bình?"

"Mày xác định?" Lôi Đình Lạc một phen nắm vạt áo của hẳn.

Hẳn mãnh liệt gạt đầu. Nếu không gạt đầu chỉ sợ sẽ hít thở không thông mà chết, lực đạo mà Lôi Đình Lạc nắm hẳn khiến cổ họng hẳn không thông khí được.

Lôi Đình Lạc khó nén nổi lòng cuồn cuộn. Là Tương Bình! Không sai được! Cô còn sống! Tìm kiếm một năm mười ba ngày, rốt cục cũng có manh mối, hẳn lập tức hạ lệnh với mọi người.

"Lập tức phái người đến nơi cô ấy xuất hiện đi hỏi thăm tin tức của cô ấy, có tin tức lập tức hồi báo." Lúc này đây, hẳn tuyệt đối phải tìm được cô!

"Cô thật sự là cái gì cũng không nhớ rõ?" Phi Phi trừng lớn mắt, không dám tin hỏi.

Sở Tương Bình gạt đầu, sau khi xác định cô gái gọi Phi Phi này không có nói dối, cô quyết định nói cho cô tình hình thực tế.

"Cho nên cô không nhớ rõ mình làm sao mất tích? Cũng đã quên tôi là ai?"

"Đúng vậy."

Phi Phi kinh ngạc một hồi lâu, rốt cục khẳng định Tương Bình không phải đang nói giỡn với cô, khó trách cô mất tích một năm, thì ra là ở Nhật Bản.

"Cô nên đi khám bác sĩ." Cô đề nghị.

"Kiểm tra qua, bác sĩ nói phải mổ, cần một số tiền phẫu thuật khổng lồ."

"Cái này thì khá phiền toái." Phi Phi quay đầu thờ dài, cô chỉ là một vũ nữ nghèo, ngay cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, càng khỏi nói giúp Tương Bình được cái gì.

Tương Bình xem kỹ căn phòng nhỏ năm mét vuông này, thử tìm về trí nhớ quá khứ, theo cách nói của Phi Phi, tên của cô xác thực kêu Sở Tương Bình, là một cô nhi, không có anh chị em.

Lơ đãng nhìn đến ảnh chụp trên bàn, đó là ảnh chụp cô chụp chung với Phi Phi, trên ảnh chụp là mình với một đầu tóc quăn gọn sóng lớn, bôi một lớp phấn dày cùng son môi đỏ tươi, thản nhiên cười, phong tình vạn chủng mười phần.

"Tôi làm công việc gì?" Cô hỏi.

"Cái này sao —" Ngữ khí của Phi Phi giả vờ vô cùng nói: "Đương nhiên là làm một công việc khiến cho người ta hâm mộ, không phải người bình thường có thể đảm nhiệm, phải có điều kiện vĩ đại mới có thể."

"Tôi là vũ nữ." Đánh gãy lời của cô, Tương Bình quay đầu nhìn cô.
"Phải không?"

Lời nói một nửa treo ở giữa không trung, nếu cô đoán được cũng không còn cái gì tốt để giải thích, nhưng hiển nhiên Tương Bình đối với thân phận của mình có chút thất vọng, Phi Phi pha trò an ủi nói: "Kỳ thật làm vũ nữ cũng không có cái gì không tốt, nghe qua là quang vinh không lớn, nhưng béo bở cũng khá! Bên người tùy thời quay quanh những người đàn ông dùng tiền tài châu báu để nịnh nọt mình, một ngày có thể kiếm cả vạn đồng, cho dù kinh tế hiện tại đình trệ, một tháng cũng ít nhất có năm, sáu vạn, mỗi ngày ăn được mặc được, giống bà trẻ."

"Hầu hạ đàn ông có cái gì tốt." Cô lạnh lùng nói.

"Kia chính là thủ đoạn khiến cho đàn ông cam tâm tình nguyện đem tiền mặt nhõ ra thôi!"

"Có gì là tốt, ngược lại bị đàn ông chém giết đòi nợ, giống như cô vậy."

"Ai nha! Chuyện quá khứ cũng đừng nói ra, ngựa có lúc rút móng, người cũng có lúc thất sách thôi, may mắn cô xuất hiện đúng lúc, đúng rồi, nói đến chuyện này, khi nào thì cô trở nên lợi hại như vậy? Trước kia tôi chưa bao giờ biết cô có công phu, oa! Lập tức đã đem bốn người đánh ngã trên mặt đất."

Lại mờ mịt nhìn tay mình, Tương Bình lúng ta lúng túng nói: "Tôi cũng không biết, có lẽ là vì phòng thân mới học, về phần học ở đâu, khi nào thì học. . . . Tôi thật sự nghĩ không ra."

Một chút cũng không có chú ý tới cô mất hồn, Phi Phi tự ôm cô cao hứng nói: "Nghĩ không ra thì đừng nghĩ, như thế rất tốt, cô lợi hại như vậy, về sau chúng ta sẽ không sợ những tên đàn ông xấu hạ lưu này đập phá ! Đúng rồi, ngày mai tôi đưa cô đến khách sạn, bằng điều kiện của cô khẳng định không bao lâu sẽ trở thành tiểu thư thẻ đỏ nhất (cấp bậc cao nhất) trong khách sạn."

Cô lắc đầu nói: "Không được, tôi không nhớ một chút gì về cuộc sống, chắc sẽ làm không được."

"Bắt đầu học lại cũng được mà, trước kia cô chính là hoa khôi khiêu vũ đỏ cả nửa bầu trời nha, bao nhiêu đàn ông tranh nhau muốn cô, huống chi cô không phải không có tiền sao? Nếu không kiếm ít tiền, chẳng lẽ muốn uống gió tây bắc? Tóm lại, tất cả cô đừng lo lắng, quản lý khách sạn ở chỗ tôi đang làm hiện tại rất quen thuộc với tôi, để tôi giới thiệu khẳng định không thành vấn đề. Tôi mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau."

Đối với Phi Phi mà nói, nơi này là nhà của mình, vừa lên giường liền ngủ, nhưng với Tương Bình mà nói, đây vẫn là nơi xa lạ, lại nhìn ảnh chụp của mình lần nữa, cô khẽ thở dài.

Kế sách bây giờ, chỉ có đi từng bước tính từng bước.

~~~~~

[1]Chung Quỳ: Thần Chung Quỳ là vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của thần, cho rằng có thể trừ tà ma

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vì kiếm tiền thuốc men, cũng vì kiếm sống, Tương Bình đi theo Phi Phi trở lại khách sạn muôn màu muôn vẻ, có Phi Phi giới thiệu, cô thuận lợi vào khách sạn làm việc.

Khách sạn lớn Vân Mộng có một cô gái mới đến xinh đẹp, lập tức làm xôn xao không nhỏ giữa những gã đàn ông theo đuổi hương thơm, Sở Tương Bình dùng tên giả Bình Bình mới đến khách sạn ba ngày, tên rất nhanh liền lan ra.

Đại bộ phận đàn ông đều hướng đến cô tiêu phí, xài bó tiền mặt lớn chỉ vì muốn thấy diện mạo thật của cô, bởi vì số người đăng ký nhiều lắm nên thậm chí còn phải xếp hàng chờ.

Sở Tương Bình vốn tưởng rằng mình sẽ không làm công việc này được, không thể tưởng được cô rất nhanh liền thích ứng, cô rất có bản lĩnh ứng đối với khách, ngay cả chính cô cũng cảm thấy ngoài ý muốn, có lẽ đây là tiềm ẩn trong ý thức, cho dù mất đi trí nhớ, năng lực vẫn không mất đi. Tù xì, uống rượu, so sức uống rượu, mọi thứ không thua kém khách, hơn nữa cô lãnh ngạo xinh đẹp có năng lực ca múa giỏi, chỉ có thể đứng xa để xem không thể đụng tới, khách đối với cô lại xua như xua vệt.

Cô đối phó khách rất tốt, nhất là những tên đàn ông vượt ranh giới chiếm tiện nghi, đều bị cô gọn gàng ra tay giáo huấn cũng không dám động tay động chân nữa. Đồng thời Tương Bình cũng phát hiện một chuyện, cô uống rượu không thành vấn đề, nhưng lại cực kỳ ghét mùi thuốc, thậm chí cảm thấy ghê tởm.

"Tương Bình, cô có khỏe không?"

Tương Bình ở toilet ỏi ra một hồi lâu, Phi Phi vội vỗ lưng của cô, cảm thấy kỳ quái trong bụng, sao tửu lượng của cô thay đổi kém như vậy, chẳng lẽ mất đi trí nhớ cũng có ảnh hưởng với tửu lượng?

"Không thể uống thì đừng uống nhiều lắm, không phải tôi đã dạy cô cách làm bộ uống rượu sao?"

"Tôi ỏi không phải bởi vì uống rượu." Cô nhận giấy vệ sinh Phi Phi đưa.

"Tôi chán ghét mùi thuốc."

Phi Phi hiểu ra nói: "Đúng rồi, từ trước đến nay cô luôn ghét mùi thuốc, tôi nhớ rõ trước kia cô còn mang một lọ bạc hà bên người, dùng nó để khử mùi thuốc."

"Như thế có ích sao?"

"Ít nhất chưa thấy cô ỏi như thế này."

"Lần sau tôi sẽ thử xem, nhưng hiện tại tôi muốn về nhà nghỉ ngơi." Mùi thuốc khiến cô đau đầu.

"Được rồi, nhìn cô như vậy tôi cũng không nhẫn tâm, tôi sẽ giúp cô nói một tiếng với quản lí."

"Cảm ơn."

Rời khách sạn, cô chỉ muốn chạy nhanh trở về tẩy rửa đi mùi thuốc hôi hám trên người, nhưng vừa xuống taxi đi chưa được vài bước, Tương Bình lập tức phát hiện điều khác thường.

Tuy rằng cô không thoải mái, cảm giác cũng không dần, lại có người đang theo dõi cô, khẳng định lại là sắc lang nào không biết sống chết tự tìm khổ ăn.

Sắc lang này thật lớn mật, chẳng những càng theo càng gần, thậm chí đột nhiên bắt lấy bả vai của cô, không nói lời nào, cô lập tức đánh bất ngờ công kích đối phương, không ngờ động tác của đối phương so với cô càng gọn gàng, dễ dàng ngăn trở một kích này của cô, thậm chí không có ý tứ lui ra phía sau, ngược lại càng đến gần thân thể của cô.

Sau khi qua mấy chục chiêu, Tương Bình cảnh giác đến nhân vật lần này không đơn giản, cô vội vàng lui ra phía sau bảo trì khoảng cách, nhờ ánh trăng mà nghĩ biện pháp muốn thấy rõ tướng mạo đối phương.

Lôi Đình Lạc từ chỗ âm u chậm rãi đi ra, thẳng đến ánh trăng chiếu vào toàn thân hắt, chiếu ra một thân anh tuấn, kiếm chế sục sôi ở sâu trong nội tâm, con người nóng cháy khóa lại bóng hình xinh đẹp khiến hắt sớm tối nhớ mong kia.

"Vừa rồi em xoáy chân đá ra rất đẹp."

"Vậy sao? Cú đấm của tôi cũng rất mạnh." Cô lại tiến lên công kích

Nhưng Lôi Đình Lạc dễ dàng bắt cú đấm của cô cũng làm khoảng cách của hai người gần nhau hơn, gương lên khoe miệng khêu gợi khàn khàn nói: "Xác thực rất mạnh nhưng đối với tôi mà nói, lại thoải mái giống như gãi ngứa." Trong giọng nói tràn ngập sủng nịch, nhưng ở trong tai cô, lại thành lời nói lỗ mắng, hai thân mình gần như vậy, đã phạm vào giới hạn của cô.

Thình lình, cô đánh ra một chiêu bất ngờ, ở khoe miệng hắt lưu lại một vết cào bằng móng tay, khiến cho đối phương chảy máu, cũng khiến cho mình thành công thoát thân.

Không ngờ cô có hành động này, Lôi Đình Lạc lau máu ở khoe miệng, ngăm xong liền không chút để ý liếm đi, ngược lại còn cười đến đẹp tàn bạo. (chỗ này mình hết biết nói sao luôn T_T)

"Em vẫn giống như trước kia, tuyệt không nhận thua." Hãn đánh giá cô từ trên xuống dưới, cô vẫn xinh đẹp kiêu căng, chỉ là so sánh với một năm trước, càng gầy yếu hơn chút.

Tương Bình cảnh giác theo dõi hãn, lạnh lùng hỏi: "Anh là ai?"

"Cái gì?" Ba chữ này khiến cho hãn ngưng cười.

"Tôi hỏi anh là ai?"

"Tôi là ai?" Không rõ vì sao cô lại hỏi như vậy, cũng chán ghét ánh mắt lạnh lùng tràn ngập địch ý của cô, cảm xúc khác thường không khỏi khiến cho hãn tới gần cô.

"Đừng tới đây!" Người đàn ông này không phải kẻ đầu đường xó chợ, ý thức nguy cơ dẫn tới cô lại ra tay, nhưng mặc kệ tốc độ nhanh bao nhiêu, lại luôn chậm hơn đối phương một bước.

"Em không nhận ra tôi?" Sự tình không đúng lắm, toàn thân cô tràn ngập sát khí, như một con mèo nhỏ chấn kinh duỗi thẳng móng vuốt sắc bén. Lôi Đình Lạc một tay đem hai cổ tay của cô chặt chẽ khóa ở sau người, tay kia thì nâng lên mặt của cô nhìn kỹ, đột nhiên hiểu.

"Em mất trí nhớ?"

Cô ra sức giãy dụa, nhưng hiển nhiên đối phương là cao thủ, không cho cô đường sống giãy ra. "Anh rốt cuộc là ai?" Cô phẫn hận nói.

Lôi Đình Lạc kinh ngạc cô mất trí nhớ, đau lòng cùng khiếp sợ đan nhau đánh sâu vào lòng hãn, sau khi tinh tế thưởng thức dung nhan người

đẹp, con người si tình đột nhiên lóe ra ánh sáng biến hoá kỳ lạ, khàn khàn nói : "Tôi là người đàn ông của em."

"Nói bậy, buông ra!"

"Đừng sợ, tôi sẽ không thương tổn em."

"Thiên tài mới tin lời nói của anh!"

Trong lúc giây dựa, đồng hồ quả quýt ở cần cổ cô lộ ra ngoài quần áo, ánh mắt sắc bén của Lôi Đình Lạc chột lóe, khóe miệng hiện lên ý cười thần bí, nhẹ nhàng nói nhỏ với cô. "Đồng hồ quả quýt trước ngực em có thể chứng minh lời của tôi, bởi vì đó là tôi đưa cho em."

Cô giật mình ngậy ngốc, trầm giọng hỏi: "Trình độ lừa gạt của anh cũng chỉ có như vậy?"

Vẻ mặt của hắn không thay đổi chút nào, tự nói: "Mặt trái của đồng hồ quả quýt khắc chữ tiếng Anh — "Roy", đại biểu tên của tôi — "Lạc" , em có biết cái này chứng minh cái gì không? Chứng minh quan hệ của hai người chúng ta không phải tầm thường."

Cô thật sự nghi hoặc, kinh ngạc trừng mắt hắn. Người đàn ông này lại biết được hình thức đồng hồ quả quýt của cô, chẳng lẽ hắn nói là thật sao?

Tương Bình nhìn chăm chăm hắn, cố gắng muốn từ trên mặt hắn tìm ra một ít trí nhớ bị mất đi, thậm chí đã quên mình còn bị vây ở trong hai tay của hắn.

Lôi Đình Lạc cũng đồng dạng nhìn lại cô, bộ dáng chuyên chú của cô thực mê hoặc người, mà hắn từ trước đến nay không thể miễn dịch.

"Nhớ kỹ tên của tôi, tôi là Lôi Đình Lạc." Hắn chưa báo động liền hôn môi cô, tựa hồ muốn hôn hết một năm tưởng niệm, môi của cô, tai, cổ, mỗi

một phần da thịt cũng không buông tha.

Tương Bình nhất thời vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại kịp, lại bị vây yếu thế, tình huống không thể giãy chỉ có thể tùy ý hấn làm càn.

Thẳng đến khi cô hoàn hồn giãy dựa, phát giác mình không thể động đậy, đáy mắt đột nhiên hiện lên một tia xảo trá.

Cô cực lực thở hỗn hển, suy yếu rên rỉ. "Đau quá. . ."

"Đau ở đâu?" Hấn nhất thời ngưng cướp đoạt, khẩn trương hỏi.

"Vết thương đau quá." Cô nhúu đôi chân mày.

"Em bị thương?" Hấn vội vàng ngăn cách khoảng cách của hai người, muốn biết cô làm sao bị thương.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô dốc toàn lực công kích hấn, Lôi Đình Lạc lập tức nhảy ra một bước dài, cô liền thừa cơ cấp tốc chuồn mất.

Thì ra là cô giả bộ, Lôi Đình Lạc bật cười. Cô gái thông minh này, không hổ là bà xã mà Lôi Đình Lạc lựa chọn, nhưng mà lúc này đây hấn sẽ không để cô thoát khỏi cuộc sống của hấn nữa!!

Tương Bình ra sức bỏ chạy về... nhà trọ, vồ về ngực thở hỗn hển, cẩn thận kiểm tra phòng ốc trước sau, xác định không có người theo dõi sau đó mới hơi chút nhẹ nhàng thở ra.

Vồ về cánh môi, trong miệng còn lưu lại độ ấm của gã kia, chết tiệt! Hấn lại vô lễ khinh bạc cô, còn cuồng vọng tự xưng là người đàn ông của cô! Thật sự đáng giận đến cực điểm!

Nhưng mà không thể không công nhận thân thủ của hấn lợi hại, nếu cô không chạy mau, thật không dám tưởng tượng kế tiếp hấn sẽ đối đãi mình như thế nào.

Cũng không thể phủ nhận, cô khiếp sợ khí thế của hắn, đến bây giờ thân mình vẫn còn run nhè nhẹ, bắt lấy đồng hồ quả quýt trước ngực, lời của hắn nói còn văng vẳng bên tai —

Nhớ kỹ tên của tôi, tôi là Lôi Đình Lạc....

Lôi Đình Lạc — nếu sau này gặp lại đến hắn, cô tuyệt đối cho hắn đẹp mặt.

***....

Không khí khách sạn đêm nay có chút quỷ dị, từ lúc vừa vào cửa Tương Bình liền cảm thấy không khí không bình thường, hơn nữa hôm nay thái độ của quản lý đối với cô đặc biệt có thêm trọng đại, đang cảm thấy hết sức kỳ quái, Phi Phi đã kéo cô đến một bên hưng phấn mà kể tai nói nhỏ.

"Tốt, bay lên càn (làm phượng hoàng) cũng không nói cho tôi biết, không thành thật gì hết!" [từ màu xám ko có trong bài của tác giả]

"Cô đang nói cái gì?"

"Cô còn giả bộ, hôm nay cô đã nở mày nở mặt, có một người đàn ông đẹp trai họ Lôi ra giá cao mua cả đêm của cô, tất cả mọi người thật hâm mộ đấy!"

Thì ra Lôi Đình Lạc đã mua toàn bộ giờ làm của cô, ra tay rộng rãi khiến cho quản lý khách sạn vội vàng tự mình cúi người nghênh đón, khó trách quản lý vừa thấy cô đến, liền lập tức vui mừng nhường mày lôi kéo cô đi vào phòng, ngoài miệng còn thỉnh thoảng dặn dò cô nhất định phải bắt lấy kẻ ngốc nhiều tiền này.

Lôi Đình Lạc ngồi ở trong phòng, một thân nhàn hạ, sớm chờ cô đã lâu.

"Xin anh đừng làm trở ngại việc làm ăn của tôi." Tương Bình lạnh lùng nói, lời vừa ra khỏi miệng khiến quản lí khách sạn sợ tới mức luống cuống tay chân.

"Cô đừng nói lung tung a! Lôi tiên sinh, Bình Bình mới đến không lâu, một ít đạo đãi khách còn chưa học đủ, ngài trăm ngàn đừng so đo với cô ấy." Quản lí vội vàng cười nói xin lỗi.

"Không sao, không có chuyện gì, đi ra ngoài đi!" Lôi Đình Lạc cho quản lí thật nhiều tiền bo, quản lí mừng rỡ vội vàng khom người nói lời cảm tạ, lập tức thức thối rời khỏi phòng.

Lúc này trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Tương Bình cảnh giác giữ khoảng cách. "Anh quán quít lấy tôi như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tôi sẽ không để cho tên đàn ông khác chạm vào người phụ nữ của tôi."

"Tôi vốn không thuộc về bất cứ kẻ nào, cũng không tin tưởng lời của anh, chỉ bằng một cái đồng hồ quả quýt không thể thuyết phục tôi." Cô vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Lôi Đình Lạc nghiền ngẫm thưởng thức dung nhan kiên nghị kia. Cho dù bị mất trí nhớ, cô vẫn là cô, vẫn ngông nghênh như trước khi mất trí nhớ.

Lôi Đình Lạc đứng lên, chậm rãi đến gần cô, thân hình cao một mét tám bao lại toàn thân cô, khiến cho cô dù cao đến một mét sáu tám xem ra vẫn có vẻ nhỏ bé.

"Tôi chứng minh như thế nào em mới tin tưởng?" Hai tay Lôi Đình Lạc chống đỡ tường, đem cô vây trong một hình vuông nhỏ bé, con người nóng cháy gắt gao nhìn thẳng cô, biểu hiện ra khát vọng của hắn.

Đối mặt với ánh mắt chuyên chú của hắn, tràn ngập cảm giác áp bách giống như sắp sửa cắn nuốt con mồi, cô không tự giác bị cổ khí thể kia ngăn chặn.

Cô muốn tránh ra, nhưng trước động tác của cô, Lôi Đình Lạc đã nhìn ra ý đồ, đương nhiên không cho cô cơ hội, trước tiên đem cô vây chặt ở trong lòng.

"Buông ra!" Cô lạnh nhạt nói.

"Làm không được, một năm nay tôi không có lúc nào không nhớ tới em, vì tìm em tôi không có một ngày buông tha, nay thật vất vả tìm được em, tôi nói cái gì cũng không buông ra, thậm chí hiện tại đã muốn mang em về nhà. Đừng giãy dụa, em không phải đối thủ của tôi, mà tôi cũng không muốn thương tổn em."

Tiếng nói ôn nhu thâm tình khàn khàn của hắn khiến cô do dự, xác thực, cho tới bây giờ hắn cũng không có thương tổn cô, ngược lại là cô cào hắn bị thương, khoe miệng của hắn còn lưu lại vết thương tối hôm qua.

"Tôi không biết, đối với tôi mà nói anh là người xa lạ, có lẽ — tôi cần thời gian." Thái độ của cô bắt đầu có chút hoá mềm.

"Được, tôi cho em thời gian, nhưng em phải nghỉ việc ở nơi này, chuyển đến chỗ của tôi đi."

"Cái gì? Làm sao có thể —"

Cắt ngang kháng nghị của cô, hắn lạnh lùng nói: "Không có gã đàn ông nào có thể chịu được người phụ nữ của mình bị người khác mơ tưởng, nếu có người nào dám chạm vào em, tôi sẽ giết hắn, hơn nữa tôi muốn bảo đảm cho em sống những ngày sung túc. Trong thời gian này, trừ khi em nguyện ý, nếu không tôi sẽ không chạm vào em, yêu cầu này không tính là quá đáng chứ!"

Cô cố gắng khiến cho mình bình tĩnh, cũng cố gắng tìm lý do cho có lẽ. "Tôi mới đến nơi này làm việc không bao lâu, hơn nữa đã ký hợp đồng, đêm nay bảo tôi nghỉ việc là không có khả năng, cũng không dễ ăn nói với ông chủ."

"Yên tâm đi, Tương Bình, Lôi tiên sinh đã giúp cô trả tiền vi phạm hợp đồng." Một phụ nữ trung niên xinh đẹp tham gia cuộc nói chuyện của hai người, mới vừa vào cửa liền thân thiết gọi tên của cô, thân mật như hai người có quen biết.

Tương Bình hí mắt đánh giá người phụ nữ kia. "Cô là?"

"Tôi là Vân Mộng a, chính là bà chủ của khách sạn Vân Mộng này, sao cô lại quên? Trước kia cô cùng Lôi tiên sinh còn tham gia lễ khai trương của tôi đấy, nếu không phải Lôi tiên sinh nói cho tôi, tôi còn không biết cô chạy tới nơi này làm, cô cũng thật là, sao lại không nói trước cho tôi một tiếng?"

Tương Bình bán tín bán nghi thay phiên nhìn hai người trước mắt, bà chủ khách sạn không ngừng kể chuyện của cô và Lôi Đình Lạc, trong khoảng thời gian ngắn Tương Bình phân không ra thật giả, cũng không biết phải quyết định thế nào.

"Vấn đề em lo lắng đều giải quyết, như vậy em sẽ không còn lý do để từ chối rồi?" Hảns cười.

Tương Bình mím môi không nói, tình huống này dường như không phải do cô quyết định, có thể đoán trước nếu cô không đáp ứng, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua nếu không đạt được mục đích, ít nhất hứa hẹn của hẳn còn có thể nhận, bởi vậy cô mềm xuống.

"Em không nói lời nào tôi coi như em đồng ý." Lôi Đình Lạc khẽ vuốt môi của cô, cực kỳ khiêu khích, nhưng mà cũng chỉ như thế, hẳn cũng không có hành vi vượt qua." Đêm nay tôi sẽ phái người đưa em đến nhà

mới, ngày mai sẽ phái người đi lấy hành lý của em, năm chắc thời gian tạm biệt với bạn của em đi!"

Thâm tình nhìn cô trong chốc lát, Lôi Đình Lạc liền rời khỏi phòng, để lại hai gã thủ hạ bảo vệ cô.

Vân Mộng đi theo ở phía sau hắn, tiến lên hỏi nhỏ: "Như vậy được không? Lôi tiên sinh, ngài lừa cô ấy nói cô ấy là người phụ nữ của ngài, ngộ nhỡ bị cô ấy biết là giả, hoặc là ngày nào đó cô ấy khôi phục trí nhớ, vậy làm sao bây giờ?"

"Trước khi cô ấy biết, tôi sẽ khiến cô ấy yêu tôi." Ngữ khí Kiên định biểu hiện ra quyết tâm chắc chắn thành công của hắn.

"Ai nha, không từ thủ đoạn như vậy, rất lãng mạn nha, nếu có người đàn ông nào cũng đối với tôi như vậy thì thật là tốt."

"Tiền thù lao diễn trò vừa rồi, ngày mai sẽ gửi đến trong tài khoản của cô."

"Cám ơn Lôi tiên sinh, ngài thật sự là rộng rãi hào phóng, yên tâm đi, tôi sẽ coi trọng cô dâu của ngài, tuyệt không để cho kẻ khác chạm vào một cọng lông tơ của cô ấy." Có tiền có thể sai ma khiến quý, bà chủ mừng rỡ cam đoan liên tục.

Đột nhiên hủy bỏ hợp đồng với khách sạn, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông xa lạ tự xưng là người đàn ông của cô, lại đột nhiên cô phải dọn đến chỗ xa lạ, đối với Sở Tương Bình mà nói tất cả chuyển biến dường như rất giống vở kịch.

Phi Phi biết bạn tốt sắp hoàn lương, ở một bên hưng phấn mà chúc mừng, đồng thời than thở chân mệnh thiên tử của mình vì sao còn chưa xuất hiện.

"Vận khí của cô thật tốt, lại có thể gặp được người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền như vậy, có rảnh phải nhớ trở về thăm tôi nhé!" Phi Phi lưu luyến không rời nói.

Nhưng đáy lòng Tương Bình kỳ thật cũng không cao hứng, ngược lại cảm thấy bất an, vì thận trọng, cô hướng Phi Phi hỏi: "Vị Lôi tiên sinh kia cô có biết không?"

"Ai không biết hẳn? Lôi tiên sinh ở hắc bạch lưỡng đạo đều rất được hoan nghênh, thế lực của hẳn rất lớn."

"Vậy hẳn thật là bạn trai của tôi?"

"Hẳn là đúng! Theo tôi được biết Lôi tiên sinh từ trước kia cũng rất mê luyện cô, hẳn cao lớn anh tuấn, người đàn bà nào cũng thích hẳn. Hơn nữa cô cũng từng đề cập qua có một người bạn trai tốt với tôi, cô nói bạn trai của cô cao lớn anh tuấn, thân thủ rất cao, tôi nghĩ là hẳn không sai, dù sao đàn ông cao lớn anh tuấn lại có công phu tốt không nhiều lắm, mỗi lần nói chuyện đến hẳn về mặt của cô liền ngọt ngào vô cùng."

Vậy sao.. .? Cô và Lôi Đình Lạc thật sự là một đôi tình nhân?

Nghe người phụ nữ kêu Vân Mộng nói, Lôi Đình Lạc có tài có thế, phụ nữ thích hẳn vô số kể, nhưng mà hẳn chỉ chuyên tình cho cô. Cuộc sống ở một chỗ cùng hẳn chẳng những không lo, Lôi Đình Lạc cũng hứa hẹn vì cô sẽ tìm bác sĩ tốt nhất giúp cô khôi phục trí nhớ.

Có lẽ đây là an bài tốt nhất, tất cả chỉ có thuận theo tự nhiên .

Sở Tương Bình chuyển đến khu nhà cao cấp mà Lôi Đình Lạc an bài cho cô, chỗ kín đáo rời xa huyên náo, phòng ở thoải mái rộng mở mà cơm áo lại không lo, cũng có chuyên gia xử lý tất cả giúp cô, cô chỉ cần hưởng thụ việc hẳn toàn tâm che chở là được.

Cuối cùng cô cũng được gỡ bỏ lớp hoá trang thành vũ nữ, rốt cuộc không cần trang điểm đậm tươi đẹp ở trên mặt, cũng không cần phun keo xịt tóc lên đầu. Giờ phút này, thay trang phục màu trắng mộc mạc ngồi ở ban công nhìn trời, mặc cho gió lạnh thảng sáu thổi tán mái tóc của cô, trầm tư ở tiếng chim hót, hương hoa buổi sáng sớm, cô giống một tiên nữ không thuộc nhân gian khói lửa này, mà Lôi Đình Lạc ở ban công bên kia nghỉ chân thật lâu, si ngốc nhìn cô hồi lâu.

Tương Bình rốt cục phát hiện hần, vốn một thân lơ lửng trong nháy mắt chuyển thành cần thận, cô đối hần vẫn có cảnh giác.

"Nhìn em giống như đang trầm tư, cho nên không lập tức gọi em, toàn thân trang điểm rất đẹp." Vừa lòng khi thấy cô mặc quần áo do mình tỉ mỉ chọn lựa, hần thích cô mặc trang phục như vậy, nó thể hiện hương vị phụ nữ đặc biệt của cô.

"Cám ơn anh chuẩn bị tất cả cho tôi, kỳ thật tôi chỉ muốn những bộ quần áo nhẹ nhàng cùng phòng ở đơn giản là tốt rồi."

"Nơi này chính là nhà em, em có thể tận tình sử dụng, không nên khách khí."

"Nhà này là của anh?"

"Một phần sản nghiệp."

"Nghe nói anh rất có thể lực, ở hắc bạch lưỡng đạo đều rất được hoan nghênh, phụ nữ thích anh rất nhiều, vì sao anh lại chọn một phụ nữ trong khách sạn?"

"Em ở trong này trầm tư, là đang nghĩ đến vấn đề này?" Hần cố ý khiêu khích cô.

Tránh đi ánh mắt giống như nhìn thấu của hắn, Sở Tương Bình lập tức nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, tôi đã xem qua ảnh chụp anh kêu người mang đến cho tôi, nhưng vì sao đều là ảnh chụp mình tôi, không có ảnh hai người chúng ta chụp chung?"

Nhìn vào mắt đẹp đa nghi của cô, Lôi Đình Lạc cười nói: "Đương nhiên là có, ở trong này." Từ trong ví da lấy ra một tấm đưa cho cô, Tương Bình nhận lấy nhìn lên, không nhìn còn tốt, nhìn lên liền kích ra nóng đỏ khắp mặt, đó là hình ảnh cô và hắn nồng nhiệt hôn nhau .

"Bộ dáng em đỏ mặt thật đáng yêu." Làm như sớm đoán trước, hắn cố ý chọc cô xấu hổ.

Sớm biết sẽ không hỏi! Cô lập tức lại nói sang chuyện khác. "Còn có ảnh chụp khác không?"

"Chê cái này không đủ tình cảm mãnh liệt? Tôi còn có rất nhiều ảnh chụp có thể chứng minh đôi ta yêu nhau."

"Không.. . Không cần." Cô vội vàng cự tuyệt, ảo não nghĩ mình mạnh mẽ lại bị người nhìn thấy đỏ mặt, mà hắn lại cười đến thực thoải mái.

Cô dường như không thể đối mặt loại trường hợp xấu hổ này, muốn tìm cái cớ né tránh. "Tôi. . . Có chút đau đầu, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát."

Bỗng dừng, hắn giữ tay cô lại, nâng mặt của cô lên xem kỹ. "Nghe người chăm sóc em nói, tối hôm qua em ngủ cũng không ngon, là vì giường rất mềm?"

"Có thể là ngủ quen giường ván gỗ, cho nên còn chưa thích ứng."

"Tôi đã gọi người đưa giường mới đến đây, chắc rằng đêm nay em sẽ ngủ ngon thôi."

Sự chiếu cố của hắn có thể nói rất là cẩn thận, những chi tiết có liên quan đến cô tựa hồ đều chạy không khỏi tai mắt của hắn, làm tất cả khiến cô ở thoải mái, gặp gỡ người đàn ông ôn nhu cẩn thận như thế, cô hắn là tính may mắn!

"Cám ơn anh, kỳ thật anh không cần khổ tâm nhiều như thế, có lẽ cả đời tôi đều không khôi phục được trí nhớ."

"Đừng tức giận, Sở Tương Bình tôi quen không phải loại phụ nữ dễ dàng bị đánh bại như vậy."

"Nhưng Lôi tiên sinh —"

Lôi Đình Lạc nhẹ đề lại môi của cô khàn khàn nói: "Gọi tôi Lạc, tôi thích nghe em gọi tôi như vậy, còn có, đừng luôn nói cám ơn, không cần khách khí."

Trong thanh âm của hắn chất chứa ôn nhu vô cùng, nhưng cũng ẩn chứa khí phách, nếu cô không nghe theo, chỉ sợ hắn sẽ có phương thức khiến cô đáp ứng .

Không dám khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn, thuận theo yêu cầu của hắn tựa hồ là lựa chọn tốt nhất, cô khẽ thở dài.

"Tôi không nhớ nổi mọi thứ về anh, nhớ không nổi tôi là làm sao mất đi trí nhớ, cho tới bây giờ, tất cả đối với tôi mà nói chỉ có hai chữ xa lạ để hình dung, nếu. . . Tôi thật sự không khôi phục được trí nhớ thì làm sao bây giờ. . ."

"Như vậy tôi sẽ khiến em yêu tôi nhiều hơn nữa."

Đối mặt cặp con người kiên định mà thâm tình kia, cô bị mê hoặc. Có thể đoán ra được, hắn là loại đàn ông anh tuấn, ôn nhu, tiền nhiều, được rất nhiều người khác phái hoan nghênh, cô cố gắng muốn nhớ lại chuyện của

mình với hấn, tối hôm qua trần trọc trong lúc ngủ mơ còn lơ mơ hiện lên bóng dáng một người đàn ông, nhưng cô lại thấy không rõ mặt đối phương.

..

"A —" cô đột nhiên thốt khổ ngời chồm hồm xuống.

"Làm sao vậy?"

"Đầu đau quá. . ."

Dung nhan tái nhợt của cô tác động đến trái tim bình tĩnh lạnh lùng từ trước đến nay của hấn, Lôi Đình Lạc nhanh chóng lệnh cho người đi lấy xe, nhưng cô cũng không muốn kinh động người khác, chống đẩy nói: "Tôi không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là tốt thôi, a — làm cái gì?" Còn chưa kịp ngăn cản, cô đã rơi vào trong lòng ngực rộng rãi của Lôi Đình Lạc, hấn dễ dàng ôm lấy cô đi về phía cửa lớn.

"Sắc mặt em tái nhợt, phải gặp bác sĩ."

"Bỏ tôi xuống dưới, tự tôi đi." Trước mắt bao người bị ôm như vậy, rất xấu hổ nha!

Không thể tưởng được hấn cười đến không có ý tốt, ở bên tai cô nói nhỏ. "Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, bộ dáng em thẹn thùng như vậy, sẽ làm đàn ông mất đi lý trí."

Hai gò má cô cháy sạch mặt đỏ tai hồng, nhìn chăm chăm bộ dáng tươi cười khi thực hiện được của hấn, chỉ có thể tùy ý hấn ôm xuống lầu.

Thẳng đến khi lên xe, tuy rằng thoát khỏi ngực của hấn, nhưng một cánh tay sắt vẫn chặt chẽ nhất cô lại.

"Ngủ một chút đi, em cần nghỉ ngơi, tôi sẽ không đối với em như vậy!"

Hắn có khi thực đáng giận, nhưng khi ôn nhu lại cực kỳ săn sóc, biết cô vẫn ủ rũ, vì thế thân thiện để đầu cô nhẹ nằm ở trước ngực, cho cô một vị trí thoải mái nhất.

Tương Bình biết cự tuyệt cũng vô dụng, bởi vậy không kháng cự nữa, hướng hồ trong ngực vững chắc của hắn thật là gối thoi miên tốt nhất, khép lại mi mắt trầm trọng, thực ngoài ý muốn, lúc này đây cô lại ngủ thật sự an ổn.

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chứng mất trí nhớ vĩnh cửu — đây là kết luận của bác sĩ với chứng mất trí nhớ của cô. Cho dù mổ, xác suất thành công cũng chỉ có 10%, ngộ nhờ giải phẫu thất bại chỉ sợ quên càng nhiều, thậm chí ngay cả trí nhớ hiện có cũng có thể đánh mất.

Nghe cái tin tức như thế đã ba ngày, Tương Bình không có lúc nào là không tự hỏi kết quả này, cô không quá khiếp sợ, chỉ là có một chút thất vọng, vốn ôm hy vọng đến Đài Loan tìm về trí nhớ mất đi, nhưng mà kết quả cũng không như cô nghĩ.

Nhưng mà rất kỳ quái, mặc dù cô thất vọng nhưng cũng không vâng lời, tự hỏi ba ngày, cô quyết định một chuyện, đó là — rời khỏi nơi này; nếu bác sĩ tuyên bố vô vọng, cô muốn dùng phương thức của mình tìm về quá khứ.

Qua loa thu thập hành lý, nhìn lại tất cả những thứ xa lạ này, mặc dù rời đi nơi này có lẽ tiếp theo sẽ trải qua những ngày ba bữa không biết kế tiếp, nhưng cô có dự cảm mãnh liệt, rời đi nơi này tự lực cánh sinh, ngược lại nói không chừng có cơ hội có thể phục hồi như cũ.

Nếu tâm ý đã quyết, đi không tạm biệt là phương thức rời đi tốt nhất, nhưng cô trăm triệu lần không nghĩ tới, khi cô đem hành lý đơn giản mở cửa phòng ra thì Lôi Đình Lạc lại giống như quý my xuất hiện ở trước mắt cô, cô xác thực lắp bắp kinh hãi, không thể tin tưởng mắt hần.

Không có khả năng! Hần hiện tại không phải là đi Hongkong sao?

"Em muốn đi đâu?" Thân ảnh khổng lồ của Lôi Đình Lạc che ở trước mặt cô, ánh sáng mờ mịt lạnh lẽo khoá lại dung nhan kinh ngạc của cô.

"Anh không phải —"

"Đi Hongkong phải không? Thực đáng tiếc làm cho em thất vọng rồi, tôi tạm thời thay đổi chủ ý."

"Vì sao?"

"Nguyên nhân ở em, em hẳn là hiểu được ý của tôi."

Cô chợt dạ lui ra phía sau. "Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?"

"Em không hiểu, tôi cũng hiểu được tâm tư của em. Vì sao phải rời khỏi?" Nâng mặt của cô lên, con người tinh nhuệ của hắn không cho phép cô hàm hồ.

Quả nhiên bị hắn nhìn thấu, cô cắn môi dưới. "Tôi đã không thể khôi phục trí nhớ, ở tại chỗ này cũng vô dụng."

"Vì sao vô dụng? Tôi sẽ cho em cuộc sống tốt nhất, chiếu cố tốt nhất, tôi sẽ tiếp tục tìm bác sĩ nước ngoài giỏi nhất chữa khỏi cho em, đáp ứng tôi, ở lại đi." Hắn khàn khàn năn nỉ.

"Cám ơn anh làm cho tôi nhiều như vậy, nhưng. . . Tôi muốn dùng phương thức của mình tìm lại trí nhớ, xin anh thả tôi đi."

"Không được." Hắn một hơi phủ quyết, cũng đóng cửa lại, thái độ kiên quyết.

"Anh không thể ngăn cản tôi, cho dù hôm nay tôi không đi, lần khác tôi vẫn sẽ rời đi."

"Không cho phép em nhắc lại hai chữ rời đi." Hấn găm nhẹ, giữ chặt tay cô hướng trong phòng đi đến.

"Anh muốn làm gì, buông!" Cô từ sau lưng công kích hấn muốn thoát thân, nhưng Lôi Đình Lạc sớm có phòng bị, dễ dàng kiềm chế cô, cũng nắm cô khiêng trên vai.

"Đừng quên em không phải đối thủ của tôi."

"Thả tôi xuống!" Cô cố gắng giãy dụa, đã quên hấn là người đàn ông khí phách, tuyệt không cho phép có không tuân theo ý của hấn.

Lôi Đình Lạc đem cô để tại trên giường, chưa cho cô cơ hội đứng dậy, lợi dụng thân thể ngăn chặn cô, đồng thời bắt lấy hai tay cô giữ ở phía trên, hai người cứ như vậy dán sát vào nhau, hơi thở nam tính tinh khiết bao phủ quanh cô.

"Tôi nói rồi sẽ không cho em rời tôi nữa, cảm giác nhớ mong ngày đêm một năm qua gặm cắn trái tim tôi, em không thể biết, nếu mất đi em một lần nữa, tôi thà rằng không từ thủ đoạn."

Tim cô đập kịch liệt, hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hấn, hơi thở của hai người chỉ tại trong gang tấc, nếu hấn muốn cô, như vậy cô là tuyệt đối không thể ngăn cản, tình huống này đối với cô rất bất lợi, cô nuốt nước miếng. "Tôi sẽ không rời đi."

"Xác định?"

"Đúng vậy."

Con người che dấu dự hoả kia trờng cô đến mức khó thở, cô cúi thấp đánh giá hấn.

Lôi Đình Lạc nhẹ nhàng vén ra những sợi tóc có chút loạn trên trán cô, yêu say đắm sờ hai gò má nõn nà mềm mại của cô, giống như trứng ma pháp không tự chủ được hấn cúi xuống hôn, hai môi đụng vào nhau liền châm ngọn lửa dục vọng nóng cháy, hấn sớm muốn nếm kỹ hương vị của cô, cường hôn xúc động mang chút khí phách chỉ vì an ủi nỗi khổ tương tư một năm nay.

Sợ hãi trước sức lực của hấn, cô cố gắng bình tĩnh, sau khi xác định giây dựa đổi lấy bị cướp đoạt ngang ngược hơn, cô bày ra bộ mặt sợ sệt.

"Đừng như vậy, Lạc — cầu anh — "

Cô ít khi bày ra vẻ nhu nhược nhưng điều đó lại thành công ngăn chặn cuồng dục của hấn, Lôi Đình Lạc chửi thầm một tiếng, nhin xuống xúc động muốn cô, khàn khàn nói: "Đáp ứng anh, đừng có ý niệm rời anh đi trong đầu nữa."

Ôm chặt thân mình trong lòng, thật sâu thở dài gọi nhỏ tên của cô.

***.....

Chu Mỹ Lệ vô cùng tức giận. Lôi đại ca khi nào thì có đàn bà, cô một chút cũng không biết!

"Tránh ra! Các người không biết tôi là ai sao?"

"Chu tiểu thư, thật xin lỗi, anh Lạc đã dặn dò, không có sự cho phép của anh ấy thì không ai có thể đi vào." Thủ hạ phụ trách an toàn của Tương Bình, ở cửa lớn khó xử giải thích .

"Chỗ của anh Lạc tôi luôn luôn qua lại tự nhiên, chưa từng có người dám cản tôi, anh thật to gan, có tin tôi cáo trạng với cha hay không?"

"Thật xin lỗi, chúng tôi luôn luôn chỉ nghe mệnh lệnh của anh Lạc."

"Bí mật như vậy, chẳng lẽ trong nhà này ẩn giấu bí mật gì? Tôi càng muốn đi vào."

Chu Mỹ Lệ không nói hai lời, lập tức ra tay đấu cùng thủ vệ, chỉ là công phu mèo quào của cô căn bản không phải đối thủ của thủ vệ này, mới xông vào đến phòng khách một chút liền bị chế phục.

"Đau quá nha!" Cô đau kêu kháng nghị.

"Chu tiểu thư, mời trở về đi!"

Cứng rắn không phải biện pháp tốt, đôi mắt to linh lợi như trộm của cô vừa chuyển, đột nhiên xé rách y phục của mình sợ hãi kêu, những thủ vệ bị hành động đột nhiên tới của cô khiến giật mình sững sờ, vài người đàn ông vội vàng buông tay ra.

"Tốt, mấy người có ý chiếm tiện nghi của tôi, tôi muốn nói với cha, bảo cha tôi chặt bỏ tay của tất cả các người!"

Mặt mọi người khấn trương, chọc giận Chu Siêu là chuyện khủng khiếp. "Chu tiểu thư, cô tội gì làm chúng tôi khó xử?"

"Sợ phiền phức thì tránh ra!"

"Chuyện gì xảy ra?" Tương Bình bị tiếng xôn xao dưới lầu quấy nhiễu, chậm rãi đi xuống lầu.

Chu Mỹ Lệ vừa thấy cô, giật mình nói : "Là cô!"

"Cô là . . ."

"Cô là gái quán rượu! Cô không phải mất tích sao? Sao lại xuất hiện?" Chu Mỹ Lệ khó nén phần hận bất bình trong mắt cô, thì ra gần đây không thấy bóng dáng người trong lòng là vì người đàn bà này!

Tương Bình xem kỹ mặt của cô, cố gắng tìm tòi trí nhớ. "Tôi quen cô sao?"

"Đừng giả bộ! Cô không phải cự tuyệt anh Lạc sao, vì sao lại chạy về? A! Tôi đã hiểu, cô là ham quyền thế của anh Lạc! Gái quán rượu chính là gái quán rượu, vọng tưởng dùng sắc đẹp mê hoặc anh Lạc của tôi!"

"Chu tiểu thư mời cô trở về!" Tất cả thị vệ đều xông lên, lần này mặc kệ cô dùng lý do gì cũng không thể để cô giương oai nữa, nếu không một khi để cho anh Lạc biết, bọn họ gánh chịu không nổi đâu.

Giữa trận lôi kéo, Sở Tương Bình mở miệng: "Cho cô ta lên đây!"

"Nhưng.. . Sở tiểu thư. . ." Những thủ vệ mặt lộ vẻ khó khăn.

"Y phục của cô ta rách, cũng không thể cứ để cô ta trở về như vậy. Đi lên, tôi lấy bộ quần áo cho cô thay."

Chu Mỹ Lệ dáng vẻ mười phần ngênh ngang, bỏ tay của những tên đàn ông xấu này ra, theo Tương Bình lên lầu, dọc theo đường đi càng không ngừng đánh giá trang hoàng xung quanh, xem ra giá trị xa xỉ ở trong phòng, đợi cho cô xem đến bài trí trong phòng lại tức giận, tỏ rõ "Kim ốc tàng kiều (lầu vàng giấu người đẹp)", nhìn ra anh Lạc rất coi trọng người đàn bà này.

Sở Tương Bình rót chén nước cho cô. "Cô uống nước lạnh đi, giảm khí nóng."

"Không cần, đừng ở chỗ này giả tốt bụng, nói! Cô tiếp cận anh Lạc rốt cuộc có mục đích gì?"

Sở Tương Bình trầm ngâm một lát, không đáp hỏi lại: "Vừa rồi cô nói tôi cự tuyệt hẳn, là ý tứ gì?"

"Cự tuyệt chính là cự tuyệt, còn có ý tứ gì? Chính cô cũng nói qua là xem anh Lạc như khách, một chút tình ý cũng không có, hiện tại lại da mặt dày ở nơi này, đừng tưởng rằng anh Lạc thích cô, thì cô có thể tùy ý đùa bỡn tình cảm của hắn!"

"Ý của cô là, tôi cùng hắn không phải một đôi tình nhân ân ái?"

"Đầu cô có vấn đề a! Rõ ràng nói qua mình có người trong lòng, không hề có ý gì với anh Lạc, bây giờ còn đến tranh đàn ông với Chu Mỹ Lệ tôi. Cảnh cáo cô, tôi tuyệt không đem hắn tặng cho cô!"

Sự tình không đúng lắm, theo như lời nói của người phụ nữ gọi Chu Mỹ Lệ trước mắt này, lại không giống Lôi Đình Lạc nói với cô, rõ ràng Chu Mỹ Lệ không biết cô mất đi trí nhớ, bởi vậy trong lúc vô tình đã nói ra tình hình thực tế, nói cách khác nghĩa là Lôi Đình Lạc lừa cô.

Cô cùng Lôi Đình Lạc kỳ thật cũng không phải một đôi tình nhân, hắn lừa gạt cô đơn giản là lấy được cô, cô khẳng định Lôi Đình Lạc đã che giấu mình việc gì đó.

Trong lòng cô nhất thời nảy lên một cỗ tức giận.

"Này! Tôi đang nói chuyện với cô đó, đừng tưởng rằng giả bộ câm điếc là có thể qua loa cho xong." Chu Mỹ Lệ không khách khí đẩy cô một cái, lại bị Tương Bình phản ứng lạnh lẽo né đi, cô ta nhào vào khoảng không thiếu chút nữa té ngã, nhất thời thẹn quá hóa giận cùng cô giao thủ, nhưng cô ta cũng không phải đối thủ của Tương Bình, Tương Bình dễ dàng giữ chặt cô ta.

"Buông ra! Cô dám vô lễ với tôi, tôi sẽ nói cha tôi dạy dỗ cô!"

"Cô - con bé ngang ngược này cần được dạy dỗ một chút."

"Cô muốn làm gì?"

"Đành phải ủy khuất cô tạm thời làm thế thân của tôi."

Chu Mỹ Lệ trừng to mắt, còn chưa kịp kháng nghị, liền thấy cổ bị đau ngất đi.

Mới gần tối Lôi Đình Lạc đã chạy về nhà, một lòng thủy chung đặt ở trên người giai nhân.

"Cô ấy đâu?" Hỏi một gã thủ hạ trong những người phụ trách an toàn ở đại sảnh.

"Sở tiểu thư ở trong phòng nghỉ ngơi, nhưng mà —" thủ hạ có chút chần chừ.

"Nói!" Hăn mệnh lệnh.

"Dạ, buổi sáng hôm nay Chu tiểu thư có tới."

Lôi Đình Lạc nheo lại con ngươi không vui. "Cô ta tới làm cái gì?"

"Tới chỗ này náo loạn nhỏ một chút, bắt quá sau lại khóc lóc chạy đi."

Lôi Đình Lạc đi thẳng vào khuê phòng ở lầu hai, chỉ thấy được bóng lưng nghiêng nằm ở trên giường của người đẹp, hăn lẳng lặng đi vào ngồi xuống bên cạnh cô, đẩy ra bộ tóc dài ngăn trở mặt của người đẹp, tròn mắt tuấn tú nguyên bản nhu tình nhưng sau khi nhìn đến tướng mạo của người đẹp, nháy mắt chuyển thành tức giận.

Người phụ nữ nằm ở trên giường không phải Sở Tương Bình, mà là Chu Mỹ Lệ đang hôn mê bất tỉnh! Rối giận của Lôi Đình Lạc khiến tất cả thủ hạ kinh sợ, sau khi biết mình thất trách, bọn thủ hạ đều toát ra mồ hôi lạnh, tính tình của anh Lạc không ai dám chọc.

"Truyền lệnh xuống, mau chóng tìm được cô ấy, nếu cô ấy có gì bất trắc, dùng mạng của các người đến đổi, mau cút!"

"Vâng. . . Vâng! anh Lạc!" Không người nào dám trì hoãn một giây nữa, tranh nhau chạy như bay ra ngoài cửa.

Cô chưa nói đã đi khiến cho Lôi Đình Lạc mất đi tính nhẫn nại, hăng hăng đánh gãy ván cửa. Cô vừa rời khỏi, chẳng khác nào khiến cho bản thân rơi vào nguy hiểm, chết tiệt! Hẳn phải tìm được cô trước khi người khác lấy mạng của cô!

Ở một siêu thị nhỏ truyền thống ở vùng ngoại thành, gần đây buôn bán không tồi, mấy ngày hôm trước bà chủ thuê một cô gái, làm việc chịu khó lại hiệu quả, khuôn mặt xinh đẹp khiến cô cực kỳ có duyên với khách, rất nhiều hàng xóm láng giềng đến mua đồ do cô bán.

"Tương Bình a, giúp tôi đem gừng này cắt nhỏ một chút." Một ông lão nói.

"Bác trai, gừng cắt ra sẽ không còn tươi như mới, không tốt bằng mua cả củ lớn."

"Quá lớn ăn không hết !"

"Trừ bỏ dùng để xào rau, cũng có thể nấu canh gừng uống, rất tốt cho sức khỏe, hơn nữa cháu còn có thể tính rẻ cho bác một chút!"

"Nếu như vậy, liền giúp tôi bọc lại đi!"

Tương Bình nở nụ cười ngọt ngào cùng thái độ buôn bán thân thiết khiến cho rất nhiều bác gái bác trai thích mua đồ của cô bán.

Ông lão lại tiếp tục hỏi: "Tương Bình a, cô xem hôm nay phải làm món ăn gì mới ngon?"

"Uh. . . Để cho cháu ngâm lại. . ."

"Này, ông già, không cần mượn cớ cùng cô gái trẻ tuổi nói chuyện phiếm, người ta còn bận rộn nhiều việc lắm!" Đại thẩm ở kế bên giễu cợt làm cho ông lão vể mặt ngượng ngùng.

Tương Bình cười nói: "Làm sợi gừng xào dây mướp đi! Mùa hè ăn thực nhẹ, nếu muốn phong phú một chút, phối hợp với con sò thì hương vị càng ngon nha! Hôm nay thịt sò cực mập, thuận tiện bác mua về một ít đi!"

"Nếu như vậy, liền chọn giúp tôi một cân đi!"

Cô ăn nói khéo léo, khiến cho siêu thị nhỏ này thường ngày buôn bán thường thường, nhưng đến nay lợi nhuận gia tăng không ít, bà chủ cũng vui vẻ tăng lương cho riêng cô.

Cô sở dĩ lựa chọn loại siêu thị truyền thống tầm thường này, ngoài việc tin tưởng có thể tránh né ánh mắt của Lôi Đình Lạc mà phương thức lĩnh tiền lương ngày đối với cuộc sống cần dùng gấp tiền mặt của cô rất có ích.

Cũng giống bình thường, Tương Bình bận đến tối, rửa xong trong ngoài tiệm liền chấm dứt một ngày làm việc, bà chủ ngồi ở trước máy thu tiền thì kiểm kê buôn bán hôm nay.

Tương Bình vừa từ kho hàng đi ra vừa nói: "Bà chủ, kho hàng đã quét dọn xong, đồ ăn còn lại có thể cho tôi mang về —" lời cô nói được một nửa thoáng chốc bỏ dở vì cảnh tượng trước mắt, một gã lưu manh cầm Khai Sơn đao, đang uy hiếp bà chủ đem tiền giao ra đây, sau khi nhìn đến Tương Bình từ kho hàng đi ra, hăn quát: "Lại đây! Đừng kêu to! Ai kêu tôi liền chém người đó!"

Bà chủ một bên sớm bị dọa mặt trắng xanh, ngơ ngác đứng không dám động, mặc cho cướp lấy đi tiền mặt trên bàn, Tương Bình theo mệnh lệnh của cướp chậm rãi đi vào bên cạnh bà chủ.

"Tiền. . . Cầm. . . . Đừng có giết chúng tôi. . ." Bà chủ run run cầu xin.

Cướp bóc loại thương gia nhỏ không có máy ghi hình lại nhát gan sợ phiền phức này, là dễ dàng nhất, đàn ông lòng tham không đủ, phát hiện phía dưới máy thu tiền còn có cái ngăn kéo khóa, quát: "Đem ngăn kéo mở ra!"

"Uh! Uh!" Nhưng bà chủ quá mức khẩn trương, lại khiến cho cái chìa khóa rơi xuống đất, tên cướp mắng một tiếng rồi ra lệnh cho Tương Bình: "Cô nhặt lên mở ra!"

Tên cướp khinh địch căn bản là không biết mình gặp dạng phụ nữ gì, Tương Bình làm bộ ngồi xổm người xuống, dùng thế đánh bất ngờ vỗ lấy ống quần của hắn kéo mạnh, tên cướp nhất thời mất cân bằng ngã chổng vó, cô thừa thế đoạt đi dao nhỏ để ở cổ của hắn, mới thoáng chớp mắt, tình thế liền hoàn toàn nghịch chuyển lại.

"Cô đừng làm tôi bị thương." Gã đàn ông hung tợn trừng mắt nhìn cô.

"Anh thử xem xem, tin tôi một dao đâm vào anh hay không. . . Sau đó nói dối là mình phòng vệ, cái này không phạm pháp, mà anh lại cả đời tiếc nuối, còn phải ngồi trong tù nhiều năm." Cô cầm dao quơ quơ ở trước bộ vị quan trọng của hắn, tư thế bình tĩnh như băng hù dọa tên cướp, hắn khẩn trương không dám làm bậy.

Tương Bình quát: "Trói hắn lại mang đi!"

"Dùng. . . Dùng cái gì trói hắn?" Bà chủ co rúm lại hoang mang lo sợ hỏi.

Tương Bình sững sốt một lát, kỳ quái mình làm sao có thể đột nhiên nói lời này, có loại cảm giác giống như đã từng quen biết đột nhiên sinh ra, cảnh tượng này giống như từng xảy ra ở đâu; lắc đầu, hiện tại không phải

thời điểm tự hỏi, cô sửa lời nói: "Lấy dây thừng lại đây, gọi điện thoại báo cảnh sát."

Vốn tưởng là tên cướp lưu manh bình thường, không thể tưởng được hẳn lại là tội phạm nguy hiểm mà cục hình sự đang truy nã, sau khi phạm nhân bị đưa tới cục cảnh sát, tin tức lập tức truyền tới tổng cục, Đinh Húc Nhâm vừa nhận được tin tức phạm nhân mình lùng bắt nhiều tháng đã sa lưới, lập tức từ tổng cục tới.

Cảnh viên ở phân cục vừa thấy hẳn, lập tức giơ tay cung kính cúi chào. "Phạm nhân đâu?" Hẳn hỏi.

"Ở trong phòng, đang chờ anh đến hỏi cung."

"Là vị cảnh viên nào bắt được?"

"Kỳ thật. . . Phạm nhân là bị một cô gái bắt được."

"Cô gái?" Hẳn kinh ngạc.

"Đúng vậy, phạm nhân vốn tính cướp bóc ở siêu thị để kiếm tiền chạy trốn, lại bị nữ nhân viên cửa hàng bắt được."

"Cô gái kia đâu?"

"Đang làm ghi chép."

Đinh Húc Nhâm cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là một nữ nhân viên cửa hàng thật không ngờ dũng cảm như vậy, phải cảm ơn cô đang hoàng mới được.

Phân phó cảnh viên dẫn hẳn đến gặp cô gái dũng cảm kia, vì thế bọn họ tiến vào văn phòng.

"Vị tiểu thư này, Đình tổ trưởng ở tổng cục chúng tôi muốn tự mình cảm ơn sự dũng cảm của cô." Cảnh viên khách khí nói với Tương Bình.

Cô đứng lên, chậm rãi quay đầu, đón nhận một đôi con người nguyên bản trầm ổn lại nháy mắt chuyển thành kinh ngạc.

"Cô —" Đình Húc Nhâm kích động bắt lấy cô, không thể tin tưởng cô gái trước mắt; cô là bạn gái hãn mong nhớ ngày đêm, thủy chung không thể quên được.

Đối mặt hành động đột nhiên của hãn, Tương Bình nghi hoặc nhìn kỹ hãn, khẳng định người đàn ông này tựa hồ cũng quen biết mình.

"Xin hỏi anh là. . ."

"Em không chết, em thật sự không chết." Từ trước đến nay hãn bình tĩnh kiềm chế lại khó nén cảm xúc dao động, đơn giản là hãn gặp được người con gái mà mình yêu quý.

Dưới sự nhắc nhở của cảnh viên khác, hãn mới có thể khắc chế xúc động của mình, trường hợp trước mắt không thích hợp cho hai người nói chuyện, vì thế hãn dặn dò cấp dưới xử lý việc trọng phạm, hãn mang theo Tương Bình đến một cái phòng khác, để hai người có cơ hội ở riêng.

Cửa vừa đóng lại, hãn liền khẩn cấp kéo cô vào lòng gắt gao ôm cô.

Nói thực ra, cô thật sự rất ngoài ý muốn, người đàn ông xa lạ này rốt cuộc là quan hệ gì với cô? Cô muốn biết.

"Thực xin lỗi, nhưng anh làm tôi đau." Cô nói nhỏ.

Đình Húc Nhâm bắt buộc mình đem hai người ngăn cách một chút khoảng cách, kích động khàn khàn. "Vì sao mất tích một năm? Vì sao không liên lạc với anh? Vì sao —" Nhiều nghi vấn muốn hỏi lắm, nhiều

tưởng niệm muốn nói hết lắm, nhưng vừa nhìn thấy cô, hẳn chỉ muốn gặt gao ôm cô không buông.

"Bởi vì tôi mất đi ký ức." Cô trả lời

Đình Húc Nhâm giật mình sững sốt trong chốc lát, ngạc nhiên nói :
"Em nói cái gì?"

"Tôi nói thật sự rõ ràng rồi, theo thái độ của anh có thể suy đoán, tôi đã mất tích thật lâu, anh là cảnh sát, lại nhận ra được tôi, như vậy xin anh nói cho tôi biết rốt cuộc sao lại thế này?"

***.....

Thì ra, cô là cảnh sát hình sự. Sau khi nói chuyện thật lâu với Đình Húc Nhâm, chân tướng rất cục rõ ràng; trước khi mất đi trí nhớ, cô đang chấp hành nhiệm vụ bí mật hạng nhất, Đình Húc Nhâm chỉ biết nhiệm vụ của cô có liên quan đến tổ chức trùm thuốc phiện, nhưng kể lại tình hình thì chỉ có cục trưởng phái cô làm nhiệm vụ mới biết được.

"Khó trách tôi có súng, cũng có võ công, là vì liên quan đến nghề nghiệp" Cô bưng tỉnh hiểu ra.

"Làm nghề như chúng ta, vì phá án, thường thường luôn ở trong nguy hiểm, tài nghệ của em là giỏi nhất trong các nữ cảnh sát, bởi vậy cục lý rất coi trọng em."

Tương Bình tự hỏi xong lại hỏi: "Nói như vậy, anh cũng không biết nguyên nhân tôi mất đi trí nhớ?"

Hắn lắc đầu. "Lần cuối cùng chấp hành nhiệm vụ thì bởi vì phụng mệnh phải giữ bí mật nên em cũng không có nói cho anh biết chấp hành nhiệm vụ gì, cái này phải hỏi cục trưởng mới biết được. Nhưng mà em yên

tâm, anh sẽ làm hết khả năng để em khôi phục trí nhớ." Nhìn ánh mắt của cô tràn đầy ôn nhu, hần thực tự nhiên vỗ nhẹ bả vai của cô.

Động tác nhỏ săn sóc này không khỏi khiến cô nghi hoặc, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt hần liền kích động ôm cô, vì thế tò mò hỏi nhẹ: "Anh cùng tôi là có quan hệ với chuyện đó sao?"

Đột nhiên bị hỏi như vậy, đối mặt cặp mắt xem hần là người xa lạ kia, Đinh Húc Nhâm không khỏi đỏ mặt, mặc kệ hần phá án dừng mãnh phi thường cỡ nào, vào sinh ra tử không hề sợ hãi, mỗi khi đối mặt cô thì luôn luôn xấu hổ không biết làm sao, tuy rằng bọn họ là một đôi tình nhân, nhưng hần luôn quý trọng cô, chưa bao giờ dám có hành vi vượt qua, dù sao bọn họ chỉ chính thức kết giao một tháng, cô liền bị phái đi làm nhiệm vụ bí mật.

Hần không được tự nhiên khụ một tiếng, nói: "Sáng mai, tôi sẽ mang em đi gặp cục trưởng, gặp ông ấy chắc em sẽ hiểu được rất nhiều chuyện, đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện giữa chúng ta. Tóm lại, tuy rằng đối với em hiện tại mà nói, tôi là người xa lạ, nhưng đối với tôi mà nói, em là người rất quan trọng, nói như vậy em hần là.. . . Hiểu chứ? Nếu không hiểu, ngày mai có thể hỏi cục trưởng."

Mặt của hần đỏ bừng thẹn thùng, nói rõ quan hệ của hai người bọn họ, một người đàn ông hiên ngang ngay thẳng lại chính trực như thế, khiến cô cũng bị ảnh hưởng theo, hai má không khỏi nổi lên đỏ nhạt.

Hần thoạt nhìn là một người rất đáng tin cậy, khiến cho người ta có cảm giác an toàn đáng để tin tưởng.

"Đi thôi, tôi đưa em về nhà." Nắm chặt tay cô, Đinh Húc Nhâm dẫn cô rảo bước về phía trước.

Tương Bình cứ như vậy theo hần mà đi, cô đi theo phía sau nhìn bóng lưng rộng lớn cao ngất của hần, cùng với ngượng ngùng mơ hồ có thể thấy

được, không biết sao, tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt, cô đã có loại cảm giác nhớ mong.

Đình Húc Nhâm.. . Hần và cô rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào đây?

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đinh Húc Nhâm mang cô về cảnh cục báo danh, mất tích đã hơn một năm, nữ cảnh sát Sở Tương Bình mất tích hơn một năm sống chết không biết biết thế nào lại xuất hiện lần nữa, khiến cho toàn bộ nhân viên trong tổng cục hình sự kinh ngạc vừa mừng vừa sợ.

Đồng sự tốt ngày xưa như ong vỡ tổ toàn bộ chen nhau lên, tranh nhau hỏi cô rốt cuộc đi nơi nào, trong khoảng thời gian ngắn mà có nhiều đồng sự như vậy khiến cô thực chống đỡ không được.

Đinh Húc Nhâm vì cô ngăn trở thịnh tình của mọi người, cười nói: "Từ từ sẽ đến đừng có vội, có rất nhiều cơ hội, trước hết để cho cô ấy gặp cục trưởng, rồi sẽ tìm thời gian cho mọi người hỏi han." Hẩn sẵn sóc bảo vệ cô ở dưới cánh tay, miễn cho bị đám người vây quanh.

"Bọn họ... . Đều là đồng sự của tôi?" Cô hỏi.

"Đúng vậy, có mấy người còn là bạn bè kiêm chị em tốt của em, như thế này, gặp cục trưởng xong tôi sẽ giới thiệu từng người cho em một lần nữa." Hẩn cười trấn an bất an của cô.

Sau khi thông qua văn phòng lớn lại đi qua một hành lang dài, Đinh Húc Nhâm gõ cửa phòng làm việc cuối cùng.

Cốc cốc!

"Mời vào!"

"Cục trưởng, tôi muốn ông gặp một người." Hãn đẩy cửa ra.

"Cậu tới vừa đúng lúc, tôi đang muốn tìm cậu — Hà? Cô! Cô —" nhìn đến Sở Tương Bình phía sau Đinh Húc Nhâm, cục trưởng giống như nhìn phải quỷ, kinh ngạc nói không ra lời, bởi vì quá mức khiếp sợ, ngay cả văn kiện trên bàn đều bị đẩy rơi trên đất.

"Là Tương Bình, cô ấy đã trở lại." Đinh Húc Nhâm cười nói, khó trách cục trưởng lại giật mình như thế, hẳn có thể hiểu.

"Cô. . . Không chết?"

Tương Bình nhìn cục trưởng, lại nhìn Đinh Húc Nhâm, có vẻ có chút bất lực.

Đinh Húc Nhâm thuật lại quá trình tìm được cô tối hôm qua với cục trưởng, đồng thời cũng báo cáo tình trạng mất trí nhớ trước mắt của cô.

"Đúng vậy, Đinh. . . tiên sinh nói, trước khi tôi mất tích đang chấp hành nhiệm vụ bí mật hạng nhất, khả năng có liên quan tới chuyện tôi mất trí nhớ, cho nên tôi nghĩ có lẽ có thể từ chỗ cục trưởng có thể biết được một ít nguyên nhân kết quả."

Cục trưởng thoáng khôi phục cảm xúc khiếp sợ, sau khi tự hỏi ước chừng một phút nói: "Đinh tổ trưởng cậu đi ra ngoài trước, tôi muốn nói chuyện với cô ấy một mình."

"Nhưng cục trưởng, Tương Bình là bạn gái của tôi, tôi có trách nhiệm biết nguyên nhân cô ập gặp chuyện không may."

"Tôi hiểu được, nhưng cậu cũng biết, nếu là nhiệm vụ bí mật, còn phải nhất định tuyệt đối giữ bí mật, bởi vậy chuyện này tôi chỉ có thể nói một mình với Tương Bình, cho dù cô mất trí nhớ cũng giống nhau, nói qua cô

cũng phải phụ trách giữ bí mật, đây là trách nhiệm mà thân là nhân viên cảnh vụ tuyên thệ, cậu cũng biết mà phải không?"

"Này —" hần do dự.

"Không sao đâu, cứ để tôi một mình nói chuyện với cục trưởng đi!" Sở Tương Bình nói, Đinh Húc Nhâm thâm tình nhìn cô một cái liền không kiên trì nữa, rời khỏi văn phòng.

Hiện tại trong văn phòng chỉ còn lại có cô cùng cục trưởng.

"Mời ngồi." Cục trưởng bắt đầu mở miệng, nghi hoặc hỏi: "Cô.. . Thật sự cái gì cũng không nhớ rõ?"

Cô gật đầu, đem quá trình mình từ Nhật Bản trở lại Đài Loan kể lại một lần, ở giữa có rất nhiều chuyện cô không rõ, bởi vậy chờ mong cục trưởng có thể cho cô một đáp án.

Cục trưởng suy nghĩ sâu xa nhìn cô, trầm giọng nói: "Đúng vậy, thân phận thật sự của cô là hình cảnh, chỉ là thật ra nhiệm vụ của cô là năm vùng."

"Năm vùng?"

"Vì phá tổ chức của trùm thuốc phiện lớn nhất Đông Nam Á, vài năm nay cô từng đến nước Mỹ, Singapore cùng Trung Quốc đại lục năm vùng."

"Cho nên tôi có năm bản hộ chiếu, cũng bởi vì phải năm vùng?"

"Đúng vậy, đó là ý tứ của cấp trên, ngoài việc an bài cho cô không có cùng quốc tịch, ngay cả thân phận vũ nữ cũng là vì an bài cho cô thuận tiện điều tra. Cô là nữ cảnh xuất sắc, hơn nữa cô cũng cực kỳ có năng lực để gánh vác nhiệm vụ này."

Thì ra cô sở dĩ trở thành vũ nữ, cũng là vì năm vùng.

"Như vậy rồi cuộc vì sao tôi mất đi trí nhớ?"

Cục trưởng sau khi tự hỏi nhiều lần, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc.
"Có thể là vì chuyện cướp lấy con chip."

"Con chip gì?"

"Kỳ thật phá tổ chức trù thuốc phiện là thứ yếu, phái cô đi năm vùng chính yếu là vì ăn cắp con chip, bởi vì con chip kia có dấu phương thức của vũ khí tinh vi nhất trên thế giới. Lúc ấy chúng tôi có được tin trù thuốc phiện - lão đại Chu Siêu xuyên thấu qua ống dẫn đặc thù chiếm được con chip, cũng tính đem con chip bán cho Trung Quốc đại lục, có lẽ trong quá trình ăn cắp con chip ngoài ý muốn cho nên cô mới mất đi trí nhớ."

Nghe đến đó, Tương Bình không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không thể tưởng được cô lại có trọng trách như thế, nếu thật sự là như vậy, hồi tưởng những gì mình đã gặp đến, liền có giải thích hợp lý, như vậy hẳn là tính đã tìm ra thân thế của mình rồi!

Cục trưởng tiếp tục nói: "Nhiệm vụ này là cực cơ mật, ở trong cục trừ cô và tôi thì không có người biết, ngay cả Đinh Húc Nhâm cũng không biết, cô mất đi trí nhớ, theo lý thuyết hẳn là cho cô rời khỏi để chữa trị, chỉ là chỉ có cô mới có biện pháp vào tổ chức trù thuốc phiện, tiếp cận Lôi Đình Lạc."

"Lôi Đình Lạc?" Nghe ba chữ đó không khỏi khiến cô kinh hãi một trận.

"Hẳn là thuộc hạ quan trọng của trù thuốc phiện Đông Nam Á - lão đại Chu Siêu, tiếp cận hẳn mới có thể thu hoạch cơ mật của tổ chức này. Còn có, theo lần cuối cùng cô báo cáo, con chip kia tựa hồ rơi vào trên tay Lôi Đình Lạc."

"Tôi hy vọng cô có thể tiếp tục chấp hành nhiệm vụ này, tìm trở về con chip giao cho tôi."

"Này. . . . Không được, tôi làm không được."

"Cô là thân phận nằm vùng mà đối phương không biết rõ tình hình, hơn nữa theo chúng tôi biết Lôi Đình Lạc đối với cô cực kỳ mê luyện, chỉ có cô mới có thể tiếp cận hẳn. Cô là cảnh sát trung trình ái quốc, cho dù mất đi trí nhớ, tin tưởng chính cô cũng cảm nhận được trong cơ thể lưu động huyết mạch chính nghĩa, tựa như người cha đã mất của cô."

"Ông biết cha tôi?"

"Tôi cùng cha cô là bạn tốt, hẳn cũng là hình cảnh." Cục trưởng lấy ảnh chụp ra, đó là ảnh ông chụp chung cùng cha con bọn họ.

Trên ảnh chụp cô đứng một người đàn ông trung niên anh tuấn, mặc bộ đồ cảnh sát giống như cô, ánh mắt nghiêm nghị chính khí nhìn một cái liềm nhìn ra, người này là cha của cô. . . . Không tự chủ được cảm thấy hốc mắt một cỗ nhiệt độ, cô rơi nước mắt.

Cục trưởng vỗ nhẹ bả vai của cô, nhẹ nhàng nói: "Cha cô vẫn rất tự hào về cô, nếu có thể phá tổ chức trù thuốc phiện bắt Chu Siêu, tránh cho con chip rơi vào trong tay bọn họ, chẳng những giữ gìn an toàn của Đài Loan cùng thế giới, càng có thể an ủi ông ấy trên trời có linh thiêng."

Nói chuyện thuyết phục cả buổi, cô mới ngẩng đầu nhìn cục trưởng hỏi: "Tôi nên làm như thế nào?"

"Làm tình nhân của Lôi Đình Lạc."

"Cái gì?" Cô không khỏi thở ra một hơi.

"Đây là phương pháp duy nhất, Lôi Đình Lạc không gần nữ sắc nhưng rất lưu luyến si mê cô."

"Không được!" Cô kiên quyết lắc đầu. "Tôi làm không được, làm người đàn bà của hắn, điều này thật sự rất —"

"Tôi biết làm như vậy đối với cô mà nói là điều không thể, nhưng nếu cô có biết nguyên nhân cái chết của cha cô, có lẽ sẽ thay đổi ý nghĩ."

"Ý của ông là . . . Cha tôi là chết oan chết uổng?" Cô kinh ngạc.

Vẻ mặt cục trưởng chuyển thành bi ai, đau thương nói: "Phá tổ chức trùu thuốc phiện vẫn là tâm nguyện của cha cô, trải qua thời gian dài ông ấy đối với vụ án này mất rất nhiều tâm huyết, trong một lần làm nhiệm vụ bị trúng đạn bỏ mình."

Tương Bình ngạc nhiên không thôi, lúng ta lúng túng nhớ lại. "Cha là bị trùu thuốc phiện hại chết?"

"Lúc ấy cô thương tâm thề phải báo thù cho cha, bởi vậy tự nguyện đảm nhiệm nhiệm vụ nằm vùng, đảm đương vũ nữ quán rượu cũng thành công tiếp cận người trong tổ chức trùu thuốc phiện, lại còn trộm được con chip, chỉ tiết. . ." Cục trưởng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Sau đó cô liền mất tích, cho tới bây giờ chúng tôi mới tìm được cô."

Nghe đến đó, nội tâm Tương Bình lâm vào cực kỳ giãy dụa, thì ra. . . chuyện là như vậy.

Cục trưởng tiếp tục nói: "Nếu phải giúp cha cô báo thù cũng là hoàn thành chí hướng của ông ấy, đây là biện pháp duy nhất, nhưng quyền quyết định ở cô, tôi không miễn cưỡng, dù sao cô vừa mới vượt nạn trở về, hơn nữa lại mất đi trí nhớ, tuy rằng chỉ có cô mới có thể tiếp cận Lôi Đình Lạc lấy lại con chip, nhưng — bắt cô như vậy cũng xác thực quá phận."

Cô nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu, lại nhìn vào ảnh chụp trong tay một lần nữa, do dự thật lâu sau, cuối cùng rốt cục hạ quyết tâm. "Tôi đáp ứng."

Cục trưởng lòng vui vẻ nói: "Thật sự? Thật tốt quá! Cha cô ở dưới tuổi vàng biết được nhất định tự hào về cô, sau khi kết thúc nhiệm vụ, cô muốn xin từ chức nghỉ ngơi bao lâu tôi đều đáp ứng. Nhớ kỹ, chuyện này tuyệt không thể để cho bất luận kẻ nào biết, nhất là Đinh Húc Nhâm, muốn thành đại sự thì phải không để ý đến tình cảm nữ nhi."

"Tôi biết."

Cô rốt cục hiểu rõ mình là ai, cũng hiểu vì sao có năm bản hộ chiếu, một cây súng, cùng với thân thủ bất phàm của mình. Bởi vì cô là hình ảnh năm vùng, hơn nữa, nhiệm vụ của cô chưa hoàn thành. Chính nghĩa ở sâu trong nội tâm khiến cô không thể bỏ mặc, cô có tính cách kiên nghị thủy chung không chịu thua.

Ít nhất, đây là điều duy nhất mà trước mắt cô có thể làm .

"Cô ấy ở nơi nào?"

Lôi Đình Lạc vừa xuống máy bay, lập tức hỏi thủ hạ đến đón máy bay.

"Ở bệnh viện Thành Nhân, nghe nói là một gã người qua đường phát hiện cô té xỉu ở trên đường nên đưa cô đến bệnh viện ."

"Đưa chút tiền thưởng cho tên người qua đường kia, lái xe lập tức chạy đến bệnh viện." Hãn mệnh lệnh nói, bước chân dưới chân không trì hoãn một chút. Trong nửa tháng mất đi tin tức của cô, hãn không có một ngày ngừng tìm kiếm manh mối về cô, vừa có tin tức, tại Hongkong hãn lập tức bay trở về Đài Loan, chạy xe nhanh đến bệnh viện.

Vừa tiến vào phòng bệnh, Lôi Đình Lạc khẩn cấp ôm cô vào lòng.

"Em chạy tới chỗ nào rồi, tôi tìm em thật lâu." Nóng bỏng ôm lấy cô, may mắn cô bình yên vô sự.

"Đừng như vậy, tất cả mọi người đang nhìn." Nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, cúi đầu lảng tránh ánh mắt của hẳn, nói thực ra cô còn chưa thể làm như không có việc gì cùng hẳn ở chung.

Lần gặp gỡ này đã khác với lúc trước, hẳn là tội phạm trùm thuốc phiện tội ác tày trời, cô thì khắc sâu trong lòng tinh thần trọng nghĩa đả kích tội phạm, trở lại bên cạnh Lôi Đình Lạc lần nữa không phải do cô mong muốn, chỉ là vì chính nghĩa, chỉ có tiếp cận hẳn mới có cơ hội đánh cắp cơ mật cùng con chip của tổ chức trùm thuốc phiện. Nhưng đối mặt với hẳn - sâu sắc khó dò, cô không biết phần thắng của mình có bao nhiêu?

Lôi Đình Lạc nâng mặt của cô lên xem kỹ, mắt sáng như đuốc, nhìn đến cô kinh hồn bạt vía.

"Sắc mặt của em rất tái, là vì té xỉu?"

"Sở tiểu thư chỉ là thiếu máu, hơn nữa thể xác và tinh thần mệt mỏi mới có thể té xỉu, chúng tôi đã tiêm chất bổ cho cô ấy, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, vài ngày sẽ không có việc gì." Bác sĩ bên cạnh giải thích.

"Vậy là tốt rồi." Hẳn nhẹ nhàng thở ra, lệnh cho thủ hạ làm thủ tục xuất viện, trùi mền ôm lấy cô rời đi bệnh viện.

Lên xe, căn dặn lái xe thẳng khu nhà ở, mà hẳn rốt cục có thể xem kỹ dung nhan của giai nhân, cô thực trầm mặc, có chút không bình thường.

"Vì sao chạy trốn?" Hẳn hỏi nhẹ.

"Tôi không có chạy trốn, chỉ là. . . Muốn tìm một chỗ một mình mà tự hỏi."

Nâng mặt của cô lên, không cho phép ánh mắt của cô né tránh. "Tự hỏi cái gì?"

"Tự hỏi. . . . Tương lai mình nên đi nơi nào."

"Nếu là như thế, có cần thiết phải không từ mà biệt không?" Đối với ánh mắt dò xét khiến người ngựa mất, cô cố gắng muốn dời đi lực chú ý của hắn.

"Lòng rất loạn, nửa tháng này tôi nghĩ rất nhiều, cũng nghĩ đến anh ..."

"Thật không?"

"Tôi nghĩ thông, cho dù không thể khôi phục trí nhớ, cũng có thể.. . Cùng anh bắt đầu một lần nữa."

Cánh tay ôm cô bỗng dừng co rút nhanh, hắn nóng cháy ngóng nhìn cô, hoài nghi mình hiểu sai. "Em cũng đã biết lời nói của em đại biểu cái gì?"

"Tôi biết." Cô gật đầu, có chút e sợ.

Lôi Đình Lạc ôm chặt cô khàn khàn nói: "Tôi tuyệt không cho em rời đi, đời này kiếp này em chỉ có thể là người của Lôi Đình Lạc tôi." In xuống nụ hôn thâm tình nóng cháy, tham lam hấp thu đôi môi của cô, hắn rõ ràng muốn chứng minh lòng của cô là của hắn.

Tương Bình không nói gì, trầm luân trong sự chiếm giữ của hắn, đem mình đưa vào trong ngực ác ma, không thể nghi ngờ là giày vò vĩnh viễn không thể trở mình, nhưng vì chính nghĩa, cô có thể chịu được, đi đến nơi này đã không có đường lui.

Lôi Đình Lạc mời nhà dinh dưỡng mỗi ngày chăm nom ba bữa của cô, cho che chở chiếu cố đầy đủ, hy vọng cô sớm ngày khôi phục thể lực.

Vì tránh cho người không cần thiết quấy rầy, lúc này đây hẳn tăng cường phòng giữ, nghiêm khắc hạ lệnh cấm bất luận kẻ nào quấy rầy cô, bởi vì chuyện ở Hongkong chưa làm thỏa đáng, sau khi hẳn an bài tốt tất cả liền chạy về Hongkong lần nữa. Đây là cho Tương Bình cơ hội tạm nghỉ, có thể thừa dịp hẳn không ở đây lập kế hoạch bước đi kế tiếp.

Đầu tiên, cô dường như không có việc gì đi kiểm tra căn nhà này, xác định rõ số lượng cùng vị trí của máy quay phim.

"Sở tiểu thư, anh Lạc dặn dò trước khi anh ấy trở về thì cô không cần ra cửa." Một gã thủ vệ ở trước khi cô bước ra cửa cung kính tiếp đón.

"Không, tôi chỉ là muốn ở trong sân đi dạo một chút mà thôi." Cô quay đầu đánh giá người thủ hạ này, hẳn là bảo vệ được Lôi Đình Lạc bổ nhiệm lưu lại, nhớ rõ tất cả mọi người gọi hẳn tiểu Lưu. "Công việc bảo vệ hai mươi bốn giờ, nhất định rất vất vả!" Cô mỉm cười nói.

"Không, đây là nhiệm vụ của tôi."

"Lạc hình như bận rộn nhiều việc, anh có biết anh ấy đi Hongkong làm cái gì không?"

"Anh Lạc đi bàn việc kinh doanh, rất nhanh sẽ trở về."

"Anh có biết hẳn bàn việc kinh doanh với ai không?"

"Tôi không rõ lắm."

"Anh ấy có nhắc tới lai lịch đối phương không?"

"Chuyện của anh Lạc chúng tôi làm công ở dưới chưa bao giờ hỏi đến, thật xin lỗi."

Tương Bình giả vờ thờ dài nói: "Không sao, tôi chỉ là muốn hiểu anh ấy hơn, dù sao tôi cũng không nhớ được cái gì, thân là người phụ nữ của

anh ấy mà không hiểu anh ấy đó là một chuyện rất buồn."

"Anh Lạc đối Sở tiểu thư tình thâm nghĩa trọng, sẽ không để ý."

"Tôi hiểu được." Cô cười nhẹ, trong bụng nhìn ra những người này được huấn luyện nghiêm chỉnh, miệng thật chặt, không thể hỏi thăm ra cái gì, chỉ có nghĩ biện pháp khác.

Nghe cục trưởng nói, tổ chức trù tuốt phiến khổng lồ nhất Đông Nam Á là sở hữu của Chu Siêu, hẳn đem thế lực Đài Loan giao cho hai gã thủ hạ xử lý, một là Lôi Đình Lạc, một là Hùng Bưu, nhưng Hùng Bưu chỉ phụ trách một phần nhỏ thị trường, đại bộ phận thị trường chủ yếu là giao cho Lôi Đình Lạc, có thể nhìn ra Chu Siêu tin tưởng Lôi Đình Lạc, nếu muốn bắt được Chu Siêu phải xuống tay từ nơi Lôi Đình Lạc.

Mà con chip cũng có thể là ở trong tay Lôi Đình Lạc, vấn đề là vật quan trọng như vậy, hẳn sẽ để ở nơi nào?

Ngâm mình ở trong bồn tắm thật to, vấn đề này đã khiến cô tự hỏi 20 phút. Lôi Đình Lạc là một người biết thưởng thức, nhìn gian phòng tắm to mười lăm mét vuông này là biết, phòng tắm được thiết kế ở lầu cao nhất, trừ bỏ ẩn mật, ngâm mình ở trong nước còn có thể thưởng thức ánh trăng ngoài cửa sổ.

Nước ấm thích hợp cùng gió lạnh ban đêm, thoải mái đến khiến cho tâm tình cô thả lỏng, chỉ muốn lẳng lặng nằm hưởng thụ.

Bởi vì quá mức đắm chìm vào ánh trăng ngoài cửa sổ, cô không phát hiện một bóng dáng cao ngất đang chậm rãi đến gần, thẳng đến hẳn đã tới phía sau, hai mắt cô không thể tin được trừng mắt Lôi Đình Lạc - người hẳn là ngày mai mới trở về.

Từ trước đến nay cô bình tĩnh cũng không miễn hoảng tay chân, dùng khăn mặt che thân mình, muốn trấn định mở miệng, thanh âm cũng run rẩy.

"Không phải anh dự định ngày mai mới trở về sao?"

"Trước thời gian, tôi muốn được sớm nhìn thấy em."

"Anh không thể tiến vào... tôi... đang tắm."

"Tôi biết." Hãn quỳ xuống, con người thâm thúy nhìn thẳng cô.

"Nhưng em là người phụ nữ của tôi, không phải sao?" Nâng tay cô, mắt chăm chú nhìn cô lộ ra ánh sáng lửa nóng dục vọng.

"Tôi còn không quen, xin anh —"

"Đừng lo lắng, em rất nhanh sẽ thích ứng." Hãn khàn khàn, nghiêng về trước vồ môi của cô, hai tay mạnh mẽ vây khốn cô, không cho cô cơ hội né tránh.

Ý đồ của hãn thực rõ ràng, khiến tim cô đập thật sự nhanh, tuy rằng sớm hiểu rõ, nhưng khi tiến đến, không khỏi có chút lùi bước, nếu ở trên giường cô có thể cắn răng chống đỡ đi qua, nhưng ở bồn tắm, rất dã man.

"Môi của em thật cứng ngắt, người phong tình vạn chủng vạn người mê ở nơi nào vậy?"

"Như vậy sẽ làm ướt y phục của anh, hay là — chờ tôi tắm rửa xong —"

"Nếu ướt, không bằng cởi đi!" Lại đoạt lấy hai cánh môi lần nữa, Lôi Đình Lạc đi vào trong bồn tắm cùng cô dây dưa ở một khối, cởi áo khoác của mình, hai cổ thân thể trần trụi dán vào nhau.

Sự đoạt lấy của hãn tới cuồng mãnh mà đột nhiên, khiến cô khiếp đảm lui lại, không khỏi kháng cự cầu yêu của hãn.

Phát hiện người trong lòng tựa hồ sợ hãi, Lôi Đình Lạc thả mềm lực đạo, sửa thành tiến hành theo chất lượng, nếu cô lấy tay chống đỡ, hẳn liền hôn tay cô, gần hơn khoảng cách hai người, nếu cô nghiêng mặt, như vậy hẳn liền hôn lên cổ của cô, không cho cô có không gian lảng tránh, chỉ muốn khơi mào nhiệt tình của cô.

Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào, chiếu rọi hai cổ thân mình dây dưa, cô thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh trăng, hình ảnh nguyên bản rõ ràng dần dần trở nên mơ hồ, cô muốn cho mình chuyên chú vào cảnh sắc ngoài cửa sổ, không bị bóng đen kia thổi quét trầm luân. Nhưng hẳn tựa hồ xem thấu ý tưởng của đôi tròng mắt trong sáng, cho nên vươn tay cầm mặt của cô nhìn thẳng vào chính mình, tiện đà thả xuống khí phách hôn sâu, coi như đang tuyên cáo lòng của cô và suy nghĩ của cô, vĩnh viễn chỉ có thể là một mình hẳn.

Phân không ra là mồ hôi hay là nước, hẳn cố chấp ở trong này muốn cô, chung quy cô chỉ có thể nhắm mắt lại, vô lực nằm ở trong lòng Lôi Đình Lạc.

.....

Đình Húc Nhâm kích động chạy tới phòng cục trưởng, trong tay cầm lấy thư Tương Bình để lại cho hẳn trước khi rời đi, việc không nói mà đi của cô hẳn không thể chấp nhận, hẳn biết đây nhất định liên quan cục trưởng.

"Vì sao lại giao nhiệm vụ cho Tương Bình? Ông biết rõ cô ấy bị mất trí nhớ, theo quy định hẳn là cô ấy phải rời khỏi nhiệm vụ để đi trị liệu!" Hẳn chất vấn cục trưởng, tức giận đóng cửa lại.

Cục trưởng ngẩng đầu liếc mắt nhìn hẳn, buông công văn, đơn giản dựa vào lưng ghế, lạnh nhạt nói: "Đây là chuyện cô ấy tự nguyện, tôi cũng

không có bức cô ấy, chẳng qua tôi chỉ nói cho cô ấy ngọn nguồn sự tình thôi."

"Tôi không tin!" Hãn kích động đánh lên cái bàn.

Cục trưởng trầm mặt xuống. "Đừng quên tôi là cấp trên của cậu, chú ý thái độ của cậu."

"Tôi vô tình mạo phạm, nhưng ấy cô chỉ để lại một phong thư cho tôi liền đi mất, Tương Bình sẽ không làm như vậy."

"Cô ấy mất đi trí nhớ, chúng ta bất luận là ai đối với cô ấy mà nói cũng vì thế mà thành người mới gặp mặt, cậu tưởng cô ấy đối người mới gặp mặt sẽ có cảm tình sâu đậm sao?"

Đinh Húc Nhâm không nói gì phản bác, nhưng hãn vẫn không thể chấp nhận Tương Bình đi mà không nói lời nào như thế, chỉ đơn giản lưu lại thư giải thích lý do.

Cục trưởng trấn an nói: "Tôi có thể hiểu tâm tình của cậu, bạn gái lại biến mất, hơn nữa lại đầu nhập vào bên trong nhiệm vụ, nếu tôi là cậu nhất định không thể yên tâm, bất quá cá tính của Tương Bình cậu cũng hiểu, cho dù bị mất trí nhớ, cô ấy vẫn là cô ấy, bản tính tuyệt không thay đổi, cũng sẽ không vì tôi nói mấy câu mà bị thuyết phục, tôi tin trong thư cô ấy có giải thích qua với cậu ý nghĩ của cô ấy."

"Rốt cuộc. . . . Cô ấy đi làm nhiệm vụ gì?"

"Tôi nói rồi đây là cơ mật, thật xin lỗi, tôi không thể tiết lộ."

Đinh Húc Nhâm nắm chặt tay, không khí cứ giăng co như vậy, nếu không có được lời giải thích rõ ràng thì hãn sẽ không chịu.

Cục trưởng hiểu tính hẩn, nên trước tiên dịu đi sắc mặt nói ngọt khuyển bảo. "Tương Bình cũng là cấp dưới của tôi, tôi với cậu đều lo lắng cho an nguy của cô ấy, nếu không phải cô ấy kiên trì, tôi cũng sẽ không đáp ứng. Yên tâm đi, cô ấy sẽ bình an, tuy rằng không thể lộ ra cơ mật, nhưng nếu có tin tức, tôi sẽ cho cậu biết tình hình của cô ấy ngay."

Miễn cưỡng xem như thuyết phục Đinh Húc Nhâm, sau khi phái hẩn rời đi, nụ cười trên mặt cục trưởng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt thâm trầm. Tuyệt không thể để cho Đinh Húc Nhâm biết nhiệm vụ hiện tại của Sở Tương Bình, nếu để hẩn biết chỉ có chuyện xấu mà thôi, trừ bỏ Sở Tương Bình không người nào có thể hoàn thành nhiệm vụ này, vô luận như thế nào không thể không tìm được con chip.

Vẻ mặt Đinh Húc Nhâm sa sầm bước ra khỏi phòng cục trưởng, hẩn quyết định, nếu cục trưởng không chịu nói cho hẩn tin tức của Tương Bình, như vậy hẩn sẽ dùng cách thức của mình đi điều tra, hẩn không thể lại mạo hiểm phiêu lưu mất đi người yêu, tuy rằng làm như vậy sẽ phạm kỷ luật, nhưng lần này, cho dù sau đó bị xử phạt giáng chức, hẩn cũng muốn đem hết toàn lực bảo hộ cô.

Biệt thự họ Lô

Tương Bình chậm rãi mở mắt ra, rèm cửa sổ lý lộ ra mấy phần ánh sáng rất nhỏ, cô không khỏi nghi vấn thời khắc hiện tại, nghĩ rằng hẩn là sắp giữa trưa!

Cô ngồi dậy, muốn xốc lên một ít vải màn rất nặng, nhưng mũi chân còn chưa chấm đất, liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ kéo quay về.

"Đi chỗ nào?" Lô Đình Lạc ôm cô, dùng giọng điệu giữ lấy hỏi.

"Trời đã sáng."

"Thì tính sao, không được xuống giường." Quyển luyến hôn da thịt của cô, hẳn vui với việc chường thụ cảm giác thân mật.

Hai ngày không cạo râu, râu của hẳn chà xát cổ của cô, làm cô ngứa khó nhịn.

"Đừng như vậy." Cô nhẹ giọng kháng nghị, lại đổi lấy ý cười bên miệng hẳn.

"Bộ dáng em vừa tỉnh ngủ thật mê người." Hẳn mê luyến mùi thơm của cơ thể cô cùng sương mù xinh đẹp vừa tỉnh.

Tương Bình nhẹ nhíu mày, từ sau khi trở thành người phụ nữ của Lôi Đình Lạc, ngày ngày đêm đêm ôm cô mà ngủ, tựa hồ tinh lực dùng không hết, khiến cô căn bản không có cơ hội đi điều tra cái gì.

"Nên ngồi dậy, anh không thể luôn ở trong này."

"Em không thích?" Ánh mắt nhìn cô thực sắc bén.

"Anh là người bạn rộng.. . ở cùng tôi sẽ chậm trễ chính sự." Cô giải thích, nhắc nhở chính mình không thể có vẻ mặt kháng cự, miễn cho hẳn hoài nghi.

"Không có chuyện gì quan trọng hơn là cùng với người phụ nữ của tôi, đối với tôi mà nói đây mới là chính sự." Thân thể phụ nữ là ôn nhu hương làm người ta say mê nhất, tay không an phận lại đưa lên đùi của cô lần nữa, cố ý vô tình đùa, cô nhịn không được cầm chặt tay hẳn.

Lôi Đình Lạc giương mắt ngóng nhìn cô, đột nhiên hiểu, khóe miệng vẽ ra đường cong. "Thì ra đùi là chỗ mẫn cảm của em."

Ánh mắt có chút tà khí của hẳn khiến cô bất an, muốn bảo trì khoảng cách, nhưng Lôi Đình Lạc có dễ né như vậy sao? Hẳn liên tục xấu xa sờ đùi

của cô...

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Không cần." Cô kháng nghị, không muốn cũng không nguyện bị hấn khiêu khích như thế, người đàn ông này đã sờ lần toàn thân cô, hiện tại lại vẫn được một tác lại muốn tiến một thước thăm dò chỗ mẫn cảm của cô.

Lôi Đình Lạc đâu có thể nào buông tha cô như vậy, hai tay bắt đầu dò xét mỗi một tác da thịt toàn thân cô, trừ bỏ đùi, còn phát hiện eo của cô cũng thực mẫn cảm, không để ý sự cự tuyệt của cô, lại bướng bỉnh gãi vào chỗ mẫn cảm của cô.

Không muốn bị hấn phát hiện nhược điểm này, Tương Bình ẩn nhẫn xúc động muốn cười, đồng thời ngăn cản hành vi bá đạo của hấn. Nhưng mà càng ngăn cản, liền càng kích khởi dục vọng khiêu chiến của hấn.

Đánh không lại sức mạnh của hấn, Sở Tương Bình đơn giản lạnh nhạt đáp lại, ít nhất cô còn có đủ sự chịu đựng để kiêu ngạo, chờ hấn cảm thấy tự tìm mất mặt sẽ dừng tay.

Nhưng không thể tưởng được hấn đáng giận đến cực điểm, đột nhiên ngưng động tác làm cho người ta nghĩ đến hấn buông tha cho, đợi cô mới buông lỏng, liền dùng tốc độ trở tay không kịp tấn công vào phần eo của cô.

"Dừng tay —" Cô bị hấn bức cười, phát ra kháng nghị.

"Em rất cực nỡ nụ cười, tôi thích nhìn em cười."

"Muốn tôi cười nói một tiếng là được, không cần như vậy, tha tôi đi!"

"Cái đó không giống, em không có lòng phòng bị, cười rộ lên thập phần mê người."

Tương Bình vội vàng bắt lấy tay hắn, mười ngón giao nhau quấn quít lấy, làm như vậy ít nhất có thể ngăn cản hắn tiếp tục mãnh liệt, cô thở hỗn hển, bị hắn lấn quan lấn lại như vậy, kế hoạch nghĩ kỹ ban đầu đều rối loạn. Vốn hy vọng hắn nhanh chóng rời đi để cho mình có cơ hội điều tra, kết quả lại thành tiết mục tán tỉnh.

Ngực cô kịch liệt phập phồng, vừa mới náo loạn, đem chần đá xuống giường, lộ ra thân thể trần trụi, hai người mười ngón giao lấy nhau, cô ở dưới mà hắn ở trên, cảnh sắc này thực mê người. Con người hắn dần dần biến thâm, cuối xuống hôn lên.

Ý đồ thực hiểu được, hắn vẫn còn chưa hết ý.

"Đợi chút — ô —" còn không kịp chống lại đòi hỏi của hắn, nụ hôn của hắn liền bá đạo hạ xuống môi của cô. Cô nhú mào, không thể nào, tiếp tục như vậy chỉ sợ lại là mây mưa thất thường vô tận.

Ngoài cửa hợp thời vang lên tiếng đập cửa, khiến cho hắn đành chỉ đoạt lấy.

"Ai?" Lôi Đình Lạc thập phần không vui, là người nào không biết sống chết tới quấy rầy?

Ngoài cửa truyền đến tiếng báo cáo khiếp sợ của thủ hạ. "Anh Lạc, anh có điện thoại."

"Kêu đối phương một giờ sau lại gọi tới."

"Là điện thoại của Chu tiên sinh."

Thủ lĩnh tổ chức tự mình gọi đến, không ngừng cũng không được, tuy rằng không tình nguyện nhưng không có biện pháp. "Chờ tôi."

"Uh." Cô gật đầu, đợi Lôi Đình Lạc đi ra ngoài, cuối cùng có thể thở ra thật lớn. Chu Siêu sinh thực rõ ràng là chỉ lão đại trùm thuốc phiện Chu Siêu, điều này chứng tỏ cô có chuyện có thể tra xét.

Khi Lôi Đình Lạc trở lại trong phòng cô đã mặc quần áo, ngồi ở trước kính làm bộ chải đầu, Lôi Đình Lạc thì thay tây trang, xem ra là muốn ra ngoài.

"Anh muốn đi ra ngoài?" Cô hỏi.

"Lão đại tìm anh đi họp, rất nhanh sẽ trở lại."

"Mang em đi được không, em muốn đi theo anh." Cô mềm mại cầu xin, giống một cô bé.

"Em thật sự muốn đi?"

"Uh, em muốn đi theo bên cạnh anh."

Chăm chú nhìn cô thật lâu sau, Lôi Đình Lạc rốt cục đồng ý. "Được rồi, chỉ là nhớ kỹ, đi theo bên cạnh anh, trăm ngàn đừng rời khỏi anh."

"Được." Tương Bình cảm thấy mừng thầm, thừa dịp này có thể nhìn trộm tổng bộ của tổ chức trùm thuốc phiện, cơ hội này rất khó.

Nơi bọn họ đến là một công trình kiến trúc ở trên núi vùng ngoại thành, nơi hẻo lánh mà hoang vắng.

Chu Siêu triệu tập người đứng đầu các khu, mục đích của lần tụ hội này là muốn trưng cầu ý kiến của mọi người đối với việc tổ chức họp tác cùng Nam Hàn.

"Bên Nam Hàn muốn tăng tiền, nhưng đối phương công phu sử tử ngoạn, nếu lần này đáp ứng yêu cầu của bọn họ, chỉ sợ về sau bọn họ sẽ càng ăn đến xương cốt, được một tấc lại muốn tiến một thước, nhưng nếu không đáp ứng, chúng ta sẽ mất đi cả khối bánh lớn, tôi muốn nghe ý kiến của các cậu một chút." Chu Siêu ngồi ở vị trí chủ tọa chậm rãi nói.

"Phân chia 6-4, đối phương cứ nhiên muốn 6 phần, đương nhiên không thể đáp ứng." Một người đứng đầu trong đó đưa ra cái nhìn.

"Đúng vậy, lão đại, nếu chúng ta đáp ứng thì thật sự bị đối phương ăn chắc." Một người đứng đầu khác cũng phụ họa.

"Vấn đề là nếu mất đi khối bánh lớn này, trừ bỏ chúng ta, bên Philippines đối tuyến Nam Hàn này cũng rất có hứng thú, nếu để cho bọn họ đoạt tuyến này, muốn đưa quân vào Nhật Bản và đại lục sẽ dễ dàng, đối với chúng ta là một uy hiếp lớn!"

"Xác thực, kỳ thật chia 6-4 chúng ta cũng không phải không có lợi nhuận, chỉ sợ vì nhỏ mất lớn, mất nhiều hơn được."

Thảo luận lại lần nữa lâm vào cục diện bế tắc, mọi người ý kiến khác nhau, không cam lòng bị đối phương đi lên trên nhưng cũng không dám liều kết luận.

"Xem ra chúng ta phải cùng đối phương nói chuyện, nghĩ biện pháp thuyết phục bọn họ đồng ý điều kiện của chúng ta." Chu lão đại nói, vấn đề lại vòng trở lại điếm bắt đầu.

Lúc này Hùng Bưu đứng lên hăng hái hét to. "Lão đại, làm gì chịu thiệt đối phương? Thế lực của chúng ta ở Đông Nam Á bọn họ cũng không phải không biết, nếu không hợp tác với chúng ta, cũng là tổn thất của bọn họ, đối phương là đang cố ý làm chúng ta sợ!"

"Ý của cậu là —"

"Vẫn là chia 6- 4, đồ là chúng ta ra, đương nhiên kiên trì chia 6 phần, đồng thời lén chèn ép Philippines, để cho bọn họ biết ai mới là lão đại ở Đông Nam Á, bảo bọn hắn an phận chút!"

Chu lão đại trầm ngâm một lát, ánh mắt dời về phía Lôi Đình Lạc thủy chung trầm mặc. "Đình Lạc, ý tứ của cậu thì sao?" Ánh mắt của mọi người toàn bộ chuyển hướng hẳn.

Lôi Đình Lạc rướn thân thể lười biếng, lạnh nhạt nói : "Giao dịch mua bán, ích lợi phải chú ý, nhưng cái tình cũng không thể đắc tội, mua bán phải làm tất cả vui mừng sau này mới có thể đàm phán tiếp, đối phương công phu sư tử ngoạm, chưa hẳn hoàn toàn vì tiền, theo tôi thấy bọn họ chủ yếu là muốn thí nghiệm hạn độ của chúng ta ở đâu, dù sao đây là lần đầu tiên mua bán, cả hai cũng không hiểu biết đối phương."

"Cậu có kế hoạch gì?"

"Còn chưa có kế hoạch."

"Không kế hoạch nói cái rắm!" Hùng Bưu cười nhạt. "Nói nửa ngày mà đang nói vô nghĩa!"

Lôi Đình Lạc không giận ngược lại cười. "So với có người dùng não heo tự hỏi, không để ý hậu quả thì tốt hơn."

"Mày nói cái gì!" Hùng Bưu không cam lòng bị sỉ nhục nhảy dựng lên, tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, ngay cả những người khác cũng cười ra theo.

Chu lão đại nghiêm khắc quát Hùng Bưu, không cho phép hắn lỗ mãng, quay đầu nói với Lôi Đình Lạc : "Cậu tiếp tục nói, tôi muốn nghe một chút xem."

"Là người luôn luôn có nhược điểm, tôi nghe nói thủ lĩnh đối phương háo sắc thành tánh."

"Dùng phụ nữ?" Chu lão đại nhíu mày.

"Ở bên gối nói nhỏ có khi so với đàm phán còn hữu hiệu hơn, chỉ cần sự kiên trì của đối phương buông lỏng, chúng ta lại dành nhiều ngon ngọt cho đối phương hơn một chút, muốn thỏa thuận điều kiện hẳn là không thành vấn đề."

Chu lão đại gật đầu, phương thức này thực có thể làm. "Vấn đề là làm sao tìm được một người phụ nữ ngoài việc xinh đẹp còn phải có mưu lược, nhưng người phụ nữ xinh đẹp lại thông minh cũng không nhiều."

Hùng Bưu thừa cơ xen mồm nói: "Bên cạnh mày không phải vừa vặn có người thượng đẳng để chọn, đem người phụ nữ của mày cống hiến ra không phải được sao."

Ánh mắt Lôi Đình Lạc nháy mắt thả ra khí xơ xác tiêu điều. Hùng Bưu cười đến cuồng vọng, cuối cùng hòa nhau một phần, dù sao trước mặt mọi người Lôi Đình Lạc cũng không dám làm gì hẳn.

Hùng Bưu chỉ lo há mồm cười to, không chú ý tới ánh mắt Lôi Đình Lạc nháy mắt thả ra khí xơ xác tiêu điều, đột nhiên, cổ họng Hùng Bưu cảm thấy một vật lạ bắn vào, vội ôm lấy cổ ho khan. "Cái gì. . . Cái gì vậy?"

"Miệng của mày rất thối, tặng mày một hạt cứt chuột, lấy độc trị độc có thể tiêu trừ miệng thối." Lôi Đình Lạc cười lạnh nói, cứt chuột kia đương nhiên là hẳn đưa tặng.

"Họ Lôi kia! Mày không muốn sống nữa hả!" Hùng Bưu nổi trận lôi đình, làm bộ hướng hẳn tiến lên, lão đại khác vội vàng ngăn cản hẳn miễn cho làm càn.

"Không thích cắt chuột? Cắt gián như thế nào?"

Hùng Bưu giống như một con chó điên, hận không thể cắn chết hẳn, lập tức hướng Chu Siêu kháng nghị: "Lão đại! Họ Lôi hơi quá đáng, tôi muốn quyết đấu với hắn, món nợ của tôi và hắn hôm nay không thể không tính!"

"Là cậu chọc hắn trước, tự mình chuốc lấy cực khổ, lui ra ngoài!"

"Không có nghe đến mệnh lệnh của tôi?" Vẻ mặt Chu Siêu âm trầm, đó là điềm báo hắn bực mình.

Hùng Bưu cắn răng, tức giận đến sắc mặt xanh mét, bỏ tay những người khác ra, căm giận xoay người rời đi.

Hùng Bưu đi rồi, một bàn hội nghị lại quay về bình thản.

Lôi Đình Lạc tiếp tục đề tài vừa rồi. "Chọn người không là vấn đề, tôi có thể tìm được người thích hợp, chỉ là ở phương diện bàn điều kiện với Nam Hàn, tôi hy vọng cho đối phương nhiều lợi ích hơn chút, phương diện này cần Chu tiên sinh đồng ý."

Chu Siêu hiểu được ý tứ của hắn, đứng lên tuyên bố. "Hội nghị hôm nay dừng ở đây, mọi người có thể rời khỏi. Cậu —" chỉ vào Lôi Đình Lạc. "Đi theo tôi."

Loại bỏ người khác, Chu Siêu trực tiếp đưa Lôi Đình Lạc vào phòng bí mật nói chuyện, thể hiện ra việc coi trọng cùng tín nhiệm với hắn lại thăng một bậc. Hai người vào văn phòng cá nhân của Chu Siêu, nơi này có chuyên gia hầu hạ, rượu nổi tiếng cùng xì gà dâng lên trước mắt, Lôi Đình Lạc bắt đầu nói ra kế hoạch bước đầu của hắn, nghe được Chu Siêu liên tiếp gật đầu.

"Chuyện này liền giao cho cậu làm."

"Vâng!"

"Cậu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tôi thực coi trọng cậu, nếu chuyện này làm xong, tôi sẽ khen thưởng cậu."

"Cám ơn Chu tiên sinh."

Chu Siêu hút xì gà hít vào thổi khói ra, đột nhiên chú ý tới Lôi Đình Lạc chỉ nếm rượu chứ không hút thuốc.

"Như thế nào, đến bây giờ còn cấm ư?"

Hắn cười mà không đáp, Chu Siêu cũng không ép hắn, nói xong chính sự rồi kế tiếp nói chuyện việc nhà.

"Nghe nói cậu có phụ nữ?"

"Đúng vậy." Lôi Đình Lạc cười nói. Chu lão đại biết chuyện này cũng không ngạc nhiên, hắn luôn luôn hiểu nhiều.

"Luôn luôn rất ít nghe qua cậu truyền chuyện xấu, cũng không gần nữ sắc."

"Tôi thích có phụ nữ ổn định, cái này đúng khẩu vị của tôi."

"Phải không?" Chu Siêu thở dài. "Con gái của tôi gần đây tranh cãi ầm ĩ không ngớt, chuyện cậu bao dưỡng phụ nữ đã kích rất lớn đối với nó, kỳ thật đàn ông có ba vợ bốn cô hầu là chuyện bình thường, nguyên bản tôi có ý đem nó tác hợp cho cậu."

"Được Chu tiên sinh để mắt, nhưng trước mắt tôi chỉ có hứng thú với người phụ nữ kia, chỉ sợ là phải phụ ý tốt của ngài rồi."

Lúc này đột nhiên chuông rung mãnh liệt, biểu thị có người xâm nhập nơi không nên xông vào, tất cả mọi người lập tức cảnh giới lên. Không bao

lâu, thủ hạ của Chu Siêu bắt được phần tử lên vào, không phải người khác mà là Sở Tương Bình.

Cô bị đưa vào trong một phòng thẩm vấn, bên trong có năm người, một người đàn ông trong đó lấy roi da, vừa thấy liền biết người này là thủ lĩnh.

"Cô là ai? Là người bang phái nào? Nói!" Người đàn ông cầm đầu quát hỏi.

"Anh hiểu lầm, tôi không phải phần tử lên vào." Tương Bình nhu nhược nói. Vốn định thừa dịp Lôi Đình Lạc họp để đi chung quanh điều tra hư thật của tổng bộ trùm thuốc phiện này, nhưng mà cô quá mức sơ suất, tránh thoát máy quay phim giám thị, lại đụng phải tuyến chuông hồng ngoại cảnh giới, phòng vệ nơi này so với trong tưởng tượng của cô còn nghiêm mật hơn.

"Cô không biết nơi này là cấm địa sao? Lén lút nhất định có vấn đề."

"Tôi không cẩn thận lạc đường, không biết nơi này không thể vào."

"Xem ra không cho cô ném mùi đầu khổ cô sẽ không nói lời thật, trói cô ta lại." Người đàn ông mệnh lệnh những người khác, nắm roi, thực rõ ràng bọn họ tính động hình phạt riêng.

"Cô tốt nhất mau khai, bằng không trên da thịt trắng nõn mềm mịn của cô sẽ thêm một vết sẹo khó coi."

Người đàn ông huy roi da hung tợn uy hiếp, nhưng tay mới giơ lên, lại lập tức bị một cánh tay cường tráng khác bắt lấy.

Lôi Đình Lạc lạnh lùng trừng mắt hăn, trầm thấp nói: "Nếu trên người cô ấy có một vết thương, tôi sẽ hoàn trả cho cậu gấp mười."

Dễ dàng đoạt đi roi trên tay hắn để tại một bên, hắn đem Tương Bình kéo vào trong lòng.

"Anh không thể mang cô ta đi, cô gái này rất khả nghi." Người đàn ông ngăn cản đường đi của bọn họ, hắn phụ trách bảo vệ an toàn nơi này, tuyệt đối không buông tha nhân vật khả nghi.

"Cậu cho là cậu đang nói chuyện với ai?" Lôi Đình Lạc cười lạnh, ánh mắt có tính uy hiếp mờ mờ.

Khiếp sợ khí thế lạnh như băng tà liễm của hắn, tên đó không khỏi do dự.

"Sao lại thế này?" Chu Siêu theo sau vào hỏi thủ hạ.

"Chu tiên sinh, cô gái này xâm nhập cơ sở dữ liệu, chúng tôi đang thẩm vấn cô ta, nhưng Lôi tiên sinh.. ."

Chu Siêu chuyển hướng Lôi Đình Lạc hỏi: "Là như thế này sao?"

Lôi Đình Lạc không chút hoang mang cười nói: "Người phụ nữ của tôi đang chơi trốn tìm với tôi, cô ấy thích nhất như vậy." Ôm chặt giai nhân trong lòng, sủng nịch hỏi: "Em nhất định là lạc đường, phải không?"

"Phải . . . , em không biết nơi này không thể tùy ý đi lại. . ."

"Em thật sự là bướng bỉnh, cố ý ân núp để cho anh lo lắng, nhưng nơi này không phải nơi có thể chơi đùa, muốn đùa chúng ta trở về đùa tiếp, ha?"

"Thực xin lỗi. . ."

"Vẫn rất khả nghi, Chu tiên sinh, không thể để cho cô ta đi." Người đàn ông nhắc nhở thủ lĩnh.

"Cô ấy là người phụ nữ của Lôi Đình Lạc tôi, ai vô lễ với cô ấy chính là đối địch với tôi, hiểu không?" Ngữ khí bình thản, tiềm tàng một cỗ khí thế khiếp người, ánh mắt sắc bén của Lôi Đình Lạc bắn về phía tên đàn ông không biết sống chết kia, hắn nói như vậy cũng tương đương làm tuyên thệ với mọi người, mạng Sở Tương Bình là của Lôi Đình Lạc hắn, ai dám động đến cô — giết không tha!

Chu Siêu ra hiệu cho thủ hạ an tâm một chút chớ vội nóng nảy, một đôi con người tinh nhuệ đánh giá cô, thật là cô gái rất đẹp.

"Cô ấy chính là cô gái cậu hơn một năm mới tìm được?"

"Đúng vậy."

Chu Siêu cân nhắc tình thế, vì một người phụ nữ mà mất đi một ái tướng cũng không đáng giá, huống chi cô ta chỉ là một cô gái, thoát nhìn mảnh mai không hề có tính uy hiếp.

"Mang cô ấy trở về đi, bảo cô ấy lần sau đừng phạm vào nữa."

"Cám ơn." Lôi Đình Lạc mỉm cười, đem giai nhân hộ vệ ở dưới cánh tay lướt qua mọi người.

Trước khi đi, Chu Siêu ngụ ý sâu xa ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Hồng nhan họa thủy, đừng quá mê luyện phụ nữ."

"Hiểu được." Hắn cười cười, ôm người đẹp rời đi.

Ở trên đường đi về Tương Bình thủy chung trầm mặc, Lôi Đình Lạc cũng không có chất vấn cô bất cứ chuyện gì, nhưng cô sẽ không ngây thơ cho rằng Lôi Đình Lạc thật sự tin tưởng chính mình đang chơi trốn tìm, có lẽ hắn bắt đầu hoài nghi cô.

Nhưng mà, Lôi Đình Lạc lại cái gì cũng không hỏi, chỉ ôm cô hôn sợi tóc của cô, yêu thương nói: "Thật đáng thương, em nhất định sợ hãi, anh nên sớm nhắc nhở em một chút, chỗ đó trang bị rất nhiều tuyến hồng ngoại phòng trộm, không thể tùy tiện xông loạn."

"Xin lỗi... Làm anh thêm phiền toái."

"Không có gì đáng ngại, là bọn hã quá kinh hãi việc nhỏ thôi, không có gì quan trọng, với lại trang bị nhiều máy phòng trộm cố ý dẫn dắt đi lực chú ý của người khác."

Hả? Cô ngẩng đầu nhìn hã, vẻ mặt buồn bực.

"Chu Siêu là một người cẩn thận tuyệt đỉnh, không có người biết tổng bộ của hã ở nơi nào, thô khôn có hang động, hã chỉ ít có ba mươi mấy chỗ ẩn thân, chỗ trang bị đầy cơ quan cùng máy phòng trộm còn nhiều, chuyện lăm đụng chuông cảnh giới thường có, cho nên em không cần tự trách."

Thì ra kia chính là che dấu tai mắt người khác, khiến cho người ta nghĩ đến chỗ đó là tổ chức trọng địa, kỳ thật tổng bộ chân chính không ở nơi đó... .

Lôi Đình Lạc rút xì gà trong túi tiền ra, đó là Chu lão đại đưa, hã đem xì gà chuyển giao cho tài xế đằng trước, tài xế thụ sủng nhược kinh nói cảm ơn.

Từ kính sau, hã ngăm đến người đẹp hơi nhú mày, cúi đầu nhẹ hỏi: "Vì sao nhú mày?"

"Không có gì." Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Lôi Đình Lạc ở bên tai cô nhẹ phẩy. "Yên tâm đi, anh không hút thuốc."

"Vì sao?" Không thể tưởng được hần nhìn ra tâm tư của cô.

"Bởi vì người phụ nữ anh yêu ghét mùi đó."

Cô kinh ngạc, sao hần lại biết thói quen của cô, hần cũng không phải người thân mật gì của cô làm sao có thể.. ? Quên đi, cái này cũng không phải bí mật gì lớn, trước khi mất đi trí nhớ cô vẫn làm vũ nữ làm năm vùng, Lôi Đình Lạc là khách quen, hần đương nhiên sẽ biết.

"Suy nghĩ cái gì?" Nâng mặt của cô lên, Lôi Đình Lạc nhíu mày hỏi.

"Các người thật đáng sợ, khiến cho người ta không tự giác thần kinh khẩn trương."

"Ngay cả anh cũng sợ sao? Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, tuyệt không cho em chịu một chút thương tổn nào." Hần cúi đầu hôn cô, hấp thu mật nước trong cặp môi thơm.

Tương Bình nhẹ nhàng từ chối, vươn tay ngăn trở đôi môi đến gần của hần.

"Làm sao vậy?"

"Đừng ở trước mặt những người khác." Trên xe trừ bỏ bọn họ, còn có tài xế.

"Thẹn thùng?" Hần cười đến tà khí.

"Em cũng không có hứng trí biểu diễn trước mặt người khác."

"Được, anh xoá sạch ánh mắt của hần." Cầm lấy súng chỉ hướng cái gáy tài xế.

Tương Bình sợ hãi, tài xế cũng bị dọa trắng mặt.

"Không cần! Em.. . Em không sao cả!" Kinh hoàng bắt lấy cánh tay của hắn, người này điên rồi!

Kinh hoàng của cô đối lấy hắn càng làm hắn điên cuồng cười.

"Anh đùa giỡn với em, em có thể cho là thật sao, thật đáng yêu."

"Không buồn cười chút nào." Cô tức giận kháng nghị.

Lôi Đình Lạc đè cái nút xuống, tấm ngăn tự động dâng lên, tách rời ra tầm mắt sau của tài xế, nụ hôn khí phách của hắn rơi xuống, nuốt tất cả kháng nghị của cô.

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đình Húc Nhâm quyết định dùng phương thức của mình đi điều tra tin tức của Tương Bình. Để che giấu, hẳn tìm tới bạn tốt là Bạch Thiệu Phàm đang làm việc tại cục hình sự quốc tế.

Hai người bạn họ từ thời kì trung học đã là bạn tốt, không hẹn mà cùng ghi danh trường học cảnh sát, sau phân ra ở đơn vị khác nhau, bởi vì công việc bận rộn, bình thường cũng khó liên lạc.

Bạch Thiệu Phàm đi vào phòng khách, vừa thấy bạn tốt lập tức tiến lên bắt tay hàn huyên một phen.

"Cậu bận rộn, sao lại có thời gian rảnh tới thăm tôi?"

"Vô sự không lên Tam Bảo điện, tôi có việc nhờ cậu." Nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng, Đình Húc Nhâm gọn gàng dứt khoát nói ra mục đích mà mình tới đây.

"Cậu vẫn không thay đổi, chúng ta hồi lâu không gặp, ít nhất trước tiên cũng nói về vài lời cảm động chứ!"

"Tôi không thích nói lời vô nghĩa không liên quan, chỉ là nếu cậu muốn nghe lời —"

"Ha ha. . . Không cần." Bạch Thiệu Phàm cười khở. Đặc sắc lớn nhất của bạn tốt này của hẳn đó là cá tính ngay thẳng trắng đen rõ ràng, bởi vậy ở thời học sinh liền dành được phong là "người mặt sắt".

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn lên nói với cậu."

Từ biểu tình nghiêm túc của bạn tốt liền biết có việc xảy ra, vì thế Bạch Thiệu Phàm dẫn hẳn vào văn phòng riêng, đề xuống bộ đàm phân phó thư ký nghiêm cấm người khác quấy rầy, sau khi ngồi vào chỗ của mình mới mở miệng. "Nói đi, muốn nhờ vả tôi cái gì?"

"Phàm là vụ án quốc tế cậu đều rõ như lòng bàn tay, phải không?"

"Có thể nói như vậy."

"Vụ án về Chu Siêu trùm thuốc phiện lớn nhất Đông Nam Á, cậu biết bao nhiêu?"

"Tuy rằng vụ án này không phải tôi phụ trách, nhưng tôi thường chú ý động tĩnh của tổ chức này." Bạch Thiệu Phàm đại khái thuyết minh về vụ án liên quan và tình báo của tổ chức khổng lồ này.

Nhiều năm qua, cục hình sự Đài Loan vẫn muốn tiêu diệt tổ chức này, tuy rằng phá được không ít vụ án buôn lậu thuốc phiện, nhưng chỉ đánh chết mấy con ruồi bọ mà không bắt được con hổ quy án là vô dụng.

Ngoài ra căn cứ tình báo, nghe nói gần mấy năm qua Chu Siêu ngầm thu mua khoa học gia Bất Tiểu nghiên cứu phát triển vũ khí, ý đồ tiến công thị trường vũ khí, khiến cho hai nước Trung - Mỹ đấu giá thu mua kịch liệt, lại từ giữa thu hoạch món lời kếch sù.

"Thuốc phiện cùng vũ khí là hai thứ lớn làm hại thế giới, đều bị hẳn bao, người này là đứng đầu bảng xếp hạng tội ác tà trời, cho nên Trung - Mỹ ngày ngày đều chú ý tổ chức này thực chặt chẽ, nhưng hẳn quá mức giáo hoạt, rất khó tiêu diệt hẳn." Bạch Thiệu Phàm đầu đuôi gốc ngọn tự thuật xong.

Nghe xong giải thích của Thiệu Phàm, Đinh Húc Nhâm vẫn còn lâm vào trầm tư.

"Sao đột nhiên có hứng thú với vụ án quốc tế?" Thiệu Phàm chỉ là tò mò, bất quá những lời này của hắn trong lúc vô ý nhắc nhở Đinh Húc Nhâm.

"Nếu vụ án quốc tế trọng đại như vậy, sẽ không giao cho cục hình sự bình thường chứ?"

"Không nhất định, có khi vụ án quốc tế liên quan tới hình sự quốc nội, chúng tôi vẫn lễ mời cục hình sự địa phương phối hợp."

"Vụ án này có mời cục của tôi hợp tác hay không?" Đinh Húc Nhâm hỏi.

"Nếu có, cậu hắn là biết!"

"Cục trưởng không chịu lộ ra."

"Điều đó biểu thị là cơ mật, nếu là cơ mật tôi và cậu không thể hỏi đến."

"Cho nên tôi muốn xin cậu điều tra."

Bạch Thiệu Phàm sững sốt, nghiêm túc nhắc nhở: "Lén điều tra là trái pháp luật."

"Tôi biết."

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Bạch Thiệu Phàm trầm giọng nói: "Có nội tình khác hay không?" Hắn hiểu bạn tốt, Đinh Húc Nhâm cũng không phải một người biết pháp phạm pháp, trừ phi có ẩn tình khác.

"Tôi phải biết trình độ trong cục tham gia vụ án này, nếu cậu không tiện, tôi nghĩ biện pháp khác." Về mặt Đinh Húc Nhâm kiên quyết, giọng điệu biểu hiện ra đầy đủ cố chấp của hắn.

Bạch Thiệu Phàm nhún nhún vai cười nói: "Tôi hiểu được, chuyện này giao cho tôi, ba ngày sau cho cậu đáp án."

"Cảm tạ."

Không đông dài nhiều lắm, Đinh Húc Nhâm đứng lên tạm biệt bạn tốt, liền rời khỏi cục hình sự quốc tế.

Hắn vẫn có dự cảm không tốt, chỉ hy vọng kết quả không có xấu như hắn suy nghĩ, nếu nhiệm vụ của Tương Bình là phải đi năm vùng tổ chức trù thuốc phiện, hắn tuyệt đối không thể yên tâm!

Chỉ mong, suy đoán của hắn là sai.

***.....

Sau khi trở thành người phụ nữ của Lôi Đình Lạc, Tương Bình thuận lợi đánh cắp đến không ít tình báo của tổ chức trù thuốc phiện, thừa dịp Lôi Đình Lạc không ở đó, viện cái lý do lạng lẽ trở về phục mệnh, cô đem một cuộn phim giao cho cục trưởng.

"Nơi này có cứ điểm buôn bán cùng danh sách của tổ chức ở nam bộ Đài Loan." Tương Bình giải thích .

"Cô làm tốt lắm, có tình báo này, liền có thể tiêu diệt hang độc, bắt trù độc, tôi sẽ hưởng lên trên báo cáo, cô lập công, cấp trên sẽ ban huân chương cho cô."

"Tôi không muốn huân chương. . . Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, trở lại những ngày bình thản."

Cục trưởng cười nói: "Đó là đương nhiên, cô vĩ đại như vậy, cha cô ở dưới tuổi vàng có biết nhất định tự hào vì cô, nhưng quan trọng nhất là phải nhanh chóng truy ra tung tích con chip, có tin tức gì chưa?"

"Tôi kiểm tra qua chỗ ở của Lôi Đình Lạc, nhưng tìm mấy lần vẫn không ra, tôi nghĩ. . . Có lẽ hẳn không đặt ở bên người."

"Vậy sao?" Vẻ mặt cục trưởng ngưng trọng, tự hỏi một lát, đề thấp thanh âm với cô. "Hẳn hiện tại càng sùng nịch cô, lợi dụng sắc đẹp của cô moi tin tức ra từ miệng của hẳn, nghĩ biện pháp tìm ra con chip."

"Tôi tận lực thử xem..." Ánh mắt của cô trở nên lo lắng.

"Nhớ kỹ, mục đích cuối cùng của nhiệm vụ này là tìm được con chip, vô luận như thế nào đều phải nắm bắt con chip tới tay."

"Vâng!"

Tương Bình hơi gục đầu, khe khẽ thở dài, nói thực ra cô cũng không có nắm chắc có thể hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này. Khi đang tự hỏi, cô lơ đãng từ cửa sổ lầu 5 nhìn thoáng xuống một cái bóng dáng quen thuộc, Đinh Húc Nhâm đang từ bên ngoài tiến vào cửa lớn, ánh mắt của cô theo bóng dáng của hẳn mà di động, không khỏi nhìn chăm chú.

Nhận thấy cô đột nhiên trầm mặc, cục trưởng theo ánh mắt của cô nhìn xuống, thấy được người cô nhìn, không thể không đi qua nhắc nhở. "Trong lúc này tuyệt đối không thể gặp mặt hẳn, gặp mặt chỉ ảnh hưởng tâm tình, tôi sợ —"

"Tôi hiểu được, ông yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực." Cô thần nhiên mở miệng.

"Có lẽ cô cảm thấy tôi không thông tình, kỳ thật tôi cũng không nguyện ý làm như vậy, kiên quyết chia rẽ cô và Đinh Húc Nhâm là một

chuyện tàn khốc, nhưng tất cả đều là vì quốc gia cùng nhân dân, hy vọng cô có thể hiểu được." Cục trưởng thẩm thía nói vỗ bả vai của cô.

Thân ảnh Đinh Húc Nhâm biến mất ở cuối hành lang, ánh mắt của cô dờn tới xa xa. "Đối với tôi mà nói, bất luận là ai cũng đều xa lạ, căn bản chưa nói tới cảm tình, không cảm tình, cục trưởng không cần lo lắng cho tôi."

"Vậy là tốt rồi." Cục trưởng vừa lòng cười nói, tiếp tục nói xong lời trấn an.

Cô mờ mịt nhìn về phía ngoài cửa sổ, đáy lòng đã không có người hay việc có thể vương bận, trừ bỏ nhiệm vụ một chút mục tiêu cũng không có, một lòng tựa như lục bình trôi nổi, vận mệnh đem cô từ Nhật Bản dẫn tới Đài Loan, mà sau này sẽ về phương nào? Cô không biết, cũng vô pháp đoán trước. . .

Có đôi khi, cô sẽ cảm thấy mờ mịt bất lực. Ban ngày, bởi vì có nhiệm vụ có thể cho cô tạm thời quên mất loại bàng hoàng bất an này; nhưng đến ban đêm, cái loại cảm giác mờ mịt không đoán được giống một tấm lưới không kẽ hở đánh úp lại, bao phủ toàn thân cô, làm cho cô gần như thở hỗn hển vì khó thở, không phân biệt được là mộng hay là sự thật.

Cảnh trong mơ như có như không quấn quanh cô, nếu cô không trốn liền bị nguy hiểm cắn nuốt, lúc này cô sợ hãi yếu ớt, thường thường mồ hôi lạnh chảy ròng ròng tỉnh lại ở ban đêm.

Tối nay lại là một cái bóng đè tự dưng quấy nhiễu người, giống như có đồ vật gì đó đang đuổi theo cô, cô càng không ngừng trốn, cho dù dùng hết khí lực, trái tim bị đè nén thống khổ không chịu nổi, lại vẫn không thoát khỏi bóng đen thấy không rõ lại vô cùng đáng sợ kia, đang toàn lực thổi quét về phía cô, cơ hồ đập chìm chết cô.

"Không.. ." Cô suy yếu la lên, nước mắt dính ướt hai má.

Một đôi tay ấm áp lướt nhẹ qua mắt của cô, vừa dày vừa ấm áp, đem cô từ trong ác mộng kéo trở về.

Tương Bình mở hai mắt, nước mắt mơ hồ mờ lung chiếu rọi ra khuôn mặt của Lôi Đình Lạc, hắn ôm lấy cô vào trong ngực rộng rãi, nhẹ nhàng mà vỗ lưng của cô, ôn nhu nỉ non ở bên tai cô.

"Lại mơ ác mộng?"

"Uh." Cô gật đầu.

"Mơ thấy cái gì?"

"Có cái gì đang đuổi theo em. . . Thấy không rõ lắm là cái gì, thật đáng sợ." Cô nghẹn ngào.

"Không sợ, có anh ở đây, thứ gì cũng không gây thương tổn em." Lôi Đình Lạc lau đi nước mắt cho cô, săn sóc dùng chăn bao ở hai người, lặng lẽ chờ cô dịu đi cảm xúc.

Cô hấp thu cảm giác an toàn giống một đứa nhỏ, thân thể run rẩy cuộn mình ở trong lòng Lôi Đình Lạc, cảm nhận được sự bảo vệ kiên định, thời gian đi qua từng phút từng giây, thật không ngờ, lòng của cô dần dần bình phục, cảm giác sợ hãi cũng chậm rãi biến mất, cô tìm được cảm giác an toàn ở trong lòng hắn.

Sau khi cô tỉnh táo lại, bắt đầu hồi hận mình vừa mới thất thố, vì thế tách rời khoảng cách ra một chút giương mắt nhìn về phía hắn.

"Đừng khóc!" Hắn nhợt nhạt cười, ôn hòa mà trấn dật.

Cô đỏ mặt nói: "Em không sao." Không nghĩ tới mình lại giống một đứa nhỏ, thực mất mặt.

Mà hần cũng không tính để cô rời đi ôm ấp, ngược lại càng ôm sát cô, không cho bộ mặt kiên cường của cô xuất hiện quá sớm.

"Mới trước đây, anh cũng thường mơ ác mộng, thường thường sợ tới mức không dám ngủ." Hần nhẹ nhàng nói.

"Vậy sao?"

"Bởi vì là con trai, từ nhỏ cha huấn luyện anh ngủ một mình, hơn nữa phòng ở quá lớn, ban đêm chỉ cần có một chút thanh âm rất nhỏ đều có tiếng vọng lại, những người lớn không rõ, con nít thật là có sức tưởng tượng, một tiếng động nhỏ đều khiến cho chúng liên tưởng. Nhớ rõ khi anh năm tuổi, có một lần vào nửa đêm, anh nghe được một thanh âm trầm thấp khủng bố, sợ tới mức trốn ở trong chăn không dám nhắm mắt lại."

"Nga?" Cô chuyên chú nghe, tò mò tình huống kế tiếp.

"Liên tục vài ngày anh cũng nghe được tiếng hô trầm thấp đáng sợ kia, lúc ấy anh còn tưởng khủng long ra đảo, bởi vì thật sự rất giống tiếng kêu của khủng long trong phim hoạt hình."

"Sau đó thì sao?"

"Dù sao lòng hiếu kỳ của con nít mạnh, vì thế anh quyết định đi tìm hiểu rõ ràng thanh âm kia rốt cuộc từ nơi nào truyền tới, bởi vậy cố lấy dũng khí xuống giường đi dò xét đến tận cùng, theo thanh âm chậm rãi tới gần, thanh âm kia cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng anh đã phát hiện khủng long."

"Ở nơi nào?" Cô mở to mắt tò mò nhìn hần, chờ mong đáp án thần bí.

Hần đè thấp cổ họng nói: "Thì ra con khủng long kia ngủ ở bên cạnh mẹ của anh, đang giương miệng phát ra tiếng ngáy thật lớn!"

Cô sững sốt, chỉ chốc lát sau bật cười, hãnh thành công khiến cho cô tức cười.

"Từ khi đó, anh sẽ không sợ mơ ác mộng nữa, bởi vì anh đã biết nguyên nhân." Hãn cười nói.

"May mắn anh không ngáy giống cha anh, bằng không ngay cả cơ hội nằm mơ em cũng không có."

Tương Bình dựa vào trong ngực hãn, hai người có một câu không một câu trò chuyện, nghe giọng nói nhỏ nhẹ của hãn thổi qua bên tai, một đầu tóc mềm mại vì hãn vỗ về chơi đùa mà cảm thấy ấm áp thoải mái, tựa như thôi miên, khiến cô ngay cả tiếng nói đều dần dần trở nên nhỏ giọng, mí mắt càng ngày càng nặng.

Thực rõ ràng, cô càng ngày càng buồn ngủ, lại sinh lòng sợ hãi mà mạnh mẽ chống lại không dám ngủ.

"Ngủ đi, anh sẽ nhìn em, không cho ác mộng có cơ hội." Hãn nhẹ nhàng cam đoan ở bên tai cô.

Thực kỳ dị, cô lại tin tưởng hứa hẹn của hãn, dựa trong lòng ngực, không bao lâu liền an tâm ngủ.

Hôm sau

Mặt trời lên cao, Tương Bình chậm rãi mở mắt đẹp mờ mịt.

"Tỉnh? Chào buổi sáng." Hãn cười ấm áp như ánh mặt trời vừa lên.

Cô sững sốt, sau khi tỉnh lại khi phát hiện chính mình đang gối lên tay của hãn, mà Lôi Đình Lạc không biết tỉnh bao lâu, cứ như vậy nhìn cô.

"Sớm. . ." Thẹn thùng không hiểu nổi lên trong lòng, tuy rằng hàng đêm cùng giường mà ngủ với hãn, nhưng cô vẫn không quen bị hãn nhìn

chăm chú như vậy.

"Ngủ có ngon không?"

"Uh.. . Nhờ phúc của anh."

Bởi vì đêm qua ngủ sâu, trong cơn người có sương mù vừa thức tỉnh, trong cổ họng chưa mở mang chút khăn khăn, lúc này cô không thể lập tức đội mặt nạ phòng bị, ngược lại có vẻ mảnh mai hồn nhiên, vừa nghĩ tới đủ loại đêm qua, đột nhiên có chút ngỡ ngàng, cô dĩ nhiên là bị hấn dỗ ngủ

"Sắc mặt hồng hào, xem ra là có ngủ đủ." Hấn ở trên trán cô hôn xuống, vừa lòng bộ dáng ngủ đủ của cô.

"Anh. . . Tỉnh thật lâu?"

"Một giờ trước đã tỉnh."

Ý tứ hấn thường thức cô một giờ. Tương Bình không được tự nhiên kéo chăn che khuất một nửa mặt, lo lắng tưởng ngủ của mình có chỗ không thoả đáng.

Nhưng động tác nhỏ này xem ở trong mắt Lôi Đình Lạc, thành biểu tình sinh bệnh.

"Không thoải mái sao?" Kéo chăn xem kỹ mặt của cô.

"Không có."

"Không có? Mặt của em nóng quá, không phải phát sốt chứ?" Nâng hai gò má của cô lên muốn xem cẩn thận, lại nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng, hấn kinh ngạc. "Em — đang thẹn thùng?"

"Nói bậy bạ gì đó!" Cô đẩy tay hắn ra xoay mặt đi, lại bị hắn ngang ngược xoay lại, nhìn hắn.

"Không phải then thùng là cái gì? Nói."

Cô nhất định không phải có khiếu giả tình nhân, theo lý thuyết hiện tại cô đang nằm vùng và làm người phụ nữ của hắn, sẽ diễn bộ dáng như thế, nếu là giả then thùng coi như xong, nhưng khi phát giác chính mình là ngược ngùng thật, cô lại đột nhiên chột dạ lên, ngược lại trách hắn tự dưng, làm gì kinh ngạc lớn như vậy!

Hắn nóng bỏng dừng ở chính mình như vậy, coi như tất cả của cô đều bị hắn nhìn thấu.

"Em chỉ. . . Không thói quen bị người nhìn chăm chăm vào tướng ngữ của mình, thật kỳ quái."

"Chúng ta là người yêu thân mật, tất cả của em anh xem trăm lần không chán."

"Nào có người nhìn chăm chăm vào người khác xem một giờ? Anh thật sự là quái nhân!"

"Nếu có thể, anh muốn xem cả đời." Hôn tay cô, một đôi mắt anh tuần thân thúy lửa nóng.

Lòng của cô rung động, hắn đang tuyên thệ với cô sao? Rút tay bị hắn hôn về, Tương Bình cảm thấy cả người không được tự nhiên.

"Mỗi ngày đều xem người, có cái gì đẹp!"

"Đương nhiên mặt đẹp, không chỉ mặt, mỗi một chỗ của em anh đều cẩn thận thưởng thức, tỷ như vành tai của em, ngực của em, rốn của em, cùng với của em —" hắn cúi gần bên tai cô nói nhỏ đáp án.

"Đừng nói nữa!" Tương Bình mặt đỏ khô nóng đánh hấn, đại sắc lang sóng cuồng không kèm chế được này!

Tuy rằng biết rõ hấn là muốn xem bộ dáng thẹn thùng của cô, cho nên cố ý chọc cô, nhưng Tương Bình lại thiếu kiên nhẫn trộn lẫn chung với hấn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô không thích vui đùa luôn bị Lôi Đình Lạc đùa ngang ngược, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, cuối cùng luôn bị hấn khiến cho cảm xúc cao vút.

Kỳ thật ngay từ đầu cô đã cố ý đón ý hùa theo hấn, nếu hấn muốn nhìn cô cười, cô sẽ cười cho hấn xem, nhưng Lôi Đình Lạc hình như thấy được hư tình giả ý sau tươi cười của cô, từng bước một lấy ra mặt nạ của cô, khiến tính tình chân thật của cô không thể tránh né, không có toan tính chăm sóc, hấn ngược lại cao hứng. Người đàn ông này thật là khiến người không thể nắm lấy được!

Giữa trưa, dùng cơm xong, Lôi Đình Lạc thay đổi quần áo tính ra ngoài.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, Tương Bình cố gắng tự hỏi nên dùng lý do gì thuyết phục Lôi Đình Lạc mang cô đang đi theo, cô biết Lôi Đình Lạc muốn bàn bạc với người mua lớn nhất Đài Loan, trường hợp này bình thường không thể thiếu trường hợp nóng nảy, Lôi Đình Lạc khẳng định sẽ không để cô giao thiệp với trường hợp nguy hiểm, nhưng chỉ có đi theo hấn, cô mới có thể biết ám hiệu tiếp xúc và địa điểm giao dịch của hai bên mua bán.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau không biết phải chờ tới khi nào?

Cô đang sốt ruột tìm không thấy lý do, không thể tưởng được Lôi Đình Lạc đi đến phía sau cô, cúi người ở bên tai cô nói: "Bây giờ đi ra ngoài mặc nhẹ nhàng một chút, tốt nhất mặc quần dài."

Cô kinh ngạc, nhìn hần trong kính nghi hoặc nói: "Em cũng đi?"

"Không muốn sao?"

"Em muốn đi." Cô kiên định nói.

Nhẹ hôn lên má cô. "Vậy mau chuẩn bị đi!"

Thật không ngờ thuận lợi như vậy! Cô nhanh chóng thay đống quần dài và áo, một thân trang phục gọn gàng không giống với trang phục thực nữ mọi khi, mà dáng thon thả của cô cũng bày ra không sót dưới bộ trang phục này.

Lúc này Lôi Đình Lạc từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô "Nhìn dáng vẻ này của em cũng thực sự làm anh động lòng, thoát nhìn rất có hương vị nữ cảnh (cảnh sát)."

Hai chữ nữ cảnh tự dưng thốt ra làm cho cô run sợ. "Anh nói bậy bạ gì đó?" Đây tay hần ra, cô ngồi vào trước bàn trang điểm giả bộ chải đầu, cảm thấy lo lắng có làm cho hần nhìn ra cái gì hay không?

Vì nhẹ nhàng, cô quyết định không mang trang sức gì, ngay cả đồng hồ quả quýt ngày thường hay mang cũng có ý cất lại, nhưng mới để vào trong hòm liền bị Lôi Đình Lạc ngăn cản, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn hần.

"Đừng tháo xuống." Hần nhẹ giọng mệnh lệnh, từ trong tay cô tiếp nhận, lại mang lên cho cô lần nữa. "Đáp ứng anh, mọi lúc mọi nơi đều mang đồng hồ quả quýt này, trừ bỏ anh, đừng để cho bất luận kẻ nào chạm vào đồng hồ của em."

Vẻ mặt cô khó hiểu, đối với vẻ kiên trì nghiêm túc của hần sinh ra nghi hoặc, muốn từ ánh mắt của hần tìm ra thứ dấu vết để lại gì, không thể tưởng được hần lại gợi cảm cười nói: "Đây là vật tình yêu anh tặng cho em, không thể lấy xuống, nếu em không đeo, hoặc để cho những người khác

chạm, anh sẽ ghen, biết không? Sẽ ăn dấm chua rất lớn." Hãn làm như sủng nịch lại mang theo uy hiếp xấu lắm, khiến cô không thể kháng cự, đành phải nường theo.

Đi theo Lôi Đình Lạc, cô rốt cuộc có cơ hội xem trộm tin tức mua bán giao dịch, vì tránh né cảnh sát lòng bắt, bọn họ sử dụng ám hiệu riêng để xác nhận thân phận lẫn nhau, cảnh sát vẫn không thể phá hoại tổ chức mua bán này, nhưng nếu có ám hiệu, tình huống sẽ khác.

Đối phương đến đây mười mấy người, mỗi người đều mang súng, từ kỷ luật nghiêm cấm của bọn họ để phán đoán, nhìn ra được đều từng được huấn luyện, cũng không hồ đồ, ở sau lưng bọn họ khẳng định có tổ chức không lồ.

"Lão đại, chúng tôi bắt được một người nằm vùng." Một gã thủ hạ bẩm báo.

Lão đại đối phương híp mắt hung ác sắc bén, trầm giọng nói: "Mang lại đây."

Tương Bình cảm thấy kinh ngạc, nguyên lai bên trong người của đối phương cũng có nằm vùng, nói như vậy là đồng hành với cô rồi.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ chộp tới một gã đàn ông, hung hăng đem hãn đây ngã trên mặt đất. Gã đàn ông đó vẻ mặt hoảng sợ, hai tay bị dây thừng trói chặt, không ngừng mà nhìn quanh bốn phía.

"Lá gan không nhỏ, dám đến nằm vùng." Lão đại đối phương lộ ra sắc mặt độc ác, ngồi xổm trước mặt gã đó lạnh lùng chất vấn."Mày tiết lộ ra bao nhiêu tin tức? Người tiếp ứng với mày là ai?"

Người đàn ông đó phun nước miếng lên mặt đối phương, lập tức bị đánh một quyền, làm gãy răng, miệng chảy đầy máu loãng.

"Dẫn nó đi xuống!" Lão đại đối phương quát, hai gã thủ hạ lập tức tiến lên bắt hãn, lại không nghĩ rằng người đàn ông đó đột nhiên phản kích, không biết khi nào hãn buông lỏng dây thừng ra, cầm dao nhỏ đâm bị thương một gã thủ hạ trong đó, cũng lấy quyền cước đánh tên còn lại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lôi Đình Lạc tiến lên dễ dàng chế phục hãn, không chút do dự hướng đầu hãn nả một phát súng.

Tức thì máu bắn tung toé văng khắp nơi, người đàn ông a một tiếng rồi ngã xuống đất.

Tương Bình bị một màn trước mắt này khiếp sợ đến nói không ra lời, Lôi Đình Lạc không lưu tình chút nào giết hãn, giống như giết một con kiến, mà hãn chính là lạnh lùng nhìn người liếc mắt một cái, không có biểu tình gì.

"Hừ! Có lợi cho hãn, đem hãn đến phía sau núi chôn." Lão đại đối phương hướng những người khác hạ lệnh.

Lôi Đình Lạc thu hồi súng, hướng đối phương lạnh nhạt nói: " Bên anh lẫn người vào năm vùng, điều đó sẽ liên lụy chúng tôi."

"Thật xin lỗi, đây là sơ suất của chúng tôi nhưng anh yên tâm, chúng tôi sẽ thu thập tàn cục."

"Chờ mấy người sạch sẽ rõ ràng hãy bàn lại vụ mua bán này, chúng tôi đi." Hãn xoay người, thủ hạ khác cũng rời đi theo.

Tương Bình vẫn kinh hồn chưa định để cho Lôi Đình Lạc ôm lên xe, dọc theo đường đi, cảnh tượng máu bắn tung toé văng khắp nơi kia ở trong đầu cô không biến mất được.

Cô rốt cục thấy được sự tàn nhẫn và vô tình của Lôi Đình Lạc, nếu cho hãn biết mình cũng là năm vùng, chỉ sợ cũng là loại kết cục này. Ông

trời! Cô làm sao có thể gặp phải người đàn ông tội ác tà trời này?

Lôi Đình Lạc đã thấy hết toàn bộ khiếp sợ và cảm xúc xoay chuyển của cô, đừng nói cô vừa lên xe liền thái độ lạnh nhạt, ngay cả thân mình đều bài xích hẳn, không chịu tới gần.

Hắn thở dài, nhỏ giọng nói: "Nếu không giết hẳn, hẳn sẽ phải chịu khổ hình tàn bạo vô cùng, đến lúc đó muốn chết đều không được."

"Hả?" Cô quay đầu nghi hoặc trừng mắt hẳn.

"Ở trong tổ chức bọn họ, nếu bắt được năm vùng, vì muốn tra ra đối phương biết bao nhiêu và tiết lộ bao nhiêu cơ mật, sẽ dùng các loại thủ đoạn tàn nhẫn bức cung, khiến cho người nọ sống không bằng chết, nhưng tuyệt đối không chết được, chờ bức cung ra bọn họ mới có thể giết người. Muốn giải trừ nỗi thống khổ của hẳn, cách duy nhất chính là khiến cho hẳn không báo động trước mà chấm dứt sinh mệnh." Lôi Đình Lạc chậm rãi nói xong.

"Anh. . Là vì như vậy, cho nên giết hẳn?"

Hắn không trả lời, chỉ là trầm mặc nhìn phía trước, Tương Bình ở bên cạnh nhìn hẳn, thực kỳ dị, cô tựa hồ cảm ứng được tâm tình của hẳn, chấm dứt sinh mệnh một người đúng là một loại lựa chọn bất đắc dĩ không thể làm sao.

Cô lại bị mê hoặc lần nữa, rốt cuộc hẳn là cái hạng người gì? Hẳn vừa chính vừa tà, thực khiến cho người ta không rõ cũng đoán không ra thế nào...

Cô bắt đầu hoài nghi một chuyện.

Trong một tháng năm vùng này, cô thu hoạch không ít tin tức, bởi vì tất cả đều quá thuận lợi, khiến cô nảy sinh ý tưởng kỳ quái, có đôi khi cảm

thấy Lôi Đình Lạc là cố ý tiết lộ cơ mật cho cô, nhưng lại nhìn không ra Lôi Đình Lạc có gì khác thường, có khả năng hay không. Tương Bình tự lắc đầu với mình, giấu cột mình đa tâm vô nghĩa. Hẳn là phần tử hắc đạo, chính tà bất lưỡng lập (không cùng chung), có lẽ là cô quá khẩn trương, đối mặt người đàn ông nguy hiểm này, ngay cả mình đều trở nên bị thần kinh.

"Tương Bình?"

"Vâng?" Cô hoàn hồn, cục trưởng kêu to kéo suy nghĩ của cô quay về.

"Sao lại ngẩn người, vừa rồi tôi nói cô nghe được không?"

"Thực xin lỗi, tôi không để ý." Cô áy náy xin lỗi.

"Không sao, cái này cũng khó trách, mặc cho ai nghe xong tin tức như vậy đều sẽ cao hứng không tập trung."

Cô buồn bực, không hiểu ý tứ của cục trưởng.

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Tôi nói cô làm rất tốt, hành động càn quét lần này phá và bắt được một lượng lớn thuốc phiện cùng tội phạm, cấp trên cực kỳ cao hứng, sau khi nhiệm vụ kết thúc cô liền chuẩn bị thăng chức, về phần tôi, rất hy vọng đạt được vị trí cục trưởng tổng cục." Cục trưởng vui cười.

"Bắt giữ tội phạm là chức trách tôi nên làm, thăng chức hay không không sao cả."

"Nói cũng không phải nói như vậy, chúng ta thăng chức cũng là phúc của nhân dân, có nhân tài vĩ đại như cô đảm nhiệm chức vụ quan trọng, có thể cống hiến cho nhân dân càng nhiều, nữ tổ trưởng trong giới cảnh sát từ trước đến nay rất ít, tôi nghĩ thăng cô làm tổ trưởng sẽ khích lệ những nữ cảnh viên khác."

"Cám ơn cục trưởng." Cô đạm cười.

"Rất nhanh thôi, chờ cô hoàn thành nhiệm vụ lần này, tôi lập tức đề cử cô thăng chức với cấp trên, mặt khác — không biết chuyện con chip kia, cô tiến hành như thế nào?" Cục trưởng dương ánh mắt chờ đợi, hy vọng nghe được tin tức tốt.

"Ở trong đoạn thời gian tôi nằm vùng này, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Lô Đình Lạc có tiến hành hoặc nói tới gì về chuyện con chip, tôi suy nghĩ... Có lẽ con chip kia căn bản không ở trong tay hắn."

"Sẽ không, tuyệt đối ở trên tay hắn."

"Nhưng chỗ tôi có thể tìm đều tìm, ngài nói trước khi tôi mất trí nhớ từng nói bị Lôi Đình Lạc đánh cắp con chip, nhưng tôi đoán có lẽ... Tôi nói cũng không chính xác."

"Không có khả năng, ở trong trạng thái của cô lúc đó sẽ không phải nói sai."

Tương Bình sững sốt hạ."Không cần phải nói sai?"

Cục trưởng tạm dừng một lát, lập tức sửa miệng cười nói: "Ý của tôi là. . . Cô là cảnh viên trung trình, sẽ không tính sai, không cần xem Lôi Đình Lạc, theo tôi thấy hẳn là cố ý giấu con chip rồi, nếu cô thêm chút thủ đoạn với hẳn, dùng vũ khí của phụ nữ rút canh mê với hẳn, nghĩ biện pháp moi ra tin tức con chip."

Tương Bình mím môi dưới."Kỳ thật tôi ở nơi đó sưu tập tình báo đã đủ nhiều, kế tiếp năng lực của tôi không thể đạt được, tôi căn bản không thể gặp Chu Siêu một mình, đương nhiên cũng không có biện pháp tìm ra tổng bộ tổ chức của trùm thuốc phiện; mà con chip kia ngay cả bọn họ cũng không biết tin tức, hẳn là sẽ không cần lo lắng rơi vào tay người có dã tâm, hơn nữa tôi lo lắng từ lâu rồi đã bị lộ thân phận."

"Lôi Đình Lạc hoài nghi cô?"

"Không biết. . . Trước mắt hẳn là còn không có." Cô không thể khẳng định.

"Không có là được, chỉ cần hẳn đối tốt với cô giống như trước, cũng không cần nghĩ nhiều lắm, so với suy nghĩ điều này, không bằng bỏ thêm chút công phu tìm ra tin tức con chip."

"Nhưng —"

"Đừng nói nữa." Cục trưởng vẫy tay ngăn lại, nghiêm khắc mệnh lệnh. "Nhất định phải tìm ra con chip, đây là mệnh lệnh của cấp trên, con chip tuyệt đối ở trong tay Lôi Đình Lạc, khẳng định hẳn giấu con chip ở một nơi rất ẩn mật, tôi lệnh cho cô nhất định phải tìm ra."

"Vâng . . ." Tương Bình nuốt vào lời còn muốn nói, tuy rằng không cùng ý kiến, nhưng mệnh lệnh của cấp trên khó trái.

Cục trưởng dụ sắc mặt đi, cười chụp bả vai của cô. "Tôi cũng không muốn nghiêm khắc đối với cô như vậy, chỉ cần cô tìm con chip ra giao cho tôi, tôi nhất định xin phép cấp trên cho cô nghỉ phép dài hạn, đến lúc đó cô muốn ra nước ngoài hay là làm một chuyện gì cũng có thể, tôi biết nhiệm vụ này gây cho cô áp lực rất lớn, nhưng đây không chỉ vì chính nghĩa, cũng vì cha cô, đừng quên đây là tâm nguyện chưa xong của ông ấy nha! Hơn nữa sau khi nhiệm vụ kết thúc cô cũng có thể hợp lại với Đinh Húc Nhâm, như vậy không phải tốt lắm sao?"

Nói tới Đinh Húc Nhâm, trong lòng cô căng thẳng, mình không phải thân hoàn bích, huống chi tất cả với hẳn cô căn bản nghĩ không ra, đã không có khả năng nối lại tình cũ với hẳn. Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ để trong lòng nói không nên lời.

"Tôi sẽ nghĩ biện pháp tra ra tin tức của con chip."

"Thế này mới đúng, tôi chờ tin tức tốt của cô."

Chấm dứt cuộc nói chuyện, tránh né tầm mắt người khác lặng lẽ rời đi, tâm tình của cô càng trầm trọng .

Cô không rõ là con chip đã mất tích vì sao nhất định phải tìm ra, nếu sợ nó rơi vào tay người dã tâm, như vậy không cần tìm ra không phải rất tốt, vì sao cục trưởng kiên trì nhất định phải tìm ra con chip?

Cô càng ngày càng sợ hãi ở bên cạnh Lôi Đình Lạc, càng lâu đáy lòng lại càng cảm thấy bất an, cô sợ sự ôn nhu sẵn sóc của hắn sẽ làm mình trầm mê, cũng lo lắng cho mình lâu ngày sẽ sinh tình. Cô cực kỳ rõ ràng mình nên phòng thủ đúng mực, một khi đối với cảm tình của hắn liền muốn ức chế nó, nhưng cô không biết ở trong ngực Lôi Đình Lạc, mình còn có thể chống đỡ bao lâu?

***

Tất cả người đứng đầu của tổ chức đang tập hợp ở hội nghị triển khai ba tháng một kì, thảo luận ích lợi phân phối, đây là thời khắc mẫn cảm nhất cũng là dễ dàng xúc động nhất, hiện trường tràn ngập không khí nóng nảy.

"Chu lão đại, buôn bán càng ngày càng khó làm, nếu ích lợi lại rơi chậm, các anh em sẽ có ý kiến."

"Đúng vậy, lão đại, ngài nói muốn hạ một thành, một thành này là không ít tiền!"

Chu Siêu mắt lạnh trừng, tạm thời áp chế ồn ào, hắn chậm rãi nói: "Thu vào của một quý này đã bị giảm bớt, so với quý trước thiếu gần ba thành, mấy người buôn bán như thế nào?"

"Không có biện pháp nha lão đại, lần này vài cái "Sạp" của chúng ta đều bị cảnh sát truy bắt, có thể nói là hàng mất binh thiệt."

"Hiện tại các cậu làm thế nào, đã vậy còn quá sơ suất bị cảnh sát giam!" Chu Siêu vẻ mặt bất mãn, mắt ác đảo qua, bắn về phía Hùng Bưu bình thường thích lớn tiếng hét to nhất hôm nay lại thần kỳ im lặng. "Hùng Bưu, cậu có lời gì muốn nói?"

Hùng Bưu bị chỉ tên, lập tức dùng giọng điệu khuyếch đại nói: "Lão đại, gần đây buôn bán thật sự rất khó làm."

"Khó làm đến quý này chỉ thu vào được năm thành của quý trước? Thu vào của cậu là ít nhất trong mọi người. Đừng cho là tôi không biết, hơn phân nửa sạp của cậu đã bị cảnh sát dọn, cậu muốn làm như thế nào? Lại đưa vào trong tay cảnh sát!"

Đối mặt Chu lão đại đang rất tức giận, Hùng Bưu hết đường chối cãi. Chẳng những đồ không có, lại tổn binh hao tướng, căn bản không thể ăn nói với Chu lão đại, tình cảnh thật là khó khăn.

"Lão đại, cho tôi một tháng thư thả, tôi nhất định đề cao thu vào."

"Một tháng? Cậu làm được sao?"

"Làm được, chỉ cần ngài có thể thư thả một chút."

"Nếu làm không được, cậu phải đi ăn không khí!" Chu Siêu bỏ lời lại, đứng lên rời đi hội trường, tỏ vẻ hội nghị đến vậy chấm dứt.

Hùng Bưu quả thực khó khăn tới cực điểm, lời nói của Chu lão đại không khác là tối hậu thư.

"Anh Bưu, làm sao bây giờ? Đồ bị cảnh sát tịch thu, đến đâu tìm đồ mới a?"

"Nếu bố không được khoảng trống, chẳng lẽ chúng ta thực ăn không khí?"

"Đừng âm ỹ!" Hai tay Hùng Bưu ôm lấy đầu, gần đây thật sự là xui xẻo.

Nhưng nói ra cũng kỳ quái, vì sao người của hắn ba ngày hai nơi bị nắm, không đến một tháng bị bắt hơn mười sạp? Hắn cùng thủ hạ luôn thật cẩn thận, làm "buôn bán" lâu như vậy từ trước đến nay bình an vô sự, cho dù bị cảnh sát bắt cũng không thể hơn mười cái.

Hành động của cảnh sát tựa hồ như sớm có dự mưu, chẳng lẽ là có người mật báo?

Nghĩ đến đây, hãn không khỏi bắt đầu hoài nghi sự trùng hợp, từ khi Lôi Đình Lạc tìm được người phụ nữ kia, buôn bán của hãn bắt đầu không thuận, không phải —

Vẻ mặt Hùng Bưu âm trầm, nheo lại hung quang trợn mắt, hướng thủ hạ mệnh lệnh. "Đi giám thị người phụ nữ của Lôi Đình Lạc, tao muốn biết hành tung mỗi ngày của cô ả."

"Anh Bưu, nếu để cho Lôi Đình Lạc phát hiện, sẽ không yên ổn đâu!" Mặt thủ hạ lộ vẻ khó khăn, hồi tưởng lại vài đồng bọn theo dõi Lôi Đình Lạc lúc trước, cuối cùng không một người hoàn hảo vô sự trở về.

"Thằng khốn! Không khí phách như vậy! Ai dạy bọn bây đi theo dõi hãn? Tao nói là người đàn bà Sở Tương Bình kia! Lập tức đi theo dõi cô ả, nếu không hiện tại tao liền đánh cho bọn mày răng rơi đầy đất!"

E ngại cho sự nghiêm khắc của lão đại, hai gã thủ hạ vội vàng hành động theo mệnh lệnh.

Một tâm phúc khác ở bên tai Hùng Bưu nhỏ giọng hỏi: "Anh Bưu, anh nghi ngờ người phụ nữ kia. . . ."

"Rất có thể." Hùng Bưu lộ ra sắc mặt tà ác, hãn đã sớm hoài nghi người phụ nữ kia, nếu thật sự là cô ta mật báo cho cảnh sát, hãn liền có thể lợi dụng cơ hội này diệt trừ Lôi Đình Lạc.

Đến lúc đó, hãn muốn Lôi Đình Lạc chết không có chỗ chôn!

***

Lôi Trạch —

Tương Bình đang hao tổn tâm trí. Đống phòng này đã bị cô lùng sục mấy lần, cô thực xác định nơi này căn bản không có con chip, mà Lôi Đình Lạc trừ bỏ toà nhà này cũng không có căn nhà nào khác, ngay cả tủ sắt ngân hàng, tầng hầm ngầm cửa ngầm cô cũng tìm qua mấy lần, vẫn là ngay cả một chút bóng con chip cũng không tìm ra.

Cô đơn giản ngồi ở cửa sổ nghỉ ngơi, xem ra chỉ có nghĩ biện pháp moi ra từ miệng Lôi Đình Lạc.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, nhìn đám mây nhiễm hồng ánh chiều tà của mặt trời chiều ngoài cửa sổ, chẳng biết lúc nào đã bắt đầu lay dỉnh sắc thu, cô liền ngồi yên như vậy, trầm mê vào đám mây biến hóa.

Lôi Đình Lạc vừa từ bên ngoài trở về, ở bên cửa sổ lầu 3 tìm được cô, một bó hoa tú cầu màu lam nhạt xuất hiện ở trước mắt cô, kéo lại suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên.

"Tặng em." Hé ra tươi cười tuần khố si tình chuyên chú cho cô.

"Cám ơn." Nhận lấy hoa, cô cúi đầu. Có đôi khi đột nhiên kinh hỉ sẽ làm cô rung động, hấn hiếu lòng của phụ nữ lắm.

"Nhìn cái gì mê mẩn như vậy?"

"Không có gì, chỉ là ngân người thôi, hôm nay anh trở về đặc biệt sớm." Bình thường hẳn đều là bảy giờ mới trở về, bây giờ còn chưa đến sáu giờ!

"Hôm nay chỉ là họp theo lệ, Chu Siêu chà xát mọi người một chút, cũng khó trách hấn tức giận như vậy."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Gần đây hành động càn quét của cảnh sát mạnh mẽ vang dội khiến cho toàn bộ mọi người gặp nạn, có vài người đứng đầu tổn thất nặng nề."

"A.. . Tại sao có thể như vậy?" Giả bộ kinh ngạc, lòng cảnh giác của cô cũng dâng lên, thử hỏi.

"Chu Siêu đương nhiên là giận điên lên, cũng khó trách, đồ vừa mới đến liền có một phần năm rơi vào trong tay cảnh sát, cảnh sát càng ngày càng lợi hại, cho tới bây giờ chưa thấy qua hành động của bọn họ nhanh chóng như thế." Hả cười khẽ, hoàn toàn lơ đãng.

"Anh. . . Không sợ sao?"

Không thể tưởng được hả nâng lên mặt của cô hỏi lại: "Em sợ sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, cô có chút chột dạ, khiếp sợ ánh mắt thăm dò của hả, vì thế chuyển con người. "Không sợ mới là lạ." Nhưng thân mình nguyên bản phải rời khỏi, lại bị hả kéo vào trong lòng.

Lôi Đình Lạc thâm tình ôm cô, cổ họng khàn khàn thở ra vành tai non mềm của cô."Anh nghĩ thời gian này tính cảnh giác của mọi người sẽ rất cao, không nên có hành động mới tốt."

"Hành động gì?" Cô hơi sợ.

"Đương nhiên là hành động của tổ chức, làm sao vậy? Da gà đều nổi lên?"

"Anh thôi trúng lỗ tai em rất ngứa, đương nhiên sẽ nổi cả da gà." Cô trấn định giải thích, thầm mắng mình thiếu kiên nhẫn.

"Đúng rồi, lỗ tai cũng là chỗ mẫn cảm của em, thật tốt."

"Tốt cái gì, em cảnh cáo anh, đừng có ý gãi ngứa em, nếu không em sẽ không để ý tới anh."

"Không thể không để ý tới anh, anh nhất định ý lại em." Mới nói hẳn lại tấn công vành tai của cô, làm hại cô nhin không được thét chói tai, cười không ngừng đánh hẳn.

Có đôi khi hẳn bướng bỉnh tựa như một đại nam hài (đứa trẻ nam to xác), giống như bây giờ, chọc cho cô không muốn đùa cũng không được. Hẳn như vậy rất khó có thể liên tưởng cùng một chỗ với Lôi Đình Lạc cười mây về gió ở hắc đạo.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ thành thói quen liếc mắt đưa tình, ngẫu nhiên bên tai nói nhỏ việc vặt thông thường, thậm chí gần đây hứng thú, hẳn sẽ mang cô đến bờ biển tản bộ, lên núi Dương Minh ngắm hoa, hoặc nắm tay cô xem phim điện ảnh.

Loại cảm giác này giống như bọn họ là vợ chồng . . .

Vợ chồng. . . Hai chữ này nổi lên ngọn sóng rung động trong lòng cô, hẳn xem cô là gì?

Là tình nhân, hay chỉ là một phụ nữ thỏa mãn dục vọng của hẳn?

Chơi mệt mỏi, cô cứ như vậy thuận thế nằm ở trên lồng ngực của hẳn nghỉ ngơi, không nói lời nào, cô cảm nhận được chân lý không tiếng động thẳng có tiếng động, là bình yên như vậy, khiến cô không khỏi bắt đầu không muốn xa rời.

Lôi Đình Lạc hôn sợi tóc của cô, cho cô đủ cảm giác an toàn, hiểu được người trong lòng thủy chung che dấu một trái tim bất an. Cũng thật khó cho cô, khổ cực đến làm năm vùng như vậy, nhưng may mắn, nếu không như thế hẳn không có cơ hội tìm được cô.

Cho dù cô là rắp tâm hại người để tới gần mình, vô phương, hẳn muốn cô, may mắn, ở một năm sau rốt cục đã được đến giai nhân như ý nguyện.

Hắn sẽ cẩn thận bảo vệ cô, người hãm hại cô mất đi trí nhớ chưa đền tội, hẳn Lôi Đình Lạc thề tuyệt không sẽ bỏ qua người thương tổn cô.

***

"Đi Nhật Bản?" Tương Bình ngoài ý muốn nhìn Lôi Đình Lạc.

"Phía Nhật Bản truyền đến tin tức, đối phương nguyện ý tiến hành mua bán với chúng ta, Chu lão đại muốn anh tự mình đi đàm phán."

"Khi nào xuất phát?"

"Lập tức đi."

"Nhanh như vậy?" Cô muốn đi, đây là cơ hội rất khó, tổ chức hắc đạo Thanh Sơn ở Nhật Bản từ trước đến nay thần bí, người bình thường không thể vào, nếu không thừa dịp này, rất khó đợi thêm nữa.

Vấn đề là gần đây trên đường thần hồn nát thần tính, Lôi Đình Lạc dùng nguy hiểm làm cớ không cho cô cùng đi ra cửa.

Vì tránh cho mình bị hoài nghi, cô cũng thuận thế làm bộ không có hứng thú.

Hành trình lần này quá đột ngột, khiến cô ngay cả thời gian thuyết phục Lôi Đình Lạc đều không có, đang ở lúc nóng vội hết sức, Lôi Đình Lạc đã đi tới.

"Em không thay quần áo?"

"Ách? Em cũng đi?"

"Em không muốn?"

"Này. . . Em sợ gây trở ngại anh làm chính sự, cho nên. . ." Áp chế xúc động muốn đi, cảnh cáo mình không thể lộ ra tươi cười quá nhanh.

"Đừng chống đỡ, anh thấy bộ dáng của em rất muốn đi." Hãn cười gian, sớm nhìn ra ý nghĩ của cô.

Tương Bình đỏ bừng mặt. "Cái gì thôi —" nắm nắm tay kháng nghị, Lôi Đình Lạc cười cầm nắm tay của cô, cũng ôm lấy người của cô. "Anh làm sao bỏ một mình em ở Đài Loan được? Em đương nhiên đi theo anh, lên trời xuống đất anh đều mang em đi."

Ai, người đàn ông này, chính là thích chọc cô.

Hành lý của bọn họ Lôi Đình Lạc sớm phân phó người chuẩn bị xong, không cần cô lo lắng, việc cô phải làm đó là chuyên chú một mình hãn thì tốt rồi.

Ở trên xe, thừa dịp tâm tình Lôi Đình Lạc tốt, cô thử mở miệng: "Nghe nói.. . Chu tiên sinh trừ bỏ buôn bán lớn, cũng kinh doanh phát triển vũ khí?"

"Đúng vậy."

Trộm ngắm biểu tình trên mặt hãn không có gì khác thường, cô lại nói tiếp: "Bán vũ khí dễ kiếm sao? Có phải đều bán đại pháo, súng máy linh tinh hay không?"

"Những thứ kia chỉ là nhỏ, kiếm không được bao nhiêu tiền, Chu Siêu bán là chương trình."

"Chương trình máy tính? Chương trình cũng có thể làm vũ khí?" Cô ngây thơ hỏi.

"Tựa như bom nguyên tử, bom nguyên tử khiến cho Nhật Bản ở đại chiến thế giới lần hai vứt bỏ vũ khí đầu hàng, uy lực nổ mạnh của nó chính là đi qua chương trình tổ hợp ra, Chu Siêu muốn làm đúng là loại vũ khí này."

"Thật đáng sợ, sẽ giết chết thật nhiều người, anh cũng xem qua trong đó sao?"

Hắn cười cười. "Anh giúp hắn làm việc, đương nhiên sẽ tiếp xúc loại chuyện này."

Nhưng vì sao tìm khắp nơi không có tư liệu gì? Tương Bình rất muốn trực tiếp hỏi hắn, nhưng thật sự hao tổn tâm trí kế tiếp nên dùng cách gì moi tin từ miệng hắn.

Lôi Đình Lạc khẽ khép mắt, đem tâm tư của cô xem ở đáy mắt. Hắn yêu nhất là xem bộ dáng cô tận trung cương vị làm việc, chưa từng gặp qua nữ gián điệp đáng yêu như vậy, vì thế hắn quyết định giúp cô giải quyết khó khăn, mở đầu.

"Chu Siêu vì sợ tiết lộ vũ khí cơ mật, đem toàn bộ chương trình giấu trong một con chip mini."

"Nga?" Cô quay đầu lại, sốt ruột nghe.

"Lúc trước hắn giao con chip kia cho Hùng Bưu, vốn tính đưa đi Trung Quốc bán cho Trung Quốc, nhưng không thành công."

"Vì sao?"

Nói tới đây, Lôi Đình Lạc tự bật cười, khiến cho cô vẻ mặt không hiểu, nhíu mày hỏi: "Cười cái gì?"

"Không có gì, tạo hóa trêu người, Hùng Bưu đã đánh mất con chip."

"Đã đánh mất? Sao lại như thế?"

"Hắn bị một người phụ nữ xinh đẹp mê chết đi sống lại, ngay cả con chip bị trộm đi cũng không biết."

"Sao lại thế? Có tìm về con chip không?"

"Trong một lần ngẫu nhiên, anh tìm con chip về được, vật quan trọng như vậy đương nhiên phải để ở nơi an toàn."

"Chỗ nào là nơi an toàn?" Cô nín thở tập trung suy nghĩ, đáp án được miêu tả sinh động.

Lôi Đình Lạc cười đến thần bí. "Đáp án là —" dựa gần bên tai của cô nhẹ giọng nói. "Bí mật ngay tại trên ngực em."

"Ngực em?" Cô buồn bực cúi đầu xem, kính ngạc thấy cúc áo trước ngực mình bị hằn thần không biết quý không hay mở ra.

Đỏ bừng thoáng chốc nhiễm lên hai gò má của cô. "Anh đừng dẫn chút!" Cô găm nhẹ, vội vàng đem cài cúc áo lại. Thật là! Đối người này thật sự không thể khinh thường.

"Đừng động con chip, khó được ra ngoài một chuyến, nói chuyện thoải mái."

"Nói thì nói, đừng động tay động chân — ai nha —"

Hô nhỏ của cô dừng ở nụ hôn bá đạo rơi xuống của hắn, kết quả là, vẫn là không có hỏi ra kết quả.

Hành trình lần này bọn họ dự tính ở lại Nhật Bản hai tuần, trừ bỏ ba ngày làm chính sự ra, Lôi Đình Lạc quyết định lợi dụng thời gian còn lại để hưởng thụ, mang theo cô đến các nơi du ngoạn, đương nhiên cũng không quên tắm suối nước nóng.

Bọn họ vào ở trong một khách sạn có lịch sử đã lâu, bao hết phía sau khách sạn và phòng, ngăn cách tiếp xúc với những người khách khác, trong phòng của bọn họ trừ bỏ chiếm diện tích lớn và có vườn hoa, còn có suối nước nóng yên tĩnh riêng.

Đến thời gian tắm rửa buổi chiều, cô cởi áo sơmi xuống cho hần.

"Áo ngủ đặt ở nơi này." Đặt tốt quần áo cho hần, cô đứng dậy tính rời đi. Tuy rằng hàng đêm cùng giường, nhưng cô vẫn xấu hổ khi nhìn bộ ngực trần trụi của hần.

"Đi chỗ nào?" Giữ chặt tay cô, ánh mắt của hần chuyển thành thâm thúy.

"Em muốn nghỉ ngơi."

"Thời gian còn sớm, tắm nước nóng với anh đi."

Vì sợ hãi hần nói như vậy, cho nên cô mới tìm lý do rời đi, cô mím môi, từ biểu tình kiên quyết của hần cô biết không có đường sống thương lượng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hần, cô ngượng ngùng cởi xiêm y.

Tuy rằng thưởng thức mỹ nhân là loại hưởng thụ, nhưng hần quyết định giải cứu khốn quẫn của cô, ôm lấy cô cùng nhau đi vào suối nước nóng ngoài trời, làm cho nước ấm tạm thời che đậy thân thể hai người.

Bốn phía suối nước nóng từ hòn đá thiên nhiên xây mà thành, bởi vì địa thế cao, cho nên có thể nhìn ra cảnh đẹp tự nhiên xa xa, chung quanh trừ bỏ hoa cỏ cây xanh làm đẹp, khách sạn còn thiết kế một cái thác nhân tạo chảy vào suối, tiếng nước chảy róc rách thành giai điệu tự nhiên.

Đột nhiên, đáy lòng cô nảy lên một cỗ cảm giác giống như đã từng quen biết, thanh âm và tình cảnh này tựa hồ đã xảy ra ở đâu?

"Làm sao vậy?" Phát hiện khác thường của cô, hẩn hỏi.

"Nước chảy. . . Em từng ở trong nước. . ." Cô cố gắng hồi tưởng.

"Em nhớ tới cái gì?" Hẩn lập tức hiểu được nước chảy khơi lại trí nhớ của cô.

"Em rơi vào trong nước, bởi vì. . . Bọn họ muốn giết em. . ."

"Bọn họ là ai?"

"Là. . ." Cô ôm đầu. "Bọn họ rất nhiều người! Em không có đường lui, sau đó. . . Em nhảy vào thác nước —" đầu đầu muốn nứt ra khiến thanh âm cô gần như găm nhẹ, người cũng trở nên mất đi lý trí.

"Tương Bình!" Hẩn ôm cô đang ngoe nguẩy vào bảo vệ trong ngực. "Em không có việc gì! Bình tĩnh một chút!"

"Rất giống với trong mộng. . . ." Thanh âm của cô chuyển thành nghẹn ngào, không ngừng lặp lại những lời này.

Lôi Đình Lạc đau lòng ôm cô, sinh lòng trù mẫn, đồng thời một cỗ tức giận cũng sinh ra. Hẩn hiểu được ác mộng của cô cất dấu máu chốt mất đi trí nhớ, hẩn sẽ tìm ra những người đó.

Hẩn thề, nhất định lấy lại công bằng cho cô!

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Đầu em đau là phản ứng bình thường, bình thường nhiều người mất đi trí nhớ đều có bệnh trạng này, yên tâm đi!"

Cô giữ chặt hăn, thần sắc do dự, Lôi Đình Lã quay đầu lại cười hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em.. . Muốn giải phẫu."

"Không được." Hăn lập tức phủ quyết.

"Vì sao? Bác sĩ nói qua nếu giải phẫu, chỉ có một nửa cơ hội thành công."

"Đồng thời cũng có một nửa nguy hiểm." Hăn nghiêm túc cường điệu.

"Nhưng.. . Em muốn thử xem xem."

"Anh sẽ không cho em mạo nguy hiểm tánh mạng, đi thôi!"

"Lạc, anh không thể bá đạo như vậy."

"Nếu phải mất đi em, bá đạo của anh sẽ làm em không thể tưởng tượng." Hăn trầm mặt xuống, biểu thị rõ việc này không thể thương lượng.

Không có khí lực hơn hăn, cũng không phải đối thủ của hăn, Tương Bình lấy trầm mặc làm kháng nghị, dọc theo đường đi cô cũng không nói chuyện với hăn.

Hắn không muốn thấy dung nhan giận dữ của cô, cười mới thích hợp với cô, vì thế để trấn an giai nhân, thái độ hắn mềm hoá xuống, nghĩ biện pháp lấy lòng cô. Lôi Đình Lạc cải biến tâm ý trực tiếp trở về, mệnh lệnh tài xế chạy đến khu phố mua sắm, thời tiết chuyển lạnh, cô cần thêm ít trang phục.

Bọn họ đi vào một tiệm trang phục một nổi danh, nhìn ra được Lôi Đình Lạc là khách quý của tiệm này, bà chủ tự mình đi ra tiếp đón, vội gọi người lấy đến kiểu dáng lưu hành mới nhất năm nay.

Ở trong phòng khách quý, Tương Bình thủy chung vẻ mặt nghiêm túc, thờ ơ với trang phục nhân viên cửa hàng liên tiếp mang đến.

"Sở tiểu thư, cô xem cái này như thế nào? Màu vàng nhạt thực thích hợp màu da của cô." Bà chủ ở một bên giới thiệu.

"Tùy tiện." Cô nhàn nhạt mở miệng.

"Vậy cái này thì sao? Cổ áo có thêm khăn quàng lam nhạt, thực có thể phụ trợ khí chất của cô."

"Tùy tiện."

"Cái này tốt lắm, đây chính là nhà thiết kế nổi tiếng làm, trước mắt toàn bộ Đài Loan chỉ có ba trăm cái, thiệt nhiều người mẫu nữ muốn tranh nhau mua!"

"Tùy tiện."

"Sở tiểu thư, giúp hỗ trợ, van cô quay đầu ngắm một cái cũng tốt, đừng luôn nhìn ngoài tủ kính nha!" Bà chủ khuyên can mãi. Lôi tiên sinh là khách lớn, còn đặc biệt phân phó bà, trước khi hắn trở về nhất định phải làm cho vị tiểu thư này chọn vài món quần áo quý giá xinh đẹp nhất thích hợp.

Thần tài tự mình dặn dò nhiệm vụ, vì công trạng bà liều mạng cũng muốn nói cho vị băng sơn mỹ nhân này động lòng mới thôi.

Tương Bình liếc quần áo đầy sô pha, nhân viên cửa hàng là vô tội, cô không nên bởi vì tức giận Lôi Đình Lạc mà liên lụy người khác, thở dài, tùy ý chọn vài món.

"Lấy cái đồ đi!" Cô nói nhỏ.

"Cô không thử mặc một chút sao? Nếu không vừa người chúng tôi sẽ lập tức sửa chữa."

"Không cần, bọc lại đi!"

Đuôi bà chủ đang vui sướng đi, cô đứng lên đi đến trước cửa, còn không có đụng tới cửa đã bị hai bảo vệ ngăn đường đi lại.

"Sở tiểu thư, Lôi tiên sinh dặn dò bảo cô ở trong shop chờ ngài ấy." Bảo vệ cung kính nói.

"Tôi đi dạo gần đây là tốt rồi."

"Chờ Lôi tiên sinh trở về, ngài nhất định sẽ dạo với người."

Tương Bình nhẹ nhúu mày. Cô là người, cũng không phải đồ vật của Lôi Đình Lạc, hẳn dựa vào cái gì hạn chế tự do của cô?

"Tránh ra." Cô nghiêm túc mệnh lệnh.

"Thật xin lỗi, đó là nhiệm vụ của chúng tôi."

Tương Bình nắm chặt nắm tay, kỳ thật cô có thể xông ra, nhưng xác định chắc rằng đánh không lại hai tên bảo vệ này, bọn họ là do Lôi Đình Lạc cố ý tuyển ra để bảo hộ an toàn của hắn, thân thủ rất cao. Mà Lôi Đình Lạc vì đề phòng cô tự tiện rời đi, sớm đánh giá qua thân thủ của cô, cho dù

cô tránh thoát hai người này, bảo vệ khác trốn ở ngoài cửa, cũng sẽ tùy thời xuất hiện bắt lấy cô.

Xoay người, cô lại lần nữa tức giận ngồi ở trên sô pha trong tiệm, chờ Lôi Đình Lạc trở về cô nhất định phải kháng nghị, dựa vào cái gì cô đi nơi nào đều phải có sự đồng ý của hẳn!

Lúc này một đôi nam nữ tiến vào tiệm trang phục mốt, bà chủ nhiệt tình tiến lên tiếp đón.

"Trịnh tiểu thư, hoan nghênh! Hoan nghênh!"

Trịnh Huệ Úc ôn nhu cười, hướng bà chủ hỏi: "Năm nay trang phục có kiểu dáng mới hay không?"

"Có, đồ vừa mới đến không lâu, cô tới đúng thời điểm, xin đi qua bên này, vị này là. . ." Ánh mắt bà chủ sáng lên, nhìn phía người đàn ông anh tuấn bên cạnh Trịnh Huệ Úc. "Thân sĩ rất đẹp trai nha, là bạn trai Trịnh tiểu thư?"

Khuôn mặt trắng nõn của Trịnh Huệ Úc nổi lên màu đỏ nhạt. "Không. . . Chỉ là bạn. . ." Nhưng cô hy vọng có một ngày là phải, ánh mắt ái mộ nhìn về phía Đinh Húc Nhâm bên cạnh, ôn nhu nói: "Vị này là bà chủ, tôi thường mua quần áo chỗ bà ấy."

"Xin chào." Đinh Húc Nhâm lễ phép gật đầu, trên mặt không có nhiều biểu tình lắm, hẳn sợ dĩ tới đây là vì Trịnh Huệ Úc lấy cơ sinh nhật mời hẳn cùng đi mua đồ mới.

Bà chủ khoa trương cười nói: "Tôi còn nghĩ đến hai người là một đôi, bởi vì hai người thoát nhìn thật sự rất xứng đôi, nam tuấn nữ đẹp, không thành một đôi rất đáng tiếc." Tiếng cười lớn của cô đủ để truyền khắp cả cửa tiệm.

Buổi nói chuyện này làm cho Huệ Úc vui sướng ở trong lòng, bất quá biểu tình của Đinh Húc Nhâm thủy chung lạnh nhạt khiến cô có chút để ý.

"Thực xin lỗi, anh bận như vậy còn muốn anh cùng tôi đi ra mua quần áo."

"Sinh nhật cô sắp đến, hẳn là, nhưng tôi đối quần áo phụ nữ không hiểu biết nhiều, chắc không thể giúp cái gì."

"Anh nguyện ý cùng tôi đến, tôi đã rất vui vẻ." Loại tình cảm ái mộ không lời nào có thể miêu tả được, Đinh Húc Nhâm không phải ngu ngốc, hẳn sẽ hiểu thôi.

Chỉ là hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình. Hẳn phải làm cho Huệ Úc hiểu được, ngoài Sở Tương Bình ra tim của hẳn không chứa được người phụ nữ nào nữa.

Bỗng dưng, Đinh Húc Nhâm giật mình, ánh mắt nguyên bản đông lạnh, sau khi nhìn thấy một cái hình bóng quen thuộc chuyển thành nóng cháy, hẳn không thể tin, người trong lòng nhớ thương ngày đêm lại hóa thành thân thể thật xuất hiện ở trước mắt.

"Húc Nhâm, anh cảm thấy cái váy dài này như thế nào? Thích hợp hay không — huh? Húc Nhâm?" Huệ Úc mới quay người lại, liền phát hiện người lại không thấy.

Tương Bình kinh ngạc nhìn Đinh Húc Nhâm, không dự đoán được hẳn sẽ xuất hiện lúc này, đồng dạng, Đinh Húc Nhâm cũng vô pháp tin, may mắn chư thần chiếu cố thỉnh cầu của hẳn, để cho hẳn có cơ hội tìm được cô.

"Đinh tiên sinh.. ."

"Em chạy tới chỗ nào? Một lần chia lìa đã khiến anh rất khổ sở, lần này em lại không nói mà đi, có biết anh rất khổ sở hay không?" Tương tư

khắc cốt ghi tâm hóa thành cái ôm kích động, hẳn sẽ không buông cô ra, từ trước đến nay tình cảm hẳn luôn để tình cảm trong lòng nay đã bất chấp ánh mắt của người khác, chỉ muốn ôm chặt lấy cô, chứng minh đây không phải ảo ảnh.

Phân không ra là tình mê hay là ý loạn, cô cứ như vậy giật mình ngay ngực bị hẳn ôm, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

"Đình tiên sinh, anh hãy nghe tôi nói."

"Gọi tên của anh, không cần khách khí như vậy, chúng ta là người yêu, em đã quên tất cả, nhưng anh chưa từng có một ngày quên em."

"Đình. . . Húc Nhâm, tôi. . ."

"Vì sao em lại ở chỗ này? Mấy ngày nay em ở đâu?" Nhìn dung nhan mỹ lệ của cô, hẳn phát hiện cô thay đổi, mặt gầy trở nên hồng nhuận sáng bóng, ăn mặc cũng chỉnh tề xinh đẹp hơn trước kia.

Nguyên nhân gì khiến cô trở nên hào quang tỏa ra bốn phía? Hẳn vốn còn lo lắng cô sẽ ăn không ngon ngủ không xong, hiện tại tình hình này xem ra không phải, tóm lại một câu, cô trở nên đẹp hơn.

"Buông cô ấy ra." Thân ảnh Lôi Đình Lạc như quỷ mỹ xuất hiện ở giữa hai người, phun ra giọng điệu lạnh như băng khiến người không rét mà run.

Sự xuất hiện của hẳn làm cho Tương Bình như điện giật lập tức đẩy lồng ngực của Húc Nhâm ra. Vì sao Đình Húc Nhâm cố tình ở thời điểm không nên xuất hiện tìm được cô, lại cố tình chết tử tế không chết bị Lôi Đình Lạc thấy được?

Cái này chết, cô nên giải thích như thế nào?

Ánh mắt Lôi Đình Lạc giống như giết người bắn về phía Đinh Húc Nhâm, đem Tương Bình giữ lấy ôm vào trong ngực.

Đinh Húc Nhâm kinh ngạc trừng mắt hai người, bạn gái ở trong lòng người đàn ông khác, hẳn sao có thể để yên sao?

"Đây là có chuyện gì?" Hắn hỏi Tương Bình.

"Chính là có chuyện như vậy." Lôi Đình Lạc thay cô trả lời, yêu cầu nhân viên cửa hàng gói quần áo lại, ôm cô xoay người muốn đi.

"Chậm đã! Buông cô ấy ra!" Đinh Húc Nhâm vươn tay muốn đoạt về Tương Bình, lại bị Lôi Đình Lạc nhanh nhẹn ngăn trở, hai cánh tay so chiêu thành tiết mục so lực.

Đinh Húc Nhâm lập tức phát hiện đối phương là một người luyện công phu, thân thủ không thua hắn, hai người bốn mắt đối địch, ý vị ngầm phân cao thấp thập phần rõ ràng.

"Anh là ai?" Đinh Húc Nhâm lạnh lùng hỏi.

Hắn cười đến đông lạnh. "Tôi không cần trả lời anh."

"Anh dựa vào cái gì mang cô ấy đi?"

"Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tôi."

Lửa giận của Đinh Húc Nhâm bùng nổ. "Nói bậy bạ gì đó?"

"Không tin? Anh có thể hỏi cô ấy." Lôi Đình Lạc đem người đẹp ôm càng chặt hơn, thân mật nói nhỏ. "Nói cho hắn, quan hệ của chúng ta không phải tầm thường."

Tương Bình đột nhiên cảm thấy một cỗ cảm giác mát từ lưng lui lên, không thể tiết lộ thân phận lúc này, cô trấn tĩnh hướng về phía Lôi Đình

Lạc giải thích. "Hắn chỉ là một khách quen của em trước kia thôi, lại luôn thích quẩn quít lấy em." Lại chuyển hướng Đinh Húc Nhâm, dùng ngữ điệu của gái quán rượu mở miệng nói: "Đình tiên sinh, tôi đã không còn là tiểu thư khách sạn, trước kia gặp dịp thì chơi anh đừng xem là thật, hiện tại người đàn ông này mới là người tôi yêu nhất, hơn nữa không phải anh đã có bạn gái sao?" Cô chỉ vào Huệ Úc sau lưng của hắn cười nói: "Anh không thể có người mới lại còn muốn tình nhân cũ nha, rất là tham lam đó. Chúng ta đi thôi, đừng để ý đến hắn!" Tương Bình chủ động lôi kéo cánh tay Lôi Đình Lạc hướng cửa đi, hy vọng Đinh Húc Nhâm có thể quan sát ra tình thế, nếu hắn nói thêm cái gì nữa, chỉ sợ sẽ tiết lộ thân phận của cô.

May mắn, hắn không nói nữa, Tương Bình không dám quay đầu, cô tựa hồ có thể cảm nhận được đau đớn tận cùng của Đinh Húc Nhâm, chỉ là cái gì cô cũng không thể làm, chỉ có thể âm thầm nói thật có lỗi ở chỗ sâu trong lòng.

Nhưng ánh mắt bị thương khiếp sợ của hắn, làm cô không tự giác cảm thấy khổ sở. Cô la lên ở trong lòng, đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn cô, ánh mắt kia tựa hồ đang trách cứ cô bán đứng linh hồn của mình.

Cô cười khỗ, trở thành người phụ nữ của Lôi Đình Lạc, cô đích xác là bán đứng linh hồn thuần khiết của mình. . . .

Trở lại chỗ ở, dọc theo đường đi Lôi Đình Lạc cũng không có chút vấn đề chuyện Đinh Húc Nhâm, ngược lại khiến cô cảm thấy bất an.

Lôi Đình Lạc không phải ngu ngốc, cho nên thái độ cái gì cũng không hỏi của hắn càng khiến người nghĩ mãi không thông, khiến cô không biết nên ứng đối như thế nào, nếu hắn bắt đầu hoài nghi, cô ắt phải tìm cách chạy thoát khỏi nơi này.

.....

Đứng ở ban công, Tương Bình đánh giá địa hình chung quanh, cô sớm suy nghĩ phải thiết kế một con đường chạy trốn ở trong này. Thử nhìn ra khoảng cách của nơi này đến thân cây, nếu từ nơi này tung dây thừng xuyên vào thân cây đối diện, cô có thể nhờ vào trọng lực làm cho mình dọc theo dây thừng đến đối diện, phương thức này ở tình trạng khẩn cấp xác thực thích hợp.

Đến đối diện, có thể lợi dụng lá cây rậm rạp ngăn trở bóng dáng không đến mức trở thành mục tiêu của súng....

Cô đắm chìm trong suy nghĩ, thẳng đến đôi cánh tay từ phía sau vòng qua cô khoát lên trên lan can trái phải hai bên, cô bị nhốt ở trong đó.

"Bộ dạng này của em xem ra giống như là muốn bay đi, không thích ở nơi này?" Hãn trầm thấp mở miệng, vẻ mặt thâm trầm khiến người khó hiểu.

"Không có cánh, làm sao có thể bay?"

"Nếu có, em sẽ bay sao?"

Một câu hai ý nghĩa, cô hiểu được ý tứ của hãn, cũng không biết hãn vì sao hỏi vậy, hai người không khỏi trầm mặc một trận.

Hãn sợ mất đi cô, tham muốn giữ lấy mãnh liệt làm cho hãn không thể chịu đựng được sự xuất hiện của Đinh Húc Nhâm, rất sợ Đinh Húc Nhâm gợi lên trí nhớ của cô, lúc ấy hãn ở trong mắt cô thấy được không muốn xa rời, hãn sợ hãi cho dù mất đi trí nhớ, cô đối Đinh Húc Nhâm vẫn đang có cảm giác.

Hãn thật là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, dùng thủ đoạn đê tiện để được ở bên cô, cho nên ở chỗ sâu trong lòng hãn sợ hãi một ngày kia cô khôi phục trí nhớ, sẽ vì hiểu rõ tất cả mà rời đi hãn, thậm chí hận hãn.

Bởi vậy hẳn mua bác sĩ, lừa gạt cô phẫu thuật có 50% tính nguy hiểm. Đó là bởi vì hẳn không muốn cô nhớ tới người yêu cũ mà chạy về trong lòng của Đinh Húc Nhâm, không muốn cô hận hẳn.

Lôi Đình Lạc phút chốc ôm chặt cô, giống như muốn cô dung nhập một bộ phận thân thể.

"Lạc... Anh làm em đau." Ở trong lòng hẳn, cô thật nhỏ nhắn.

"Em là của anh." Hẳn khàn khàn, giống như tuyên thệ, cũng giống như cầu xin.

Cuồng loạn hôn cô, mười ngón tay luồn vào tóc cô, Lôi Đình Lạc mở ra búi tóc vốn cột cao của cô, một mái tóc dài theo gió bay lên.

Hôn vô cùng để ý nhưng loạn, rất loạn — là hai trái tim thân bất do kỷ lại dây dưa cùng một chỗ ..

***

"Vì sao phái cô ấy đi nằm vùng trong tổ chức trù thuốc phiện?" Đinh Húc Nhâm không để ý vai vế, kích động vỗ vào bàn của cục trưởng, đây là lần thứ hai hẳn không khống chế được.

"Đây là mệnh lệnh của cấp trên." Cục trưởng mặt không chút thay đổi đứng lên từ ghế làm việc, đưa lưng về phía hẳn lạnh lùng nói.

"Tôi đã điều tra qua! Thượng cấp không có chỉ đạo lệnh này, đây hoàn toàn xuất phát từ quyết định của một mình của ông!"

Cục trưởng giận tái mặt cảnh cáo. "Cậu dám trái pháp luật một mình điều tra cơ mật, đừng cho là tôi không dám làm gì cậu!"

Trịnh Huệ Úc một bên lo lắng, bước lên phía trước khuyên bảo: "Cha, Húc Nhâm, hai người bình tĩnh một chút, không cần xúc động như vậy."

Kẹp ở giữa hai người đàn ông chú ý nhất, cô sốt ruột không biết như thế nào cho phải.

Cục trưởng hừ lạnh. "Vì một người phụ nữ, hấn ngay cả công và tư cũng không phân rõ?"

"Tương Bình là bạn gái của tôi, cũng là nhân viên trong cục, ông lại phái cô ấy - người bị mất trí nhớ đi nằm vùng trong tổ chức trù thuốc phiện, căn bản chính là để cô ấy đi chịu chết!"

"Đây đều do cô ta tự nguyện, tôi cũng không có bức cô ta."

"Ông dám nói ông cũng không nói gì thuyết phục cô ấy, vì lập công ông không tiếc lợi dụng cô ấy!"

"Chú ý lời nói của cậu!" Cục trưởng rất là tức giận. "Cậu còn vô lễ như vậy, tôi liền hạ lệnh đuổi cậu!"

"Cha, không cần xúc động..... " Huệ Úc vội vàng năn nỉ cha, còn tiếp tục như vậy càng không thể cứu vãn.

"Húc Nhâm, đừng nói nữa, cha làm như vậy nhất định có dụng ý của ông ấy, cầu anh đừng tức giận như vậy." Cô khóc cầu xin.

"Nể mặt Huệ Úc, tôi không so đo với cậu, đi ra ngoài."

Cục trưởng xoay người đưa lưng về phía hấn, quyết định chấm dứt trận khắc khẩu vô vị này.

"Ông biết rõ cô ấy là người yêu của tôi, còn khiến cô ấy. . ." Đinh Húc Nhâm cắn răng, nắm tay nắm chặt nổi lên gân xanh, nhưng so ra kém hấn máu chảy xuống từ nội tâm của hấn.

Nhiều lời vô ích, hấn đá cửa tức giận mà đi, lưu lại Huệ Úc tan nát cõi lòng nhìn theo bóng lưng hấn rời đi. Chưa từng thấy qua dáng vẻ hấn

không khống chế được cảm xúc như thế, cô cuối cùng cũng biết được vị trí của Sở Tương Bình ở trong cảm nhận của Đinh Húc Nhâm, hẳn đúng là rất yêu người đàn bà kia!

"Cha — làm sao bây giờ, Húc Nhâm, anh ấy..... "

"Kệ nó đi, thời gian lâu, nó sẽ quên cô ta, như vậy cũng tốt, làm cho nó hoàn toàn hết hy vọng, làm như vậy con mới có cơ hội."

"Nhưng cha, con lo lắng tính tình của Húc Nhâm, anh ấy rất cố chấp ."

"Cố chấp thì như thế nào, nó có thể làm khó dễ được cha? Muốn thành đại sự phải không câu nệ tiểu tiết, phụ nữ là gì, yên tâm đi, sớm hay muộn nó sẽ quên Sở Tương Bình, mấy ngày này con ở cùng nó nhiều chút, nhân cơ hội này hạ chút công phu."

Cô không thể nói cái gì nữa, trong lòng một điểm năm chắc cũng không có, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông mà thôi.

Cục trưởng âm trầm che mặt, sự tình xảy ra ngoài dự đoán, nếu làm cho Đinh Húc Nhâm biết tin tức của Sở Tương Bình, phải gia tốc hành động, miễn cho Đinh Húc Nhâm làm hỏng toàn bộ kế hoạch.

***

Ngày mùa thu tới gần, có lẽ là áp khí chuyển biến, khiến cho khí hậu biến hóa ảnh hưởng đến tâm tình người.

Mấy ngày nay Tương Bình cảm thấy cảm xúc di động, không thể nói rõ nguyên nhân gì, rất muốn làm một việc để phát tiết, lại cạn sạch sức lực.

Cô có chút tâm phiền ý loạn, đi ra ban công hóng gió, muốn cho gió lạnh thổi đi phiền muộn trong lòng. Qua không bao lâu, lơ đãng thoáng

nhìn một cái ám hiệu quen thuộc, đó là ám hiệu chỉ có cô nhìn mới hiểu, cục trưởng đang kêu gọi cô.

Cô lặng lẽ hội hợp với cục trưởng, tuy rằng tránh thoát tầm mắt của bảo vệ, nhưng còn ở phạm vi thể lực của Lôi Đình Lạc, làm như vậy rất nguy hiểm, cục trưởng tùy tiện tới gặp cô như thế thật là cử chỉ không sáng suốt.

"Chuyện gì?" Cô hỏi.

"Kế hoạch có biến, tôi muốn biết cô điều tra con chip như thế nào?"

Cô tự hỏi, đáp: "Con chip kia tựa hồ thật sự ở trên tay Lôi Đình Lạc, nhưng tôi còn chưa moi ra tin của hắn, cho tôi một ít thời gian nữa, có lẽ..."

"Lôi Đình Lạc là một người giáo hoạt, đối phó hắn phải dùng thủ đoạn đặc biệt, việc này gác qua, tôi muốn cô trước điều tra chỗ ẩn thân của Chu Siêu."

"Nhanh như vậy? Hiện tại đánh rần động cỏ sẽ không tốt?"

"Đây là chỉ thị của cấp trên, lập tức tiến hành, sau khi tra được thì liên lạc với tôi, cô liền có thể chấm dứt nhiệm vụ."

"Thật sự?" Cô kinh ngạc. "Nhưng còn con chip kia?"

"Bắt được Chu Siêu, muốn tổ chức của hắn tan rã liền dễ dàng hơn, sẽ phá kế hoạch nghiên cứu phát triển vũ khí của hắn, còn muốn con chip làm cái gì?"

Tương Bình không khỏi do dự, muốn bắt được Chu Siêu nói dễ hơn làm. Chung quanh Chu Siêu phòng vệ kín không kẽ hở, lần trước nếu

không có Lôi Đình Lạc che chở cô, sớm bị thủ hạ của Chu Siêu chộp tới nghiêm hình bức cung.

"Hoàn thành nhiệm vụ này, cô có thể công thành lui thân." Cục trưởng tăng mạnh thuyết phục.

"Tôi hết sức thử xem."

"Tốt lắm, chờ tin tức của cô."

Dặn dò nhiệm vụ xong, cục trưởng nhanh chóng rời đi, lưu lại một mình Tương Bình nặng nề tự hỏi, ở chỗ ẩn mật không xa, Lôi Đình Lạc lặng im nhìn toàn bộ quá trình nói chuyện, toàn bộ cánh rừng này được trang bị máy nghe lén, một chút gió thổi cỏ lay đều chạy không khỏi hiểu biết của hắn.

Chăm chú nhìn bóng hình xinh đẹp của cô, con người lợi hại như báo ở trong rừng âm u lộ ra ánh sáng biến hoá kỳ lạ.

Không có khả năng!

Tương Bình không thể tin tưởng mắt màu sắc chuyển biến trên giấy thử. Ông trời, cô có đứa nhỏ! Rõ ràng có uống thuốc tránh thai, vì sao còn —

Thời gian hành kinh đã muộn, cô nguyên bản còn bán tín bán nghi, ôm tâm tính thử nghiệm mua giấy thử thai, lại không nghĩ rằng thử một lần liền trúng! Cô ôm đầu, hồi tưởng nghỉ ngơi hai tháng này, chợt hiểu ra nhớ tới một lần đến Nhật Bản kia, bởi vì đau đầu, cô đã quên uống thuốc.

Không thể nào! Lại ở lúc cô nhất thời sơ suất hết sức thừa cơ mà vào, trúng cái giải nhất!

Đem giấy thử thai vò thành một cục quăng vào thùng rác, sự thật xảy ra trước mắt, cô mang thai đứa nhỏ của Lôi Đình Lạc.

Thì ra suy yếu cùng phiền chán thời gian này là dấu hiệu mang thai, cô vô lực nằm ở trên giường. Trong bụng đang hình thành một sinh mệnh nhỏ, nếu hẳn biết sẽ là phản ứng gì? Sẽ muốn đứa bé này sao?

Cho dù Lôi Đình Lạc đối với cô yêu thương có thêm, nhưng cũng chưa từng nói muốn kết hôn với cô, cô cùng hẳn chính tà bất lưỡng lập, nay đã có đứa nhỏ, thật sự là châm chọc!

Hai tay che mặt, cho dù là ánh sáng mỏng manh cũng làm cô cảm thấy chói mắt.

Một đôi tay to đột nhiên cầm tay cô. . .

Cô kinh hãi, không biết hẳn vào khi nào, mang thai khiến cô ngay cả lòng cảnh giác cũng biến yếu.

"Lại đau đầu?" Lôi Đình Lạc cau mày hỏi, trên vầng trán tràn đầy chú ý, khí sắc của cô rất kém cỏi.

Cô không nói chuyện, tùy ý để hẳn đem mình kéo dựa vào trong lòng.

"Anh mang em đi ra ngoài một chút, hít thở không khí sẽ tốt một chút."

"Em không sao." Cô lắc đầu, đẩy ra ngực của hẳn đi hướng ban công.

Một chút cười khổ xẹt qua khóe miệng. Cô lại vọng tưởng được đến an ủi từ trên người hẳn, từ khi nào cô bắt đầu trở nên yếu ớt? Cô không nên có ý nghĩ không an phận, Lôi Đình Lạc tuyệt không là chỗ dựa cả đời của cô, cô còn có nhiệm vụ trong người, một khi hoàn thành, đoạn quan hệ thân mật này cũng phải chấm dứt.

***

Thời cơ đến đây!

Thừa dịp mấy ngày nay Lôi Đình Lạc không ở nhà, cô lấy cơ thân thể không khoẻ, làm bộ nghỉ ngơi, làm hỗn loạn sự chú ý của những tên bảo vệ cô, tránh đi tất cả cơ sở ngầm, ngầm ra ngoài điều tra hành tung Chu Siêu.

Cô đi vào chỗ bọn họ họp lần trước, như lời nói lúc trước của Lôi Đình Lạc, chỗ ẩn thân của Chu Siêu không chỉ một cái, quan sát ba ngày cô thủy chung không thấy Chu Siêu, thẳng đến một giờ trước cô cuối cùng nhìn thấy xe Chu Siêu chạy nhanh vào cửa lớn, chỉ tiếc thủ vệ quá nghiêm vẫn không tìm thấy cơ hội đi vào điều tra.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, cô quyết định vụng trộm ẩn vào.

Đang định trèo tường mà qua, một cỗ lực đạo không báo động trước đột nhiên ôm eo nhỏ của cô, làm cô chấn động, hai tay chống cự theo tính phản xạ.

"Hừ, đừng nói, có người đang giám thị." Không nghĩ tới ôm lấy cô đúng là Lôi Đình Lạc, hai chữ kinh ngạc không đủ để hình dung tâm tình giờ phút này của cô, nhưng Lôi Đình Lạc lai một chút cũng không có biểu tình giật mình.

"Anh làm sao có thể..."

"Làm bộ em đang chơi trốn tìm với anh, cười một cái, huh?"

Ông trời, lúc này sao cô cười được? Không bị hù chết đã không tồi rồi!

Lôi Đình Lạc không nói hai lời, đơn giản hôn cô, thẳng đến bóng dáng thủ vệ kia buông tha việc theo dõi.

Cô cảm thấy sợ hãi, đối với việc Lôi Đình Lạc đột nhiên xuất hiện vừa kinh ngạc vừa bất an, không biết hẳn có phát hiện thân phận thật của cô hay không?

Nhưng mà, hẳn nở nụ cười. Trong giọng nói có sủng nịch. "Em thực bướng bỉnh, không phải đã đáp ứng anh sẽ nghỉ ngơi à, sao còn chạy đến nơi đây thám hiểm? Anh nói rồi, nơi này rất nguy hiểm, làm cho người ta hiểu lầm sẽ không tốt. Muốn gặp anh cũng không cần vội vã như vậy, vừa mới họp xong, mới đi ra liền nhìn đến em."

Thì ra là thế, cô nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng mình bị hẳn theo dõi.

"Thực xin lỗi, bởi vì ba ngày không thấy anh, cho nên..."

"Anh hiểu được, đi thôi, nơi này không phải nơi ở lâu."

Ai — xem ra cô đành phải tìm cơ hội khác.

***

Cuối tháng 10, là ngày trù hoạch phiên tổ chức đại hội chia hoa hồng cho những người đứng đầu, Chu Siêu nhất định sẽ tham dự.

Ngay từ đầu điều tra tổ chức này đến bây giờ, Sở Tương Bình rốt cục ngộ ra một cái kết luận, tổ chức này không có tổng bộ cố định, Chu Siêu làm việc giao hoạt, cũng không lưu lại dấu chân để cho người ta thăm dò, bởi vì hẳn cho mình chính là tổng bộ.

Nếu vũ khí có thể lấy con chip hình dạng nhỏ như đầu ngón tay để chứa đựng chương trình, đồng dạng, Chu Siêu cũng sẽ đem tất cả cơ mật

quan trọng lưu trữ trong một con chip khác.

Nói cách khác, chỉ cần bắt được hãn, liền có thể tìm ra con chip kia.

Đại hội chia hoa hồng hôm đó toàn bộ viên chức quan trọng đến đông đủ, muốn một lưới bắt hết chỉ có nhân cơ hội này, cô phải mau chóng liên lạc cục trưởng sắp xếp tốt hành động truy bắt.

Trong tay nắm giữ tình báo thời gian địa điểm, cô lặng lẽ đi vào nơi dự định hội họp với cục trưởng, nhìn xem thời gian cục trưởng hãn là đến mới đúng.

Chợt, một cỗ cảm giác tồn tại khác thường đánh úp lại.

"Cục trưởng?" Cô khẽ gọi, xoay người nhìn phía cửa, người tới lại ở ngoài dự đoán của cô.

"Mày quả nhiên là nội gián." Hùng Bưu độc ác trừng mắt cô, xả ra tươi cười bắt đến cá trong chậu, ra lệnh cho thủ hạ bao vây quanh cô, còn không vội vã bắt cô, mà là chuẩn bị dĩ dật đãi lao* (lấy mạnh đối phó yếu) vây khốn thú vật, phụ nữ sợ hãi sẽ làm hãn hưng phấn.

"Một năm trước mày rơi vào trong tay của tao, nhưng có Lôi Đình Lạc cứu mày, một năm sau hiện tại mày lại bị tao vây khốn, xem ai còn có thể cứu mày, người của tao nhiều như vậy, mày thoát được sao?"

"Để cho Lôi Đình Lạc biết, anh ấy sẽ không tha cho anh."

Hùng Bưu cười đến điên cuồng. "Tao muốn đối phó Lôi Đình Lạc, nếu không khổ cực theo dõi mày như vậy làm chi? Nếu Chu lão đại biết được người đàn bà của Lôi Đình Lạc là gian tế cảnh sát phái tới, hãn cũng khó trốn phạt nặng. Sợ sao? Hắc hắc, tao có thể pháp ngoại khai ân, chỉ cần đến lúc đó mày hưởng Chu lão đại thừa nhận tất cả là mưu kế của Lôi Đình

Lạc, căn cứ tâm tính thương hương tiếc ngọc, anh sẽ yêu thương em hết mực."

Tươi cười tục tũ của người đàn ông hung ác trước mặt này khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, tình huống này tựa hồ từng trải qua, nhưng cho dù nghĩ không ra tất cả đã qua, cô cũng hiểu được người này rất nguy hiểm, từ khẩu khí của hắn nghe tới, hắn đối với cô và Lôi Đình Lạc đã đến độ hận thấu xương.

Nếu thực bị hắn bắt được, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Thừa dịp bất ngờ, Tương Bình dùng toàn lực công kích một người trong đó, muốn đột phá vòng vây, nhưng đối phương thật sự quá nhiều người, yếu khôn địch lại mạnh, sau khi cái cô bị một kích mạnh liền ngã đi.

Hùng Bưu tiến lên xem xét cô, cô gái đã bất tỉnh vẫn làm người ta sắc dục say lòng.

"Toàn bộ đi ra ngoài coi chừng, không có mệnh lệnh của tao không cho phép tiến vào."

"Vâng!" bọn thủ hạ nhìn nhau, xem ra lão đại lại muốn hưởng thụ, không đợi một giờ là không được.

Đuổi những người khác ra, Hùng Bưu khẩn cấp muốn ném thử sắc đẹp, chỉ là mới cởi một nửa quần áo, tháo dây lưng ra, hắn đột nhiên cảnh giác nghe được thanh âm lên đạn.

Sau ngăn tủ còn một người ẩn nấp, hắn lại không phát hiện! Hung ác trừng mắt người đi ra sau ngăn tủ, trầm giọng nói: "Mày là ai?"

"Cảnh sát, giơ tay lên." Cục trưởng chậm rãi đi ra, thật cao hứng tất cả trong kế hoạch của hắn, tình thế ở trong khống chế của hắn.

"Mày ẩn nấp lâu như vậy hiện tại mới đi ra, thì ra là chờ tao đuổi mọi người."

"Còn có chờ tên cầm thú mày này cởi quần áo, ngốc đến đem súng lục quăng khỏi người."

Hùng Bưu độc ác trừng mắt đối phương, uy hiếp nói: "Giết tao, mày cũng trốn không thoát."

"Ai nói muốn giết mày, tao đến nói điều kiện với mày."

"Nói điều kiện?" Hùng Bưu nheo mắt sắc bén.

"Người phụ nữ này giao cho mày, muốn chém giết muốn róc thịt tùy mày, bất quá trước đó tao muốn dùng cô ta bức bách Lôi Đình Lạc giao con chip ra." Ông ta không thèm quan tâm sống chết của Sở Tương Bình, con chip mới là mục đích cuối cùng của ông ta.

"Con chip? Mày nói con chip ở trên tay Lôi Đình Lạc?" Hùng Bưu vé mặt ngạc nhiên.

"Tao giúp mày trừ bỏ Lôi Đình Lạc, mày lập công, có thể tiếp nhận tất cả thế lực của Lôi Đình Lạc, tao chỉ muốn con chip, như thế nào?"

Hùng Bưu tự hỏi trong chốc lát, cười gian nói: "Chủ ý này nghe qua không tồi, không thể tưởng được tao gặp gỡ một cảnh sát biến chất, thật là thú vị."

"Thì ra là thế." Tương Bình chậm rãi mở mắt ra, hai người đàn ông đều kinh ngạc trừng mắt cô. Đòn nặng vừa rồi khiến cô nhớ tới một bộ phận trí nhớ.

Thì ra tất cả đều là âm mưu của cục trưởng, lợi dụng công quyền muốn cô ăn cắp con chip, kỳ thật mục đích cuối cùng của ông ta là muốn

đem con chip bán cho Trung Quốc đại lục để thu hoạch ích lợi khổng lồ. Mà bí mật này trong lúc vô ý khiến cô phát hiện, bởi vậy ông ta mua sát thủ giết cô diệt khẩu, nhưng lại để cho cô trốn thoát.

Lúc này cục trưởng lộ ra tươi cười âm hiểm. "Cô có biết đã quá muộn rồi không, chờ tôi lấy được con chip, liền đưa cô quy thiên cùng lão cha cố chấp của cô."

"Cha ta cũng là do ông giết." Cô tức giận nhìn chằm chằm cục trưởng.

"A, cô nhớ tới không ít! Xem ra đành phải chặt một chân của cô cho cô không thể hành động, miễn cho thêm phiền toái."

Tiếng súng bén nhọn vang lên, Tương Bình nhắm chặt hai tròng mắt, kỳ quái là, cô hoàn toàn không có cảm giác đau, chờ cô chậm rãi mở to mắt tìm tòi đến tột cùng thì phát hiện ngã xuống đúng là cục trưởng, đùi ông ta chảy máu như rót.

Tình thế vượt ngoài dự đoán của mọi người, Lôi Đình Lạc đứng ở cửa, miệng súng của hắn còn bốc khói. Mà Hùng Bưu ngay cả cơ hội trốn đều không có, liền bị Lôi Đình Lạc hung hăng đánh bất tỉnh trên mặt đất.

"Mày—" cục trưởng sợ hãi trừng mắt hắn.

"Một năm trước tôi chưa kịp bảo vệ cô ấy, lúc này đây tôi sẽ không phạm sai lầm nữa." Ánh mắt Lôi Đình Lạc như băng, trong mắt ngưng tụ sát ý nồng hậu, việc này hắn sớm ngầm điều tra hồi lâu, người thương tổn Tương Bình đúng là người đàn ông mang mặt nạ chính nghĩa, trên thực tế lại làm hoạt động trái pháp luật này.

"Đừng giết tôi, không bằng chúng ta bàn điều kiện, bán đi con chip được thù lao tôi chia cho cậu một nửa, một nửa có năm mươi triệu, năm mươi triệu nha! Như thế nào?"

Lôi Đình Lạc làm bộ tự hỏi. "Giá này rất hấp dẫn người."

"Đúng vậy, đủ cho cậu hưởng phúc mấy đời, cô ta là cảnh sát năm vùng, giết cô ta đối mọi người đều có chỗ tốt, cậu lập công, lại phát tài, chuyện tình tốt như vậy sẽ không có lần thứ hai nữa. Cô ta biết nhiều bí mật, tuyệt không thể để cho cô ta còn sống."

"Giữ lại cô ấy đích xác đối tổ chức là một vết thương trí mệnh, nhưng — giữ lại ông chỉ sợ là tai họa." Súng của hắn để ở trán cục trưởng, ánh mắt sắc bén chuyển thành vẻ lo lắng.

"Không cần!" Tương Bình không khống chế được kêu lên.

Súng không lưu tình chút nào phát ra tiếng vang, mắt Tương Bình choáng váng làm không rõ tình huống, thì ra cò súng bị bóp xuống, nhưng viên đạn không có, Lôi Đình Lạc căn bản chính là dùng hư chiêu. Về phần cục trưởng, sớm bị dọa trắng mặt ngất đi.

Lôi Đình Lạc đi vào trước mắt cô, vẻ mặt cười quý dị, nói: "Điều thứ nhất trong quy tắc năm vùng — vĩnh viễn đừng làm cho kẻ địch biết em suy nghĩ cái gì."

Cô không dám tin trừng mắt nhìn hắn. "Có ý gì, anh. . . Là năm vùng?"

"Đáp đúng, xin chỉ giáo nhiều, đồng nghiệp." Nụ cười của hắn sáng lạn như mặt trời sáng sớm.

"Không có khả năng, tư liệu của anh cảnh sát rõ ràng..."

"Thiên chân vạn xác, chẳng qua em là Đài Loan phái đi, mà anh vẫn mệnh cơ quan tình báo nước Mỹ, thời gian năm vùng lâu hơn em, tuy rằng đều vì chủ mình, nhưng mục đích cuối cùng đều là giống nhau."

Cô ngu ngơ sau một lúc lâu, lúng tôi lúng túng phun ra lời. "Nguyên lai anh đã sớm biết ngọn nguồn của em. . . ."

"Anh vẫn đều hiểu được, từ lần đầu tiên nhìn thấy em thì anh liền hiểu được ."

~~~~~

[1]Dĩ dật đãi lao: Kế "Dĩ dật đãi lao" là lấy sự thanh thản để đối phó với hấp tấp, nhọc nhằn; dưỡng sức mà đợi kẻ phí sức. Kế này viết ở trong thiên "Quân Tranh" của bộ "Tôn Tử Binh Pháp": "Lấy gần đợi xa, lấy nhàn đợi mệt" nghĩa là trên chiến thuật phải tìm nắm trước địa vị chủ động để ứng phó với mọi tấn công của địch. Cũng có ý nói nên chuẩn bị chu đáo, dễ dàng lấy cái thế bình tĩnh xem xét tình hình biến hóa mà quyết định chiến lược, chiến thuật. Đợi địch mỏi mệt, tảo chiết bớt nhuệ khí rồi mới thừa cơ xuất kích. Tôn Tử gọi thế là: "Ẩn sâu dưới chín tầng đất, hành động trên chín tầng trời". Sử dụng sách lược này đòi hỏi thái độ tuyệt đối trầm tĩnh ứng biến, đo được ý kẻ thù, hoàn cảnh kẻ thù, thực lực kẻ thù. Nếu thời cơ chưa chín thì đứng yên như trái núi. Khi cơ hội vừa tới thì lập tức lấp sông, chuyển bể. Tư Mã Ý ngăn Gia Cát Lượng ở Kỳ Sơn. Chu Du phóng hỏa tại Xích Bích. Tào Tháo đại phá Viên Thiệu nơi Quan Độ. Tạ Huyền đuổi Bồ Kiên ở Phi Thủy. Tất cả đều lấy ít đánh nhiều, thế kém vượt thế khỏe. Tất cả đều là kết quả sử dụng tài tình sách lược "Dĩ dật đãi lao".

NGƯỜI TÌNH NGUY HIỂM

Mạc Nhan

www.dtv-ebook.com

Chương 10

"Vậy vì sao... ."

"Tha thứ anh hiện tại mới nói cho em có một số việc tạm gác lại thời điểm cuối cùng nói sau có vẻ tốt."

Sự thật đích thực quá sức chịu đựng, trong khoảng thời gian ngắn làm cho cô không biết làm sao nói ra lời.

"Đúng rồi, con chip kia —" nói trắng ra, xảy ra nhiều chuyện như vậy toàn bộ vì con chip kia gây nên, cô muốn biết nhất đúng là rốt cuộc con chip lưu lạc phương nào?

Lôi Đình Lạc cười đến thần bí. "Đương nhiên là đặt ở chỗ an toàn nhất." Nói xong liền cầm lấy đồng hồ quả quýt ở ngực cô, không ai lường trước được đầu khác của thứ này ẩn dấu huyền cơ.

Hắn đè xuống một cái chốt mở nhỏ bé, đồng hồ quả quýt liền động mở ra, con chip tiềm tàng đã hơn một năm hoàn hảo đặt ở bên trong như lúc ban đầu.

Tương Bình kinh ngạc rốt cuộc nói không ra lời, mãi đến cuối cùng, ngay cả cô làm sao trở lại chỗ ở, Lôi Đình Lạc làm sao ôm cô trở về, đều là hậu tri hậu giác.

"Anh gạt em! Biết rõ em là nằm vùng, cũng biết em có bạn trai, anh còn gạt em!" Đợi sau khi suy nghĩ tất cả lắng đọng lại, Sở Tương Bình bỗng nhiên tỉnh ngộ khởi binh vấn tội.

Lôi Đình Lạc trù mẩn tiếp được nắm tay người đẹp đưa tới, cô tức giận như vậy là phải, nhưng hấn tuyệt không hối hận đã lừa gạt cô, đã tâm đối với cô do tình thế bắt buộc cho tới hôm nay vẫn như cũ không thay đổi.

"Anh biết làm như vậy thực đê tiện, nhưng tuyệt không hối hận, em là người phụ nữ đầu tiên khiến anh ngoại lệ yêu thương khi đang chấp hành nhiệm vụ."

Hấn vẫn khí phách ương ngạnh như cũ, trái tim yêu cô không có một khắc tha hiệp qua. Tình yêu rất mãnh liệt a! Nhưng lại khiến cô rung động.

"Anh đã sớm biết con chip ở trong đồng hồ quả quýt, vì sao —"

"Vì sao không có lấy đi, đúng không?" Một đôi con ngươi nâu đậm chuyển thành thâm thúy, nhìn vào con ngươi long lanh của cô, ngay cả thanh âm đều trở nên mê hoặc. "Anh nói rồi, thứ duy nhất anh muốn lấy được chỉ có em, cái khác đều là dư thừa." Hơi thở chậm rãi đưa tới gần cô nồng mùi thơm nhẹ nhàng, khinh bạc cánh môi tạm thời mất phòng thủ.

"Anh.. Rất đáng giận." Cô che miệng, luôn không có cách tóm hấn.

Cô rõ ràng hiểu được, cũng bởi vì chính mình ngưỡng mộ hấn trong lòng, mới có thể sơ sài phòng bị, cô chung quy ngay cả tâm cũng thuộc về hấn, suy nghĩ, không khỏi đối cảm thấy xin lỗi thật sâu với Đình Húc Nhâm.

"Sao mang bộ mặt sầu thảm?" Nâng mặt của cô lên hỏi nhỏ.

"Em thực xin lỗi Húc Nhâm.. ." Nhớ tới sau khi nhiệm vụ hoàn thành, một lần cuối cùng nhìn thấy Húc Nhâm, lời của hấn thủy chung cảm động cô.

"Một năm trước anh không thể bảo vệ tốt cho em, nên áy náy là anh. Là hẳn bảo vệ em, anh thua cam tâm tình nguyện. . ."

Để lại những lời này sau, hẳn liền tiêu sái tạm biệt.

Lôi Đình Lạc ôm cô thật chặt, Đinh Húc Nhâm không hổ là người đàn ông đỉnh thiên lập địa, Lôi Đình Lạc cảm tạ sự thành toàn của hẳn, còn nhớ rõ lúc ấy hai người bọn họ bắt tay giảng hòa, lập được lời thề của đàn ông, hẳn đáp ứng Đinh Húc Nhâm tuyệt đối sẽ làm Tương Bình hạnh phúc, đây là nhiệm vụ hẳn vĩnh viễn không dừng xuống.

Nếu tất cả chân tướng rõ ràng, cục trường cũng bị pháp luật trừng phạt, nhưng tổ chức trù thuốc phiện còn chưa hoàn toàn phá hủy, có rất nhiều việc chưa hoàn thành.

"Phải bắt được Chu Siêu, một ngày không bắt được hẳn, chỉ sợ gió xuân thổi vạn vật hồi sinh, vĩnh viễn diệt trừ không được độc tố còn sót."

Cô lo lắng nói.

"Chuyện còn lại để anh xử lý, em ngoan ngoãn ở nhà."

"Không được, em có chức trách của em." Cô kiên quyết, không thay đổi cá tính kiêu căng.

Lôi Đình Lạc nghiêm khắc mệnh lệnh. "Chức trách của em chính là bảo vệ tốt sinh mệnh nhỏ trong bụng em."

Cô kinh ngạc.

"Anh. . . biết?"

"Đừng tưởng rằng giấu giếm được anh, toàn bộ nhất cử nhất động của em chạy không khỏi đôi mắt của anh."

Ông trời, người thật đáng sợ! Không hổ là năm vùng bí mật, ngay cả điều này đều nhìn ra.

Lôi Đình Lạc làm việc rất kế hoạch, mỗi một bước hành động đều là sau khi trải qua suy tính kín đáo mới đi chấp hành, hiệu quả thường thường ra ngoài ý người.

Tay hẩn nhẹ đặt trên bụng của cô, khàn khàn nói: "Anh phải bảo vệ em, cũng muốn bảo vệ con của chúng ta, tin tưởng anh, năm vùng bảy năm không phải dễ làm."

Một khi đã như vậy, cô không khỏi buồn bực hỏi: "Vậy vì sao anh buông tha Hùng Bưu?" Rõ ràng có thể cùng nhau đưa hẩn xử theo pháp luật.

"Anh cần một kẻ chết thay."

Cô bừng tỉnh hiểu ra. "Thì ra anh tính làm cho trên lưng hẩn mang tội danh phản bội tổ chức, bị oan vậy cũng không nhẹ."

"Hẩn sớm hay muộn cũng chết, nếu đã như vậy, không bằng làm cho hẩn chết có giá trị chút."

"Bị chết có giá trị? Em xem hẩn sẽ chết không toàn thân." Lão đại trùm thuốc phiện quốc tế làm hết các loại thủ đoạn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đuổi giết Hùng Bưu.

Có kẻ chết thay, Lôi Đình Lạc liền có thể toàn thân trở ra, là kẻ thù của hẩn thật sự đáng sợ, kết cục của Hùng Bưu chính là ví dụ máu chảy đầm đìa, cụm từ máu chảy đầm đìa hình dung cũng tốt lắm, thật sự là rất chuẩn xác.

"Ai dạy hẩn vọng tưởng khinh bạc người phụ nữ của anh." Ngữ khí lạnh lùng rơi xuống, ý vị lợi dụng việc công trả thù riêng nồng đậm.

Cô vốn định trách cứ cách làm của hắn, mới vừa nhắc đầu, lại làm cho hắn hôn vừa vắn, nụ hôn nóng cháy tham lam như trước, mà ngay cả cái tay không an phận kia cũng gọn gàng thăm dò vào trong váy.

"Không cần." Một phen đẩy hắn ra, biết hắn muốn, nhưng cô không thể.

"Làm sao vậy?" Nâng mặt của cô lên, Lôi Đình Lạc xem kỹ dung nhan giấu giếm tâm sự kia.

"Trí nhớ của em có lẽ cả đời không có biện pháp hoàn toàn khôi phục."

"Thì tính sao, anh không ngại."

"Nhưng em để ý, có lẽ một ngày em đột nhiên khôi phục, nói không chừng sẽ quên anh."

"Yên tâm, mặc kệ em quên anh bao nhiêu lần, anh đều sẽ bắt em về lại, dùng hết các loại phương thức cũng không tiếc."

"Không từ thủ đoạn tựa như lúc trước phải không?" Cô hừ lạnh, nhớ tới hắn lúc trước lừa cô nói hai người có quan hệ thân mật, hại cô tin là thật, liền nhin không được trừng hắn.

Đối mặt cặp con người xinh đẹp có cá tính kia, hắn lại cười đến tà khí mà ma my, nhin không được muốn âu yếm.

"Anh dừng tay!" Cô gầm nhẹ, người này không thể xem trường hợp sao? Hiện tại bọn họ ở trên xe hơi, không chỉ hai người bọn họ, còn có cái tài xế nha!

Lôi Đình Lạc đè tấm ngăn chạy bằng điện, tách rời ra tầm mắt của tài xế.

"Nhiệm vụ dài đến bảy năm đã hoàn thành, anh cuối cùng khao thưởng chính mình, 007 không có cùng phụ nữ, mà anh chỉ muốn một mình em, yêu cầu này không tính quá đáng chứ!"

Lời này nói đến trái tim cô đập thành thịch, nhìn vào con người cuồng dã kia, cô biết chính mình đã hãm sâu trong đó.

Người tình nguy hiểm này, lưới tình nguy hiểm này dẫn cô rơi vào trong đó, sợ là cô giã dựa cả đời, cũng khó trốn lưới tình của hắn. . .

Hết.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)